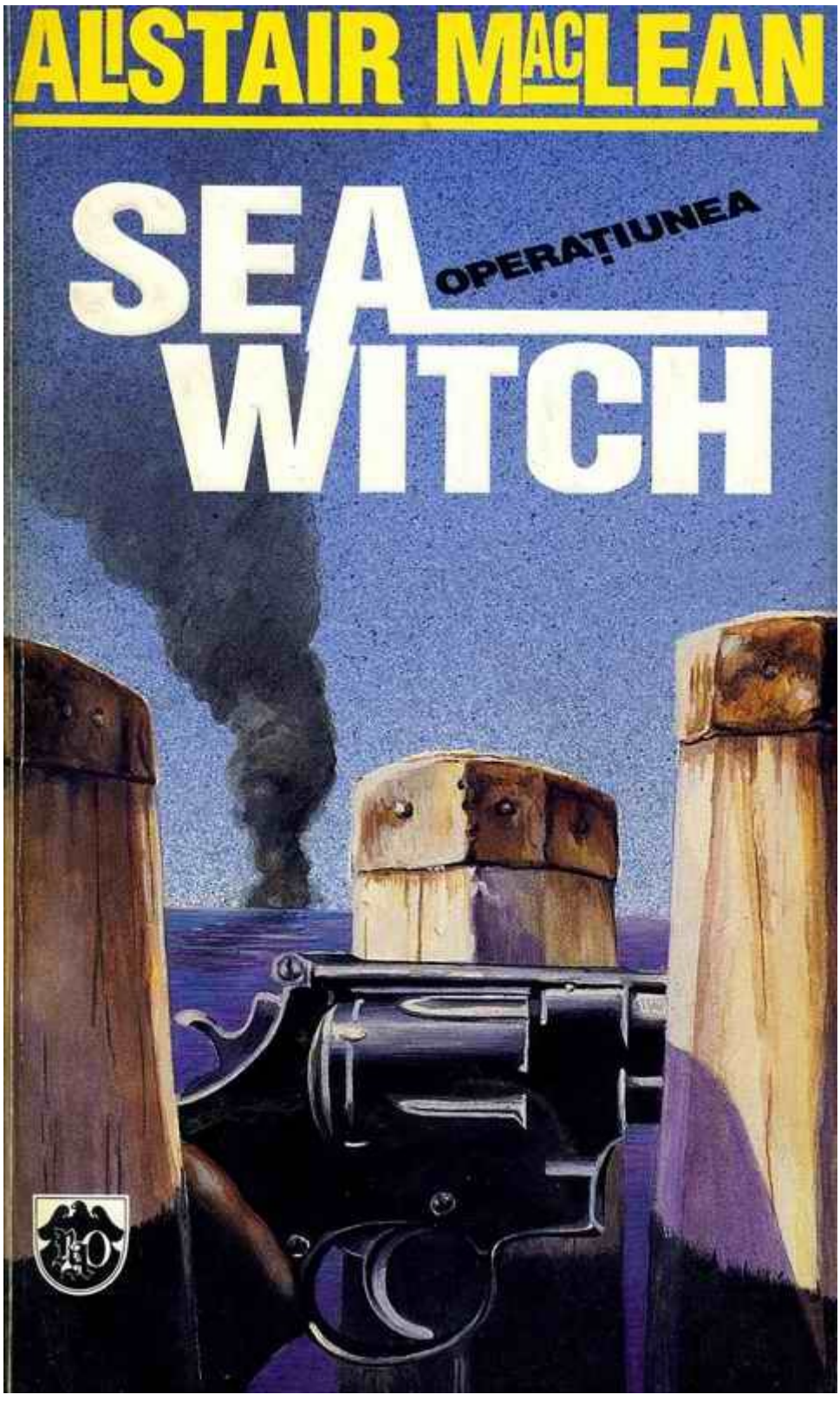

ALISTAIR MACLEAN
Operaţiunea Seawitch

Alistair MacLean, fiul unui preot scoţian, a copilărit în Highlands. În 1941, la vârsta de optsprezece ani, s-a înrolat în Marina Regală. Cei doi ani şi jumătate petrecuţi la bordul unui crucişător i-au furnizat experienţa necesară pentru a scrie primul său roman, HMS *Ulysses,* un impresionant document despre războiul pe mare. După război, a obţinut diploma "English Honours", la Glasgow University, devenind profesor, iar în 1983 şi-a luat un doctorat la aceeaşi universitate.

Prin stilul său specific, Alistair MacLean este recunoscut drept unul dintre cei mai importanţi scriitori contemporani. Toate romanele sale au fost bestsellers-uri mondiale şi unele din ele au fost ecranizate *(Tunurile din Navarone, Acolo unde se avântă vulturii).*

A murit în 1987.

ALISTAIR MACLEAN

OPERAȚIUNEA

SEAWITCH

RAO International Publishing Company

ALISTAIR MACLEAN

Seawitch

Copyright © Alistair MacLean 1977
All rights reserved

Traducere din limba engleză HORIA GĂNESCU

Ediţia I

Copyright © 1993 by RAO International Publishing Company S.A. pentru versiunea în limba română

Coperta DONE STAN
Noiembrie 1993 ISBN 973-9164-06-4

PROLOG

În mod normal există numai două tipuri de utilaje marine care se ocupă cu descoperirea şi extracţia petrolului de pe fundul oceanului. Primul, care este destinat mai ales detectării petrolului, este un vas cu autopropulsie, uneori de o mărime considerabilă. În afară de semeaţa sa instalaţie de foraj, nu se deosebeşte cu nimic de oricare vas comercial transatlantic; scopul lui este să foreze în zone unde studiile seismologice şi geologice indică existenţa petrolului. Operaţiunea tehnică este extrem de complexă, totuşi aceste vase au obţinut un succes remarcabil Ele suferă însă de două inconveniente majore. Deşi sunt dotate cu cel mai avansat şi sofisticat echipament de navigaţie, incluzând propulsoare cu elice cu împingere laterală, ca să le menţină echilibrul în timp ce plutesc pe mare, mareele şi vânturile puternice fac ca forajul să devină foarte dificil, şi într-adevăr, atunci când vremea este nefavorabilă, activitatea trebuie întreruptă.

Sistemul actual de foraj petrolier şi de extracţie - mai ales de extracţie - aşa-numitul "sistem cu vinci", se foloseşte aproape pretutindeni. Un utilaj petrolier de acest tip trebuie să fie bine remorcat şi este format dintr-o platformă care transportă utilajele de foraj, macaralele, suporturile şi tot restul echipamentelor, incluzând şi cele necesare traiului Utilajul este ancorat de fundul mării cu ajutorul unor picioare de susţinere puternice. În condiţii normale este de o mare eficacitate, dar, asemeni navelor folosite la descoperirea rezervelor de petrol, are inconveniente. Nu are mobilitate. Trebuie să-şi suspende operaţiunile chiar atunci când vremea este potrivit de neprielnică. Iar acest utilaj poate să fie folosit numai în apele puţin adânci: cea mai adâncă este în Marea Nordului, acolo unde se află majoritatea acestor utilaje. În Marea Nordului el stă cufundat în apă la o adâncime de aproximativ patru sute cincizeci de picioare[1], iar cheltuiala necesară lungirii stâlpilor de susţinere ar fi atât de prohibitivă încât extracţia petrolului ar deveni foarte costisitoare, chiar dacă americanii au în plan să construiască un utilaj cu stâlpi de susţinere de opt sute de picioare pe coasta Californiei. Există, de asemenea, factorul de risc. Două asemenea utilaje au fost deja pierdute în Marea Nordului. Cauza acestor dezastre n-a fost elucidată, deşi se bănuieşte, evident nu fără motiv, că s-au produs avarii într-unul sau în mai mulţi stâlpi de susţinere, datorate proiectării, structurii sau carcasei metalice.

Apoi mai există şi cel de-al treilea tip de utilaj petrolier - PPE - din punct de vedere tehnic, platforma de producţie/foraj prin elasticitate. În timpul desfăşurării acţiunii din această carte nu exista decât un prototip de acest fel în toată lumea. Platforma - zona de lucru - era cam de mărimea unui teren de fotbal - dacă, cumva, cineva îşi poate imagina un teren de fotbal triunghiular, întrucât platforma era, de fapt, un triunghi echilateral. Puntea nu era fabricată din oţel, ci dintr-un bloc de beton armat, proiectat special, furnizat de o companie olandeză constructoare de nave petroliere. Suporţii acestei platforme masive fuseseră proiectaţi şi construiţi în Anglia, fiind de fapt trei picioare enorme de susţinere din oţel, câte unul la fiecare colţ al structurii. Toţi trei erau legaţi unul de altul printr-un sistem de cilindri orizontali şi diagonali, goi pe dinăuntru. Ansamblul oferea un nivel de flotabilitate atât de ridicat

[1] Picior - unitate de măsură ce corespunde cu 30,5 cm (n.tr.).

încât platforma de lucru pe care o sprijineau devenea inaccesibilă chiar şi celor mai înalte valuri.

De la baza fiecăruia dintre cei trei stupi, cabluri masive din oţel se întindeau până la fundul oceanului, unde fiecare set triplu era ataşat cu ancore mari de fundul mării. Motoare puternice puteau să ridice sau să coboare aceste cabluri la comandă, astfel încât ancorele să poată ajunge la adâncimi de două-trei ori mai mari decât ale majorităţii instalaţiilor petroliere fixe moderne.

Astfel ele puteau să opereze la adâncimi mai îndepărtate de ţărmul continental.

PPE avea şi alte avantaje considerabile.

Extraordinara sa flotabilitate oferea o elasticitate constantă cablurilor ancorelor, iar această elasticitate elimina practic ridicarea, înclinarea şi rostogolirea platformei. Astfel utilajul putea să continue operaţiunea pe timp de furtună violentă care ar fi putut opri automat producţia pe oricare alt tip de instalaţie.

În plus, utilajul era practic imun la efectele vreunui cutremur submarin.

De asemenea, era mobil. N-avea decât să ridice ancorele ca să se mute în zone virtual mai productive.

Iar în comparaţie cu instalaţiile petroliere standard, costul stabilirii poziţiei oricărui loc dat era atât de scăzut încât nici nu merită să fie menţionat decât în treacăt.

Numele acestei PPE era Seawitch.

CAPITOLUL 1

În anumite locuri şi în rândul anumitor oameni, *Seawitch* era un nume cât se poate de rău famat. Dar, în general, veninul lor era păstrat pentru un anume lord Worth, un multimilionar - unii spuneau că este miliardar, - preşedinte şi unic proprietar al Companiei Petroliere Worth Hudson şi, printre altele, posesor al lui *Seawitch.* Când numele lui era menţionat de oricare dintre cei zece bărbaţi prezenţi în acea casă de la marginea localităţii Lake Tahoe, în aer plutea un respect profund. Întrunirea lor nu fusese anunţată nici în presa centrală, nici în cea locală. Asta din două cauze. Delegaţii soseau şi plecau fie singuri, fie perechi, iar turiştii din Lake Tahoe fie că nu remarcau, fie că ignorau acest fapt. Mai multă importanţă însă avea celălalt aspect. Delegaţii care veneau la întrunire nu doreau, şi asta pe bună dreptate, să se afle de şedinţa lor. Era într-o zi de vineri 13, dată care nu prevestea nimic bun.

Nouă delegaţi erau prezenţi acolo, plus amfitrionul lor. Patru erau americani, dar numai doi dintre aceştia aveau importanţă - Corral, care reprezenta terenurile petrolifere cu zăcăminte minerale închiriate în regiunea Ronda, şi Benson, care reprezenta utilajele petroliere de pe coasta sudică a Californiei.

Dintre ceilalţi şase, tot numai doi aveau importanţă. Unul era venezueleanul Patinos; celălalt era rusul Borosoff: interesul său pentru rezervele de petrol americane nu putea să fie decât minim. Ceilalţi erau de părere că scopul principal pentru care acesta participa la întrunire era să agite spiritele cât mai mult cu putinţă, presupunere probabil corectă.

Toţi zece erau, într-o măsură mai mare sau mai mică, furnizori de petrol ai S.U.A. şi aveau un interes comun: să facă în aşa fel încât preţul de livrare al petrolului să nu scadă. Ultimul lucru pe care-l doreau era scăderea preţului petrolului.

Benson, proprietarul vilei, preluând conducerea întrunirii, deschise discuţia.

– Domnilor, are cineva ceva împotrivă dacă aduc o a treia parte - adică, cineva care nu ne reprezintă nici pe noi şi nu-l reprezintă nici pe lordul Worth - la această întrunire?

Cu toţii aveau ceva împotrivă aşa că urmară câteva momente de extremă confuzie: n-aveau numai obiecţii banale, ci şi motive foarte serioase. Borosoff, rusul, spuse:

– Nu. E prea periculos.

Aruncă grupului o privire suspicioasă.

– Suntem şi aşa prea mulţi părtaşi la discuţiile astea. Benson, care devenise preşedintele uneia dintre cele mai mari companii petroliere din Europa, creată de englezi, numai pentru că i se oferise postul în chip de cadou pentru aniversarea zilei sale de naştere, fu tulburător de sincer.

– Dumneata, Borosoff, ai cel mai puţin motive întemeiate ca să fii prezent la întrunirea asta. Ar fi bine să ţii minte ce-ţi spun. Eşti prea bănuitor.

Borosoff tăcu.

– Ţineţi minte, domnilor, obiectivul acestei întruniri e să menţinem măcar preţul actual al petrolului. OPEC are acum de gând să scadă neapărat preţul petrolului. Asta nu ne loveşte prea mult pe noi, aici, în S.U.A - vom scădea şi noi preţurile şi ne vom vedea de ale noastre.

Patinos zise:

– Eşti tot atât de lipsit de scrupule şi de crud pe cât pretinzi că suntem noi.

– Realismul nu înseamnă cruzime. Nimeni n-o să scadă nimic atâta timp cât există Worth Hudson. Deja ni se subminează autoritatea nouă, companiilor mari. Puţin, dar se simte. Dacă noi vom ridica preţurile, iar ale lor vor rămâne aceleaşi, asta se va repercuta din plin asupra noastră. Şi dacă vor funcţiona mai multe platforme de producţie, atunci ni se va îngreuna situaţia. Ţările din OPEC vor avea şi ele probleme, întrucât, fără îndoială, cererea se va prăbuşi!

Cu toţii subscriem la înţelegerea bazată pe fair-play-ul părţilor care s-au angajat că nu vor prospecta petrol în apele internaţionale, adică dincolo de propriile lor limite teritoriale recunoscute legal şi pe plan internaţional. Fără respectarea acestui acord, posibilităţile de a se ajunge la un diferend pe plan legal, diplomatic, politic şi internaţional, de la scene de violenţă politică până la confruntări armate deschise, sunt extrem de reale. Să presupunem că Naţiunea A - aşa cum au şi făcut deja unele ţări - pretinde că are toate drepturile asupra apelor sale teritoriale, întinzându-se pe o distanţă de o sută de mile dincolo de coastele sale marine. Să presupunem mai departe că Naţiunea B vine şi începe să foreze la treizeci de mile dincolo de aceste limite. Apoi, culmea culmilor, să presupunem că Naţiunea A ia o hotărâre unilaterală să-şi extindă limitele dincolo de coastele marine la o sută cincizeci de mile - şi nu uitaţi că Peru şi-a revendicat limitele la două sute de mile distanţă de ţărm: consecinţele care decurg de aici sunt prea teribile ca să mă refer la ele.

Din păcate nu toţi suntem domni. Preşedintele Companiei Petroliere Worth Hudson, lordul Worth, precum şi întregul său arsenal primejdios de directori, au fost primii care au demonstrat că nu sunt domni, încălcind în mod flagrant înţelegerea convenită între majoritatea concurenţilor din domeniul petrolier. Au negat cu aceeaşi tărie că sunt criminali, fapt care poate să fie sau să nu fie adevărat, dar acum se pare mai degrabă că e adevărat.

Pe scurt, el a comis ceea ce ar trebui să se numească două delicte care cad sub rigorile legii. "Ar trebui", spun. Primul nu poate să fie dovedit, iar al doilea, deşi poate să fie considerat ca o vină în termeni morali, nu e, totuşi, strict ilegal.

Primul delict - de mai mică gravitate în viziunea mea - se referă la construirea de către lordul Worth a unei platforme de producţie petrolieră la Houston. Nu mai e nici un secret pentru nimeni că planurile de construcţie au fost furate - cele pentru platformă de la Compania Petrolieră Mobil, cele pentru picioarele de susţinere şi sistemele de ancorare de la Compania de Cercetare a Regiunilor Petrolifere Chevron. Dar după cum spuneam, nu poate să fie dovedit. E un lucru banal ca invenţiile şi procedeele noi să se producă simultan în două sau mai multe locuri, iar el poate să pretindă mereu că echipa lui de proiectanţi, lucrând în secret, a luat-o înainte celorlalţi.

Benson avea perfectă dreptate afirmând toate acestea. Pentru proiectarea lui *Seawitch,* lordul Worth adoptase câteva soluţii pe care cineva îngust la minte le-ar fi considerat imorale, dacă nu aproape ilegale. Asemeni tuturor companiilor petroliere, Worth Hudson îşi avea propria echipă de proiectanţi. Toţi erau prieteni la cataramă cu lordul Worth, fiind angajaţi numai pentru a justifica o scădere a impozitului. Prin

urmare, talentele lor combinate ar fi fost incapabile să proiecteze măcar o barcă cu vâsle.

Lordul Worth nu-şi făcea griji din pricina asta. N-avea nevoie de nici o echipă de proiectanţi. Era un om extrem de bogat, avea prieteni influenţi - nici unul dintre ei, inutil de menţionat, n-avea vreo companie petrolieră - şi era un maestru al spionajului industrial. Date fiind resursele de care dispunea, reuşise să obţină în avans destul de uşor acele două planuri secrete pe care le transmise unei firme de proiectanţi foarte competenţi, al căror tarif exorbitant nu avea egal decât în discreţia lor totală. Proiectanţii combinară cele două seturi de planuri fără prea mare dificultate, adăugând doar suficiente modificări şi îmbunătăţiri ca să-i descurajeze pe cei cu înclinaţie pentru contestarea brevetelor.

Benson continuă:

– Dar ceea ce mă îngrijorează cu adevărat şi ar trebui să vă îngrijoreze pe toţi, domnilor, e nerespectarea de către lordul Worth a înţelegerii tacite care nu permite niciodată forarea în apele internaţionale.

Se opri în mod deliberat ca să dea greutate spuselor sale şi se uită pe rând la fiecare dintre ceilalţi nouă.

– Afirm cu toată seriozitatea, domnilor, că neobrăzarea şi lăcomia lordului Worth ar putea să fie până la urmă scânteia care să declanşeze izbucnirea celui de-al treilea război mondial. Lăsând la o parte faptul că trebuie să ne apărăm interesele, eu susţin că pentru binele umanităţii - şi aici nu încerc o justificare ipocrită - dacă guvernele din lumea întreagă nu intervin, atunci devine imperios necesar s-o facem noi. Întrucât guvernele nu dau nici un semn în privinţa asta, atunci cred că responsabilitatea cade pe umerii noştri. Nebunul ăsta trebuie oprit.

Cred că sunteţi de acord, domnilor, că numai noi ne dăm seama de implicaţiile ce decurg din toate astea şi că numai noi avem cunoştinţele tehnice necesare să-l oprim.

În încăpere se auziră murmure de aprobare. Preocuparea sinceră şi dezinteresată pentru binele umanităţii constituia o justificare morală mult mai nobilă decât protejarea intereselor personale. Patinos, venezueleanul, îl privi pe Benson cu un zâmbet de un cinism temperat. Zâmbetul n-avea nici o semnificaţie. Patinos, catolic sincer şi devotat, afişa aceeaşi expresie şi atunci când trecea pragul bisericii.

– Păreţi foarte sigur de cele afirmate, domnule Benson. Nu-i aşa?

– V-am spus ce cred. Borosoff zise:

– Şi cum aveţi de gând să-l opriţi pe nebunul ăsta, domnule Benson?

– Nu ştiu.

– Nu ştiţi?

Unul dintre participanţi îşi ridică sprâncenele cam un milimetru - ceea ce, pentru el, însemna dezaprobare totală.

– Atunci de ce ne-aţi invitat pe toţi aici, ca să facem atâta drum?

– Nu v-am invitat. V-am rugat. V-am rugat să aprobaţi orice tip de acţiune la care am putea să recurgem.

– Ce înseamnă orice tip de acţiune?

– Repet, nu ştiu.

Sprâncenele reveniră în poziţia iniţială. O scurtă mişcare a buzelor arătă că se gândeşte zâmbind.

– Iar această - hm - a treia parte?

– Da.

– Are vreun nume?

– Cronkite. John Cronkite.

Toţi tăcură brusc. Obiecţiile făţişe se transformară într-o ezitare îngândurată care îi făcu pe toţi, rând pe rând, să dea din cap în semn afirmativ. Cu excepţia lui Benson, nici unul nu-l cunoştea personal pe Cronkite, dar numele său era pe buzele tuturor. În industria petrolieră acest nume devenise de mult o legendă, chiar din timpul vieţii purtătorului său. Cu toţii ştiau că oricare dintre ei ar fi putut să aibă oricând nevoie de serviciile lui deosebite, deşi în aceleaşi timp sperau că ziua aceea nu va veni niciodată.

Când era vorba despre stingerea puţurilor, Cronkite n-avea pereche. Oriunde pe mapamond lua foc vreun puţ de petrol nimeni nu se gândea măcar să-l stingă prin forţe proprii, toţi îl chemau pe Cronkite. Pentru observatorii conformişti modul său de acţiune părea cât se poate de draconic, dar Cronkite nu admitea nici un amestec. În ciuda tarifelor exorbitante pe care le practica, cerea să i se pună la dispoziţie un avion cvadrimotor ca să ajungă la locul dezastrului cât mai repede posibil. Cronkite se achita întotdeauna de obligaţiile luate. Ştia de asemenea tot ce trebuie să ştie despre afacerile cu petrol. Şi era, aproape deloc surprinzător, extrem de dur şi nespus de crud.

Henderson, cel care reprezenta interesele petroliere în Honduras, spuse:

– De ce să se angajeze într-o - hm - acţiune de felul ăsta un individ cu asemenea aptitudini extraordinare, numărul unu din lume? Din câte am auzit despre el nu prea mi-ar fi trecut prin cap că e genul de om care să se preocupe de nenorocirile umanităţii suferinde.

– Nu se preocupă de aşa ceva. Îl interesează banii. Cronkite e foarte scump. O nouă încercare pentru el - omul ăsta e un aventurier înnăscut. Dar, în primul rând, asta se datorează faptului că urăşte curajul lordului Worth.

Henderson zise:

– Nu e un simţământ neobişnuit, se pare. De ce?

– Lordul Worth s-a dus cu Boeing-ul său personal ca să stingă un puţ de petrol din Orientul Mijlociu. Până când a venit Cronkite oamenii lordului Worth l-au şi stins. Cronkite a luat-o ca pe o insultă mortală. Apoi a făcut greşeala de a pretinde tariful complet pentru serviciile sale. Lordul Worth are o reputaţie de scoţian meschin, ceea ce, deşi nedrept la adresa scoţienilor, era pe deplin justificat în cazul ăsta. El refuză şi îi spuse că-l va plăti pentru timpul pierdut, nimic mai mult. Atunci Cronkite şi-a agravat greşeala aducându-l în faţa justiţiei. În confruntarea cu avocaţii pe care şi i-a putut permite lordul Worth, Cronkite n-a avut nici o şansă. Nu numai că a pierdut procesul, dar a trebuit să plătească şi cheltuielile de judecată.

– Care n-au fost mici, nu-i aşa? spuse Henderson.

– Medii spre mari. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că de atunci Cronkite pune la cale ceva ca să se răzbune.

– Un asemenea individ n-ar trebui să jure că va păstra secretul?

– Poţi să juri de o sută de ori şi să-ţi calci jurămintele. De altfel, datorită tarifelor exorbitante pe care le încasează Cronkite, sentimentelor sale faţă de lordul Worth şi faptului că s-ar putea să nu respecte legea întru totul, tăcerea lui e asigurată.

Veni rândul altuia din grupul celor aşezaţi în jurul mesei să-şi ridice sprâncenele.

– Să nu respecte legea întru totul? Nu putem risca să fim implicaţi.

– S-ar putea, am spus. Pentru noi, nu există element de risc.

– Îl putem vedea pe omul ăsta?

Benson dădu din cap afirmativ, se ridică de pe scaun, se duse la uşă şi-l pofti pe Cronkite înăuntru.

Cronkite era texan. Semăna mult cu John Wayne ca statură. Spre deosebire de Wayne nu zâmbea niciodată. Culoarea feţei era de un galben ciudat, tipic celor care au înghiţit o supradoză de tablete anti-malarice. Mepacrina nu dă feţei culoarea piersicii sau a caimacului - dar oricum tenul lui Cronkite nu semănase niciodată câtuşi de puţin cu aşa ceva. Se înapoiase de curând din Indonezia, unde îşi păstrase intact recordul de reuşită sută la sută.

– Domnul Cronkite, zise Benson. Domnule Cronkite, vi-i prezint pe...

Cronkite ripostă brusc. Spuse cu gravitate:

– Nu doresc să le ştiu numele.

În ciuda asprimii tonului, câţiva dintre petroliştii aflaţi în jurul mesei aproape că zâmbiră. În faţa lor se afla un om discret, un om pe gustul lor.

Cronkite continuă:

– Am înţeles de la domnul Benson că tot ce am de făcut e să rezolv o problemă referitoare la lordul Worth şi la *Seawitch.* Domnul Benson mi-a furnizat toate datele necesare. Cunosc terenul. Mai întâi de toate, aş dori să aud dacă aveţi de făcut vreo propunere, domnilor.

Cronkite se aşeză, îşi aprinse ceea ce se dovedi a fi un trabuc urât mirositor şi aşteptă răbdător.

Tăcu tot timpul discuţiei de o jumătate de oră care urmă. Având în vedere că acolo erau zece dintre cei mai mari oameni de afaceri din lume, aceştia se dovediră extraordinar de necorespunzători cu statutul lor, chiar stupizi. Discutară învârtindu-se într-o serie de cercuri concentrice care se strânseră la maximum.

Henderson spuse:

– Mai întâi trebuie să fiţi de acord că nu se va folosi violenţa. Ne-am înţeles?

Toţi dădură din cap în semn de aprobare. Fiecare dintre ei era un stâlp al respectabilităţii în materie de afaceri şi nu-şi putea permite să-şi întineze reputaţia în nici un fel. Nimeni nu păru să observe că Cronkite stătea nemişcat ca un chip cioplit. Exceptând momentele în care îşi ridica o mână ca să scoată din trabuc rotocoale de fum tot mai mari, Cronkite nu făcu nici o mişcare în timpul discuţiei. De asemenea, nu scoase nici o vorbuliţă.

După ce căzură de acord să nu fie folosită violenţa cei zece nu se mai înţeleseră în nici o altă privinţă.

În cele din urmă, Patinos vorbi deschis:

– De ce nu faceţi demersuri pe lângă Congres - mă refer la dumneavoastră, unul dintre cei patru americani - ca să voteze o lege pentru situaţii extreme, prin care să se interzică forarea dincolo de coastele maritime, în apele extrateritoriale?

Benson îl privi cu un sentiment înrudit cu mila.

– Mă tem, domnule, că dumneata nu prea înţelegi relaţiile dintre marile companii americane şi Congres. În cele câteva ocazii când ne-am întâlnit cu membrii acestuia - ceva în legătură cu profituri prea mari şi taxe prea mici - mă tem că i-am tratat, hm, cu atâta sinceritate încât nimic nu le-ar face o plăcere mai mare decât să refuze orice solicitare din partea noastră.

Unul dintre ei, cunoscut numai drept "domnul A", zise:

– Ce-ar fi să facem demersuri pe lângă Tribunalul Internaţional de la Haga? La urma urmei, asta e o chestiune internaţională.

– Nu, spuse Henderson, clătinând din cap. Las-o baltă. Încetineala acestui organism august e atât de legendară încât toţi cei prezenţi acum vor fi ieşit de mult la pensie - sau şi mai rău decât atât - până când se va lua o hotărâre. Oricum, e foarte probabil ca hotărârea să fie nefavorabilă.

– Dar ONU? zise domnul A.

– Ăştia vorbesc de-ale lor mai ales atunci când sunt prezenţi alţii pe care nu-i interesează subiectul.

Hotărât lucru, Benson avea o părere proastă, cea obişnuită de altfel, despre ONU.

– N-au nici măcar puterea să dispună ca New York-ul să le mărească parcarea cu un metru.

Următoarea idee revoluţionară veni de la unul dintre americani.

– De ce să nu fim de acord ca, pentru o perioadă de timp nespecificată - să vedem cum o să meargă chestia asta - noi să *scădem* preţul nostru sub cel al companiei Worth Hudson. În cazul ăsta nimeni n-o să mai vrea să le cumpere petrolul.

Această propunere fu întâmpinată cu o neîncredere uluitoare.

Corral spuse pe un ton blajin:

– Asta nu numai că va duce la pierderi imense în cadrul principalelor companii petroliere, dar e aproape sigur că imediat lordul Worth va acţiona şi el în consecinţă şi deci va scădea preţul *lui* cu o fracţiune sub cel nou. Omul ăsta are o rezervă de capital suficient de mare ca să meargă în pierdere timp de o sută de ani - adică în cazul improbabil în care ar fi într-adevăr în pierdere cu ceva.

Urmă o tăcere îndelungată. Cronkite nu mai era la fel de imobil ca înainte. Expresia împietrită a feţei lui rămase neschimbată, dar degetele mâinii ce nu ţinea trabucul începură să bată uşor darabana pe braţul fotoliului. Pentru Cronkite, asta era sinonim cu un acces de furie.

Între timp, toate bunele intenţii ale celor zece de a-şi menţine ridicat standardul etic şi de gentlemeni împotriva forării în apele internaţionale fură abandonate.

– Ce-ar fi să-l cumpărăm? zise domnul A.

Ca să fim drepţi cu domnul A trebuie spus că acesta nu aprecia la justa valoare cât de bogat este lordul Worth şi că oricât de bogat ar fi fost el, domnul A, lordul Worth ar fi putut să-l cumpere cu totul.

– Mă refer la *Seawitch.* O sută de milioane de dolari. Hai să fim generoşi, două sute de milioane de dolari. De ce nu?

Corral păru deprimat.

– Răspunsul "de ce nu" e foarte simplu. După ultimele estimări lordul Worth e unul dintre cei mai bogaţi cinci oameni din lume şi chiar două sute de milioane de dolari n-ar fi pentru el decât nişte mărunţiş.

Domnul A păru şi el deprimat. Benson spuse:

– Sunt sigur că va vinde. Domnul A se învioră brusc.

– Doar din două motive. În primul rând, va realiza un profit rapid şi splendid. În al doilea rând, la mai puţin de jumătate din preţul de vânzare, ar putea să mai cumpere un *Seawitch,* să-l ancoreze la o distanţă de două mile de actualul *Seawitch* - nu există drepturi de închiriere în apele extrateritoriale - şi să înceapă să trimită petrol pe mal la acelaşi preţ vechi.

Domnul A, temporar dezumflat, se lăsă greu în fotoliul său.

– Atunci e vorba de o asociere, zise domnul A Tonul vocii sale era destul de disperat.

– În nici un caz, răspunse hotărât Henderson. Asemeni tuturor oamenilor bogaţi, lordul Worth e un solitar înnăscut. Nu s-ar angaja într-o asociere nici cu regele Arabiei Saudite, nici cu şahinşahul Iranului, chiar dacă i s-ar propune aşa ceva.

Peste starea de tristeţe accentuată se lăsă o tăcere deconcertată. John Cronkite, se ridică vădit plictisit, până atunci mut.

Anunţă fără introducere.

– Tariful meu va fi de un milion de dolari. Voi cere zece milioane de dolari pentru cheltuielile necesare operaţiunii. Fiecare cent din suma asta va fi justificat, iar banii necheltuiţi, restituiţi. Doresc să am mână liberă şi nu vreau să se amestece nici unul dintre dumneavoastră. Dacă cineva se va amesteca, voi reţine banii şi în acelaşi timp voi abandona misiunea. Refuz să-mi dezvălui planurile - sau o voi face atunci când vor fi gata. În fine, aş prefera să nu mai iau legătura cu nici unul dintre dumneavoastră, nici acum, nici altcândva.

Încrederea în sine a acestui bărbat era uimitoare. Toţi cei zece răsuflară uşuraţi, iar acordul lor fu imediat şi total. Cele zece milioane de dolari - o cifră derizorie pentru cei obişnuiţi să jongleze cu şperţuri de asemenea valoare aproape în fiecare lună - vor fi transferate în termen de douăzeci şi patru, maximum patruzeci şi opt de ore într-un cont secret cubanez din Miami - unicul loc din S.U.A. unde sunt permise astfel de conturi de tip elveţian. Desigur, în scop de evaziune fiscală banii nu vor veni din nici una din ţările respective: în schimb, culmea ironiei, vor proveni din uriaşele lor fonduri destinate forajului marin.

CAPITOLUL 2

Lordul Worth era înalt, subţire şi drept. Pielea feţei avea culoarea mahonului, caracteristică *play-boy-ilor* milionari care îşi petrec viaţa la soare: lordul Worth muncea rareori mai puţin de şaisprezece ore pe zi. Părul lui bogat şi mustaţa stufoasă erau albe ca zăpada. După comportare şi expresia feţei, ar fi putut să treacă în ochii celorlalţi drept patriarh biblic, senator roman din clasa înstărită sau pirat manierat din secolul al XVII-lea - exceptând faptul că, bineînţeles, nici unul dintre aceştia n-a purtat niciodată în mod obişnuit costume uşoare de alpaca de aceeaşi culoare cu părul lordului Worth.

Arăta şi era aristocrat până în măduva oaselor. Spre deosebire de mulţi americani botezaţi Duke sau Earl[2], lordul Worth era într-adevăr un lord, al cincisprezecelea în succesiunea unei familii cât se poate de distinse de nobili scoţieni. Faptul că distincţia lor se făcuse remarcată mai ales în domenii ca asasinatul, nesfârşitele campanii militare ale clanului, furtul de femei şi vite, precum şi vânzarea sau trădarea semenilor n-avea prea mare importanţă: nobilii scoţieni de odinioară nu prea erau preocupaţi de activităţile culturale. Sângele albastru care le cursese în vine curgea şi în cele ale lordului Worth. Deşi era la fel de crud, hrăpăreţ şi curajos ca oricare altul dintre strămoşii săi, lordul Worth îşi vedea pur şi simplu de treburile sale la un nivel de rafinament şi sofisticare ce ar fi depăşit posibilitatea lor de înţelegere cu câţiva ani lumină. Procedase invers decât canadienii care veneau în Marea Britanie, făceau avere şi în cele din urmă erau înnobilaţi: el fusese nobil dintotdeauna, şi încă unul putred de bogat, înainte de a emigra în Canada. Emigrarea lui, care fusese discretă şi precipitată, nu se produsese chiar de bunăvoie. Făcuse avere în domeniul imobiliar la Londra înainte ca *Internal Revenue*[3] să devină stânjenitor de interesat în activităţile lui. Din fericire pentru el, orice fel de acuzaţii i s-ar fi adus, nu ar fi justificat extrădarea.

Petrecuse câţiva ani în Canada, investindu-şi milioanele în Compania Petrolieră Worth Hudson, dovedindu-se chiar şi mai capabil în afacerile cu petrol decât fusese în tranzacţiile imobiliare. Tancurile petroliere şi rafinăriile sale au împânzit tot globul, după care hotărî că nu-i prieşte clima şi se mută în sud, în Florida. Vila sa splendidă era invidiată de mulţi milionari - evident, mai puţin înstăriţi decât el - care aproape că se îmbrânceau ca să obţină teren de locuinţă în regiunea Fort Lauderdale.

Sufrageria acelei vile era ceva ce merita contemplat. Călugării, prin însăşi natura vocaţiei lor, nu sunt atraşi de poftele pământene, dar nici un călugăr, din trecut sau din prezent, n-ar fi privit altfel decât cu uimire şi invidie măreţia strălucitoare a acelei mese splendide din stejar, aflată în sufragerie, regretând viaţa la mănăstire. Evident, scaunele nu puteau fi decât Ludovic al XIV-lea. Covorul de mătase superb brodat cu un fir suficient de gros încât să se poată adăposti acolo un şoarece destul de mare, ar fi provenit din Damasc în opinia unui expert şi ar fi costat fără îndoială o avere: expertul ar fi avut dreptate în ambele privinţe. Draperiile grele şi tapetul de mătase brodată erau de un gri pal. Valoarea încăperii sporea datorită unei serii de tablouri impresioniste originale, nu mai puţin decât trei semnate de Matisse şi acelaşi

---

[2] *Duke* - duce; *Earl* - conte (n.tr.).

[3] Fiscul (n.tr.).

număr de picturi purtând semnătura lui Renoir. Lordul Worth nu era un diletant şi încerca, cât se poate de limpede, să ispăşească păcatele strămoşilor săi în domeniul culturii.

În această ambianţă princiară se odihnea acum lordul Worth, delectându-se cu al doilea pahar de coniac şi cu tovărăşia celor două fiinţe pe care - după bani - le iubea cel mai mult pe lumea asta: fiicele sale Marina şi Melinda, care fuseseră botezate astfel de mama lor spaniolă. Tatăl lor divorţase de ea. Amândouă erau tinere, amândouă erau frumoase şi s-ar fi putut crede că sunt gemene, ceea ce nu era adevărat: puteau să fie cu uşurinţă deosebite una de cealaltă datorită faptului că în timp ce părul Marinei era negru ca pana corbului, cel al Melindei era roşu - Tiţian.

La masă mai erau doi oaspeţi. Mulţi milionari din regiune ar fi dat o sumă frumuşică din câştigurile lor ilicite pentru onoarea de a sta la masa lordului Worth. Puţini erau invitaţi, iar asta se întâmpla rareori. Aceşti doi tineri, săraci lipiţi pământului în comparaţie cu gazdele, aveau unicul privilegiu să vină şi să plece oricând doreau, fără invitaţie, ceea ce se întâmpla adesea.

Mitchell şi Roomer erau doi bărbaţi amabili, uşor trecuţi de treizeci de ani, pentru care lordul Worth avea o admiraţie puternică, dacă nu chiar tainică, şi îi inspirau un sentiment vecin cu veneraţia - deoarece erau singurii oameni pe depun oneşti pe care-i cunoscuse vreodată. Lordul Worth, cu toate că nu călcase niciodată alăturea de lege, avea adeseori o imagine foarte clară a ceea ce se întâmpla de partea cealaltă. Ambii fuseseră sergenţi de poliţie extrem de eficienţi, numai că fuseseră chiar prea eficienţi, deoarece arestaseră pe cine nu trebuia, cum ar fi politicieni corupţi şi în egală măsură oameni de afaceri bogaţi şi corupţi care îşi imaginaseră că sunt deasupra legii. Fuseseră concediaţi, ce mai tura-vura, din cauza incoruptibilităţii lor.

Dintre cei doi, Michael Mitchell era cel mai înalt, cel mai solid şi cel mai puţin chipeş. Cu faţa lui uşor colţuroasă, părul negru ciufulit şi faţa palidă, n-ar fi reuşit nicicând să aibă trecere la femei. John Roomer, cu părul său castaniu şi mustaţa îngrijită, de aceeaşi culoare, era mult mai arătos. Amândoi erau ageri, inteligenţi şi foarte experimentaţi. Roomer era cel intuitiv, Mitchell, cel activ. Lăsând la o parte farmecul lor personal, ambii erau vicleni şi plini de ingeniozitate. Şi mai aveau o calitate deloc neglijabilă: amândoi erau trăgători de elită.

Cu doi ani în urmă înfiinţaseră o agenţie proprie de investigaţii şi în acest scurt răstimp câştigaseră o asemenea reputaţie încât oamenii cu mari necazuri preferau să-i contacteze pe ei în loc să meargă la poliţie, fapt care nu-i făcea prea simpatici în faţa reprezentanţilor legii de prin partea locului. Casele lor şi biroul comun se aflau nu mai departe de două mile de vila lordului Worth unde, aşa cum am mai spus, erau vizitatori familiari şi bineveniţi. Lordul Worth era pe deplin conştient că nu veneau numai de dragul companiei lui. De asemenea, ştia că nu-i interesează câtuşi de puţin banii lui, fapt pe care îl găsea uluitor, de vreme ce nu mai întâlnise niciodată până atunci pe nimeni care să nu fie interesat de aşa ceva. Ce-i interesa totuşi, şi încă foarte mult, erau Marina şi Melinda.

Uşa se deschise şi majordomul lordului Worth, Jenkins, englez, desigur, ca şi cei doi lachei - intră ca de obicei pe nesimţite, se apropie de capul mesei şi şopti ceva discret la urechea lordului. Lordul Worth dădu din cap şi se ridică.

– Scuzaţi-mă, fetelor, domnilor. Am oaspeţi. Sunt sigur c-o să vă simţiţi foarte bine şi fără mine.

Se îndreptă spre biroul său, intră şi închise uşa după el, o uşă capitonată într-un mod foarte special care, când era închisă, izola acustic perfect încăperea.

Biroul, era în felul său, tot atât de somptuos ca şi sufrageria - lordul Worth nu era un sibarit, dar îi plăcea confortul - stejar, piele, într-un colţ, un absolut inutil şemineu unde ardea focul, totul exact ca în cele mai de vază conace boiereşti engleze. Pe pereţi se înşiruiau mii de cărţi, majoritatea citite de lordul Worth, fapt care ar fi pricinuit fără îndoială multă suferinţă strămoşilor săi analfabeţi care mai presus de orice dispreţuiseră degenerarea. Un bărbat înalt şi bronzat, cu trăsături acviline şi păr cenuşiu se ridică în picioare. Cei doi zâmbiră şi îşi strânseră mâinile cu căldură.

Lordul Worth spuse:

– Corral, dragul meu prieten! Cât mă bucur să te văd din nou. Nu ne-am mai văzut de multişor.

– Plăcerea e de partea mea, lord Worth. În ultima vreme n-au avut loc evenimente care să vă intereseze.

– Dar acum?

– Acum sunt noutăţi iar.

Acest Corral care stătea în faţa lordului Worth era într-adevăr acelaşi Corral care, datorită funcţiei sale de reprezentant al societăţii terenurilor petrolifere închiriate în Florida, fusese prezent la întrunirea celor zece de la Lake Tahoe. Trecuseră câţiva ani de când între el şi lordul Worth intervenise un acord amical şi reciproc avantajos. Corral, considerat de toată lumea duşmanul cel mai declarat şi cel mai hotărât al lordului Worth, precum şi neîndoios criticul său cel mai zgomotos, îl informa regulat în legătură cu activitatea curentă şi, mai important, cu proiectele principalelor companii, fapt care nu-i aducea nici un prejudiciu lordului Worth. În schimb, Corral primea anual un onorariu neimpozabil de 200.000 de dolari, ceea ce nici lui nu-i prea aducea vreun prejudiciu.

Lordul Worth apăsă pe butonul soneriei şi peste câteva secunde îşi făcu apariţia Jenkins ducând o tavă de argint cu două pahare mari de coniac. Nu era vorba de telepatie, ci numai de anii de experienţă şi de o îndelungată cunoaştere a dorinţelor lordului Worth. După ce acesta ieşi, amândoi se aşezară.

Lordul Worth zise:

– Ei bine, ce noutăţi ai de pe coasta vestică?

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar sălbaticii ăia sunt pe urmele dumneavoastră.

Lordul Worth oftă şi adăugă:

– Trebuia să se întâmple o dată şi-o dată. Povesteşte-mi tot.

Corral îi povesti tot. Avea o memorie fotografică şi darul de a povesti concis şi exact în mai puţin de cinci minute lordul Worth ştia tot ce merita să fie ştiut despre întrunirea de la Lake Tahoe.

Lordul Worth care, din cauza neînţelegerii regretabile intervenite între el şi Cronkite, îl cunoştea pe acesta destul de bine şi chiar mai bine decât pe majoritatea semenilor săi, spuse la sfârşitul raportului prezentat de Carrol:

– A subscris Cronkite la acordul celor zece de a nu folosi nici o formă de violenţă?

– Da.

– De fapt n-are nici o importanţă dacă a făcut-o sau nu. Omul ăsta nu e prea bun prieten cu adevărul. Şi zici că e vorba de zece milioane de dolari pentru cheltuieli?

– Chiar mi s-a părut că e cam mult.

– Îţi poţi imagina că o acţiune de asemenea amploare poate fi înfăptuită fără violenţă?

– Nu.

– Crezi că ăştia au fost convinşi că aşa se va întâmpla?

– Haideţi s-o luăm altfel, Sir. Dacă într-un grup de oameni ei se pot convinge unii pe alţii, sau par să se convingă unii pe alţii, că orice acţiune menită să vă distrugă e pentru binele umanităţii, atunci ei sunt pregătiţi de asemenea să se convingă reciproc că numele "Cronkite" e sinonim cu pacea pe pământ.

– Deci oamenii ăştia au conştiinţa împăcată. Dacă Cronkite va merge prea departe cu crimele si distrugerile ca să-şi atingă scopul, atunci ei vor putea oricând, îngroziţi, să se predea şi să zică: "Dumnezeule bun, nu ne-am gândit niciodată că omul ăsta va merge atât de departe". Ca să nu mai vorbim de faptul că nu se va descoperi nicicând legătura dintre ei şi Cronkite. Ce adunătură de ipocriţi nemernici şi mieroşi!

Aici făcu o scurtă pauză.

– Presupun că Cronkite a refuzat să-şi dezvăluie planurile, nu-i aşa?

– Absolut. Dar mai e un amănunt bizar pe care l-am păstrat la urmă. În timp ce plecam, Cronkite i-a luat deoparte pe doi dintre cei zece şi le-a vorbit confidenţial. Ar fi interesant de ştiut de ce.

– Există vreo posibilitate să aflăm şi noi?

– Cred că da. Nu e nimic garantat. Dar sunt sigur că Benson ar putea afla - la urma urmei, Benson a fost cel care ne-a invitat pe toţi la Lake Tahoe.

– Şi crezi că l-ai putea convinge pe Benson să-ţi spună?

– Cred că da. Nu sunt sigur. Lordul Worth se resemnă:

– În regulă, cât?

– Nimic. Benson nu poate fi cumpărat cu bani, dădu din cap neîncrezător Corral. E extraordinar pentru vremurile în care trăim, dar Benson nu e venal. Însă mi-e dator un mare serviciu pentru că, dacă n-aş fi fost eu, el n-ar fi fost preşedintele acelei companii petroliere.

Corral se opri din nou.

– Mă mir că nu m-aţi întrebat cine sunt cei doi pe care i-a luat de-o parte Cronkite.

– Şi eu mă mir.

– Sovieticul Borosoff şi venezueleanul Patinos. Lordul Worth păru să cadă în transă.

– Numele lor vă spune ceva? Lordul Worth se învioră.

– Da. Unităţi ale marinei sovietice fac aşa-numitul "tur al bunăvoinţei" în Marea Caraibilor. Bineînţeles, ţinta lor e Cuba. Din cei zece, numai ăştia doi ar putea să participe la o intervenţie - hm - rapidă, cu forţe navale, împotriva lui *Seawitch.*

Scutură din cap şi continuă:

– Diabolic. Absolut diabolic.

– Asta e şi părerea mea, Sir. Încă nu se poate şti despre ce e vorba. Dar mă voi ocupa eu de treaba asta cât mai repede cu putinţă şi sper să ajung la rezultatul scontat.

– Iar eu voi lua imediat precauţiunile necesare. Cei doi se ridicară.

– Corral, va trebui să studiez cu mai multă atenţie problema măririi onorariului dumitale neînsemnat.

– Voi fi oricând la dispoziţia dumneavoastră, lord Worth.

Camera de radioemisie izolată a lordului Worth avea o asemănare mai mult decât întâmplătoare cu bordul aparatului său personal de zbor, un Boeing 707. Varietatea mânerelor, întrerupătoarelor, butoanelor şi comenzilor era uluitoare. Lordul Worth părea cât se poate de familiarizat cu toate şi se apucă să dea nişte telefoane.

Dădu primul telefon piloţilor celor patru elicoptere ale sale, comunicându-le că trebuie să-i pregătească pe aerodromul său particular, a doua zi dimineaţă înainte de revărsatul zorilor, cele două mari elicoptere. Nefiind o persoană care să se mulţumească cu jumătăţi de măsură, lordul Worth dispunea nici mai mult, nici mai puţin decât de şase asemenea aparate. Următoarele patru telefoane fură date unor persoane de a căror existenţă nu ştiau absolut nimic directorii lui executivi. Primul în Cuba, al doilea în Venezuela. Numărul cunoscuţilor - mai bine zis, al angajaţilor săi - era vast, cuprinzând toată lumea. Indicaţiile date în ambele cazuri erau simple şi explicite. În bazele navale din cele două ţări funcţiona în permanenţă un sistem monitorizat de supraveghere şi orice plecare neaşteptată şi neprogramată a ambarcaţiunilor navale, precum şi destinaţia acestora trebuiau să-i fie raportate imediat.

Al treilea a fost adresat unei persoane care nu locuia la prea multe mile distanţă, un oarecare Giuseppe Palermo, al cărui nume te făcea să presupui că ar fi mafiot, dar care cu siguranţă că nu era: Palermo dispreţuia Mafia, considerând-o un organism de neghiobi, care devenise ridicol de blând în privinţa metodelor de convingere, încât era în pericol iminent de a deveni respectabil. Următorul telefon: la Baton Rouge în Louisiana, acolo unde locuia o persoană care-şi spunea doar "Conde" şi a cărui faimă consta numai în faptul că era ofiţerul de marină cu gradul cel mai mare care fusese adus în faţa tribunalului militar şi lăsat la vatră în modul cel mai dezonorant, de la cel de-al doilea război mondial încoace. Ca şi ceilalţi, primi indicaţii foarte explicite. Nu numai că lordul Worth era un maestru în arta organizării, dar eficienţa pe care o demonstra nu era egalată decât de viteza lui în acţiune.

Nobilul lord, care ar fi susţinut cu tărie - dacă cineva ar fi avut îndrăzneala să-l acuze, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată - că nu este delincvent, se pregătea să devină tocmai aşa ceva. Chiar şi acest lucru l-ar fi negat cu tărie, deoarece avea trei motive s-o facă. Constituţia susţinea drepturile tuturor cetăţenilor de a purta arme; oricine avea dreptul să-şi apere propria persoană şi proprietatea de atacuri criminale cu orice mijloace; iar singura modalitate de a lupta cu focul era tot focul.

În ultima convorbire lordul Worth l-a avut ca interlocutor pe ajutorul său încercat şi credincios, comandorul Larsen.

Comandorul Larsen era căpitanul lui *Seawitch.*

Larsen - nimeni nu ştia de ce îşi spune "comandor," iar el nu era genul de om pe care să-l întrebi - era total diferit de patronul său. În afara unei săli de tribunal sau a prezenţei unui poliţist ar fi admis cu voioşie că era şi bădăran, şi criminal. Cu siguranţă că nu semăna cu un aristocrat nici viu, nici mort. Dar cu toate acestea existau o legătură trainică şi un respect reciproc între lordul Worth şi Larsen. Semănau ca doi fraţi.

Ca ticălos şi criminal - fără a ponegri în vreun fel pe nefericiţii oneşti care s-ar putea să-i semene - avea desigur o înfăţişare specifică. Avea înfăţişarea celui mai neînfricat şi mai afurisit luptător de categorie grea, ochii negri adânciţi în orbite iscodeau în depărtare de sub sprâncenele stufoase, imense, o barbă neagră la fel de stufoasă, un nas coroiat şi o faţă care arăta de parcă ar fi fost în contact permanent cu o serie de obiecte grele.

Nimeni, poate cu excepţia lordului Worth, nu ştia cine este, ce fusese înainte şi de unde venise. Când vorbea, vocea lui te frapa. Sub înfăţişarea specifică omului din Neanderthal surprindeau vocea şi mintea unui om educat. De fapt şocul n-ar fi trebuit să fie atât de mare: sub înfăţişarea multor filfizoni cu pretenţii zace mintea unor elevi înapoiaţi mintal din clasa a IV-a primară.

În acel moment, Larsen se afla în camera de radioemisie, ascultând atent, dând din cap uneori. Apăsă pe un buton recepţionând în difuzor apelul telefonic următor.

El zise:

– Totul e clar, Sir. S-a înţeles tot. Vom face pregătirile de rigoare. Dar nu cumva aţi scăpat ceva din vedere, Sir?

– Ce să scap din vedere?

Vocea lordului Worth la telefon avea tonul cuiva care în nici un caz n-ar putea să uite ceva.

– Aţi spus că s-ar putea ca vase de suprafaţă înarmate să fie folosite împotriva noastră. Dacă sunt pregătite să parcurgă o asemenea distanţă, atunci nu e oare posibil să parcurgă orice distanţă?

– Vorbeşte pe şleau, omule.

– De fapt, e destul de uşor să supraveghezi două baze navale. Dar cred că e niţeluş mai dificil să supraveghezi zece, poate douăzeci de aerodromuri.

– Dumnezeule bun! se auzi vocea lordului Worth, apoi urmă o pauză lungă în timpul căreia se auziră huruitul zimţilor şi angrenajul roţilor dinţate din creierul acestuia. Chiar crezi că...

– Dacă aş fi pe *Seawitch,* lord Worth, mi-ar fi indiferent dacă aş fi făcut praf de gloanţe sau bombe. Iar avioanele ar putea să părăsească locul crimei mult mai rapid decât vasele. Ar putea să facă o curăţenie generală. Marina S.U.A. sau bombardierele decolate de la sol ar putea avea norocul să intercepteze vase de suprafaţă. Şi mai e ceva, lord Worth. Urmă o pauză de o clipă.

– Un vas se poate opri la o distanţă de o sută de mile. Asta nu e mare scofală pentru rachetele teleghidate, cred că acum au o bătaie de patru mii de mile. Când ar fi, să zicem, la douăzeci de mile de noi, ar putea să dea drumul la dispozitivul de detectare a surselor de căldură. Dumnezeu ştie, noi suntem unica sursă de căldură pe o rază de o sută de mile.

După o altă pauză foarte lungă, se auzi:

– Ţi-au mai venit şi alte gânduri încurajatoare, domnule comandor Larsen?

– Da, Sir. Numai unul. Dacă eu aş fi în locul duşmanilor - pot să le spun duşmani...

– Spune-le dracilor cum vrei.

– Dacă eu aş fi în locul duşmanilor, aş folosi un submarin. Nici măcar n-ar mai avea nevoie de un spărgător de valuri ca să lanseze o rachetă. Paf! Gata cu *Seawitch.* Nici urmă de agresor. S-ar putea pune pe seama unei explozii puternice la bordul lui *Seawitch.* Nu e deloc imposibil, Sir.

– Ar mai rămâne numai să-mi spui că vor fi rachete cu bombe atomice.

– Care vor fi captate de zece staţii seismologice? Asta nu prea pare verosimil, Sir. Dar să ştiţi că s-ar putea să fie un gând înţelept. Nu doresc în nici un caz să fiu aruncat în aer.

– Pe mâine dimineaţă.

Legătura se întrerupse. Larsen închise telefonul şi zâmbi larg. Oricine şi-ar fi imaginat că această acţiune va scoate la iveală un rând de colţi galbeni: în schimb, apăru un rând perfect de dinţi albi, strălucitori. Se întoarse către Scoffield, maistrul sondor şi mâna lui dreaptă.

Scoffield era un bărbat solid şi zâmbitor, prototipul omului afabil. Oricare din membrii echipelor sale de foraj ar fi depus însă mărturie, de bună voie şi nesilit de nimeni, că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Scoffield era un tip foarte aspru şi s-ar putea presupune că nu modestia sa înnăscută îl făcea să ascundă asta: mult mai probabil era vorba de o contractare permanentă a muşchilor feţei cauzată de cele patru cicatrice lungi şi verticale de pe obrajii lui, două pe fiecare. Era clar că, asemeni lui Larsen, nu prea era nici el adeptul chirurgiei plastice. Îl privi pe Larsen cu o curiozitate de înţeles.

– Ce au însemnat toate astea?

– A sosit ziua socotelilor. Pregăteşte-te de luptă. Mai exact spus, lordul e asaltat de duşmani.

Larsen îi descrise în linii generale situaţia neplăcută a lordului Worth. Apoi adăugă:

– Mâine, înainte de revărsatul zorilor, va trimite aici ceea ce pare să fie un batalion de tipi duri, după-amiază vom aştepta o ambarcaţiune încărcată cu armament şi mai greu.

– Te-ai putea întreba de unde face el rost de tipii ăia duri şi de armamentul ăla.

– Te-ai putea întreba. Dar nu întrebi.

– Toată discuţia asta - discuţia dumneavoastră - referitoare la bombardiere, submarine şi rachete. Credeţi aşa ceva?

– Nu. Numai că e greu să ratezi ocazia de a ciufuli penele aristocratice.

Făcu o scurtă pauză, după care zise gânditor:

– Cel puţin sper că nu cred. Hai să vedem ce fel de mijloace de apărare avem.

– Dumneavoastră aveţi un pistol. Eu am un pistol Astea sunt mijloace de apărare?

– Păi, vom spori mijloacele de apărare când vor veni ei. Mitraliere, bănuiesc.

– Dacă vor veni.

– Lasă dracu' îndoielile. Lordul Worth le livrează.

– Din propriul său arsenal, presupun.

– Nu m-ar mira să fie aşa.

– Ce credeţi de fapt dumneavoastră, domnule comandor?

– Nu ştiu. Tot ce ştiu e că dacă lordul Worth are dreptate măcar pe jumătate în ceea ce susţine, atunci s-ar putea ca peste câteva zile viaţa pe bord să devină mai puţin monotonă.

Cei doi părăsiră platforma în amurg. *Seawitch* era amarată la o adâncime de 150 de stânjeni marini - 900 de picioare - ceea ce se situa în limitele capacităţii de elasticitate a cablurilor - cu certitudine la sud de terenurile mineralifere închiriate ale S.U.A şi de marele şenal navigabil est-vest, chiar în capătul celui mai mare zăcământ de petrol descoperit vreodată în preajma ţărmurilor Golfului Mexic. Cei doi se opriră la platforma de foraj unde o sondă, la capacitatea maximă, încerca să stabilească întinderea zăcământului de ţiţei. Brigada de muncitori îi privi fără vreo simpatie deosebită, dar şi fără ostilitate. Exista un motiv pentru această lipsă de căldură.

Înainte ca vreo lege să interzică un asemenea foraj, lordul Worth voia să râcâie fundul acestui gigantic zăcământ de petrol. Nu avea motive speciale de îngrijorare, deoarece se ştie că organismele guvernamentale se desfăşoară cu încetinitorul: dar exista totuşi posibilitatea ca de această dată să fie mai operative şi, culmea cuhnilor, zăcământul să fie mult mai bogat decât s-ar fi aşteptat.

De aici, încercarea prezentă de a descoperi limitele zăcământului şi de aici lipsa de căldură a echipei. De aici motivul pentru care Larsen şi Scoffield, ambii supraveghetori de sclavi, foarte dotaţi, născuţi cu secole după vremea lor, îşi împingeau oamenii de la spate, zi şi noapte. Muncitorilor nu le plăcea asta, dar nu într-atât încât să se răzvrătească. Erau foarte bine plătiţi, bine găzduiţi şi bine hrăniţi. Adevărat, nu prea se puteau bucura de vin, femei şi voie bună, dar după un schimb obositor de douăsprezece ore, aceste frivolităţi n-ar fi avut şanse de reuşită în faţa atracţiei unei mese pe săturate, iar apoi a unui somn lung şi adânc. Mai important şi cât se poate de neobişnuit era faptul că muncitorilor li se dădea o primă pentru fiecare mie de barili de petrol.

Larsen şi Scoffield se îndreptară spre capătul vestic al platformei şi se uitară ţintă la volumul masiv al rezervorului de depozitare, a cărui parte superioară era prevăzută cu semnale de avertizare. Îl priviră fix câtva timp, apoi se întoarseră şi porniră înapoi spre bază.

Scoffield spuse:

– V-aţi hotărât în privinţa amplasării tunurilor, domnule comandor - dacă vor fi tunuri?

– Vor fi tunuri, răspunse încrezător Larsen. Dar nu vom avea nevoie aici.

– De ce?

– Gândeşte-te şi dumneata singur. Cât despre celelalte, nu sunt prea sigur. O să le visez şi-n somn. E rândul meu să mă scol devreme. Ne vedem la patru.

Petrolul nu era depozitat în preajma utilajului - orice lege bazată pe bun simţ interzice depozitarea hidrocarburilor pe, sau lângă platforma de lucru a unui utilaj petrolier. În schimb, lordul Worth, conform instrucţiunilor lui Larsen - care fuseseră

date prudent sub formă de sugestii - dăduse dispoziţie să se construiască un rezervor plutitor uriaş, care era ancorat, exact ca şi *Seawitch* însăşi, la o distanţă de aproximativ trei sute de yarzi. Petrolul rafinat era pompat aici după ce sosea de pe fundul oceanului, sau, mai precis, dintr-un filon masiv de calcar situat mult sub fundul oceanului, filon creat de mici făpturi marine ale unei mări puţin adânci datând de circa o jumătate de miliard de ani, dar acum dispărută.

O dată, uneori de două ori pe zi, un tanc petrolier de 50 de tone DW se oprea în treacăt şi golea depozitul uriaş. Trei asemenea tancuri petroliere erau folosite pe traseul marin încâlcit din sudul S.U.A Compania Petrolieră Worth Hudson avea, de fapt, super-tancuri, dar utilizarea lor în acest caz nu servea intereselor lordului Worth. Chiar şi întregul conţinut al rezervorului de pe *Seawitch* n-ar fi umplut nici măcar un sfert din capacitatea de transport a super-tancului, iar însăşi ideea ca un super-tanc să meargă în pierdere, oricât de mică, ar fi fost pentru cei de la Worth Hudson o sursă de coşmaruri. Şi încă ceva, cele mai izolate porturi pe care le prefera lordul Worth pentru livrarea petrolului său nu puteau să ofere dane destul de adânci pentru petroliere de peste 50 de tdw.

S-ar putea menţiona în treacăt că lordul Worth nu alesese aceste porturi obscure cu totul întâmplător. Printre cei care erau împotriva înţelegerii bazate pe onorabilitatea părţilor, acord referitor la interzicerea forajului în apele extrateritoriale - câţiva dintre cei mai zgomotoşi, care condamnau cu asprime practicile mârşave ale companiei lordului Worth - erau, din păcate, cei mai buni clienţi ai acesteia. Era vorba de companii mai mici care aduceau profituri marginale, care nu se implicau în cercetare şi explorare, cum făceau companiile mai mari, investind aşa-zise sume considerabile de bani în acele proiecte, iar apoi, spre furia fiscului şi supărarea numeroaselor comitete de investigaţie de pe lângă Congres, pretindeau scutiri de taxe vamale tot mai mari.

Dar pentru companiile mai mici, ispita petrolului mai ieftin era irezistibilă. *Seawitch,* care producea probabil tot atâta petrol cât toate platformele oficial închiriate de guvern la un loc, părea o sursă sigură şi continuă de petrol ieftin, până când, după toate probabilităţile, guvernul ar fi intervenit, ceea ce ar putea sau nu să se întâmple în următorul deceniu: companiile mari îşi demonstraseră deja capacitatea de a depăşi dificultăţile anchetelor inepte ale Congresului şi, atâta timp cât va continua criza energetică, nimeni n-avea de gând să-şi facă griji cu privire la proveniența petrolului, atâta timp cât acesta exista. În afară de asta, companiile mai mici tatonau şi ele terenul; la urma urmei, dacă OPEC - Organizaţia Ţărilor Exportatoare de Petrol[4] - poate să arunce banii pe fereastră oricând are chef atunci când este vorba despre preţurile petrolului, de ce să nu facă şi ele tot aşa?

La mai puţin de două mile distanţă de proprietatea lordului Worth se aflau casele învecinate şi biroul comun ale lui Michael Mitchell şi John Roomer. Mitchell, auzind soneria de la intrare, se duse să deschidă.

Vizitatorul era de înălţime potrivită, puţin bondoc, avea ochelari cu rame circulare de metal şi o chelie respectabilă.

Cu o voce tăioasă, dar destul de politicoasă, spuse:

[4] The Organization of Petroleum Exporting Countries (n.tr.).

– Pot să intru?

– Desigur, răspunse Mitchell, poftindu-l înăuntru. De obicei nu primim vizite aşa de târziu.

– Vă mulţumesc. Vin cu o problemă neobişnuită. Sunt James Bentley, zise el scoţând o legitimaţie FBI.

Mitchell nici măcar nu se uită la ea.

– Chestiile astea se pot fabrica oriunde, în orice magazin. De unde sunteţi?

– Din Miami.

– Numărul de telefon?

Bentley întoarse legitimaţia pe care Mitchell i-o dădu lui Roomer.

– E memoria mea. Mă scuteşte să am o memorie proprie.

Nici Roomer nu se uită la legitimaţie.

– În regulă, Mike. L-am citit. Sunteţi şeful de acolo, nu-i aşa? spuse el, înclinând capul. Vă rog să luaţi loc, domnule Bentley.

– Mai întâi să lămurim un lucru, zise Mitchell. *Suntem* anchetaţi?

– Dimpotrivă. Domnii din Departamentul de Stat[5] mi-au cerut să vă rog să-i ajutaţi.

– Aşa deci, spuse Mitchell. O facem noi şi pe asta, John, dar... domnii de la Departamentul de Stat nu ştiu cine suntem noi.

– Eu ştiu; apoi, după un moment de pauză: am înţeles că dumneavoastră, domnilor, sunteţi prieteni cu lordul Worth.

Roomer vorbi cu precauţie:

– Îl cunoaştem puţin - tot aşa cum se pare că şi dumneavoastră ştiţi câte ceva despre noi.

– Ştiu multe despre dumneavoastră, inclusiv faptul că sunteţi nişte foşti poliţişti care n-au învăţat niciodată cum trebuie să acţioneze. Asta barează orice cale spre promovare. Vreau să aflaţi nişte lucruri de la lordul Worth.

– Nu facem târgul, zise Mitchell. Nu-l cunoaştem prea bine.

– Ascultă-l până la capăt, Mike.

Dar şi de pe faţa lui Roomer dispăruse orice urmă de bunăvoinţă.

– Lordul Worth a făcut multă gălăgie - la telefon - când a vorbit cu Departamentul de Stat. Se pare că suferă de mania persecuţiei. Este un element interesant pentru cei din Departamentul de Stat deoarece ei îl văd mai degrabă în rolul de persecutor decât în cel de persecutat.

– Adică dumneavoastră, cei de la FBI, îl vedeţi aşa, spuse Roomer. Probabil că-l aveţi de mulţi ani înregistrat în evidenţele voastre. Lordul Worth a dat întotdeauna impresia de a fi perfect capabil să-şi poarte singur de grijă.

– Tocmai asta îi face curioşi pe cei din Departamentul de Stat.

Mitchell zise:

– De ce a făcut gălăgie?

– Aiureli. Ştiţi că are o platformă petrolieră în Golful Mexic?

– *Seawitch?* Da.

[5] Ministerul de Externe al S.U.A. (n.tr.).

– Are, se pare, impresia că *Seawitch* e în pericol de moarte. Vrea protecţie. E foarte modest în solicitări, ca orice miliardar de altfel - numai o fregată cu lansator de rachete şi câteva avioane de vânătoare aşijderea, pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate?

– Aicea-i buba. A refuzat să spună. A zis că are informaţii secrete - ceea ce, de fapt, nu m-ar surprinde. Oamenii ca el au agenţi secreţi pretutindeni.

– Ar fi bine să nu ne ascundeţi nimic, spuse Mitchell.

– V-am spus tot ce ştiu. Restul sunt presupuneri. Dacă a telefonat la Departamentul de Stat înseamnă ca sunt implicate şi ţări străine. În Marea Caraibilor navighează în prezent vase sovietice. Departamentul de Stat se teme de vreun incident internaţional sau şi mai rău.

– Ce vreţi să facem noi?

– Nu e mare lucru. Numai să aflaţi care vor fi mişcările lordului Worth în următoarele două zile.

Mitchell zise:

– Şi dacă refuzăm? Ni se anulează autorizaţiile?

– Nu sunt un şef de poliţie corupt Puteţi să uitaţi că m-aţi văzut. Dar am crezut că vă pasă de lordul Worth suficient de mult încât să-l protejaţi de el însuşi sau de consecinţele vreunei acţiuni nesăbuite pe care ar putea s-o întreprindă. Am crezut ca poate vă pasă chiar şi mai mult de reacţiile celor două fiice ale sale dacă i s-ar întâmpla ceva tatălui lor.

Mitchell se ridică brusc în picioare şi arătă cu degetul.

– Uşa din faţă. Ştiţi prea multe.

– Stai jos, zise agentul cu asprime şi răceală. Nu fiţi proşti. Desigur, meseria mea e să ştiu prea multe. Dar, lăsându-l la o parte pe lordul Worth şi familia lui, am crezut că poate vă preocupă mai mult siguranţa ţării voastre.

Roomer spuse:

– Nu crezi că mergi prea departe?

– Foarte posibil. Dar atât politica Departamentului de Stat cât şi cea a FBI-ului e să nu rişte nimic.

Roomer zise:

– Ne pui într-o situaţie al naibii de ingrată.

– Să nu credeţi că nu-mi dau seama de asta. Sunteţi în faţa unei dileme: să rămâneţi credincioşi sau să muşcaţi mâna care vă hrăneşte şi alte chestii din astea. Ştiu că v-am pus într-o situaţie neplăcută şi-mi cer scuze, dar mă tem că va trebui să rezolvaţi voi înşivă dilema asta.

Mitchell spuse:

– Îţi mulţumim că ne-ai pus în cârcă problema asta. Ce vrei să facem? Să mergem la lordul Worth, să-l întrebăm de ce a ţipat la Departamentul de Stat, să-l întrebăm ce vrea să facă şi care sunt planurile lui imediate?

Bentley zâmbi.

– Nici vorbă de aşa ceva. Aveţi o reputaţie remarcabilă - exceptând, desigur, vechea poveste cu secţia de poliţie - şi sunteţi consideraţi, aşa cum se zice pe la noi, doi meseriaşi prima-ntâi. Modul cum veţi acţiona rămâne la latitudinea voastră.

Se ridică în picioare.

– Cât timp credeţi că vă trebuie? Roomer zise:

– Două ore.

– Două ore? făcu Bentley, părând să fie luat prin surprindere. Asta înseamnă că nici măcar n-aveţi nevoie de o invitaţie ca să mergeţi în vizită la lordul Worth.

– Nu.

– Milionarii au.

– Noi n-avem nici măcar a mia parte din ce au ei.

– Asta e diferenţa. Ei bine, vă mulţumesc foarte mult, domnilor. Noapte bună.

După ce Bentley ieşi, cei doi rămaseră tăcuţi vreo două minute, după care Mitchell spuse:

– Noi de care parte a baricadei suntem?

– De amândouă părţile.

Roomer întinse mâna după telefon, formă un număr şi-l ceru pe lordul Worth. Trebui să se prezinte înainte de i se da legătura - lordul Worth era o persoană care îşi respecta viaţa particulară.

Roomer zise:

– Lord Worth? Mitchell şi Roomer la telefon. Trebuie să discutăm ceva cu dumneavoastră Sir, care poate să fie sau nu urgent şi important. Am prefera să nu vorbim la telefon. Tăcu, ascultă câteva momente, murmură un mulţumesc şi închise.

– Ne primeşte chiar acum. Să parchezi maşina pe alee. Spre uşa laterală. Mergem în birou. Mi-a spus că fetele au urcat.

– Crezi că prietenul Bentley a şi început să ne înregistreze convorbirile?

– N-ar merita pâinea pe care o mănâncă la FBI dacă n-ar face-o.

Cinci minute mai târziu, după ce parcară pe alee, porniră printre copaci spre intrarea laterală. Înaintarea lor era observată cu interes de Marina, care stătea la fereastra dormitorului ei de la etaj. Îi privi gânditoare un moment, după care se întoarse şi părăsi camera fără grabă.

Lordul Worth îi întâmpină pe cei doi în biroul său şi închise bine uşa capitonată în urma lor. Deschise uşile unui bar ascuns şi turnă coniac în trei pahare. Uneori îl chema pe Jenkins, alteori nu. Ridică paharul.

– Sănătate. E o plăcere neaşteptată pentru mine.

– Pentru noi nu e nici o plăcere, spuse cu un aer mohorât Roomer.

– Păi n-aţi venit să-mi cereţi mâna fetelor mele?

– Nu, domnule, zise Mitchell. Nu e vorba de asta. John o să vă explice mai bine ce şi cum.

– Ce anume?

– Tocmai am primit o vizită de la un agent din conducerea FBI-ului, spuse Roomer întinzându-i cartea de vizită a lui Bentley. Pe spate e un număr de telefon la care va trebui să sunăm după ce vom obţine anumite informaţii de la dumneavoastră.

– Foarte interesant.

Urmă o lungă pauză, după care lordul Worth se uită pe rând când la unul când la altul.

– Ce fel de informaţii?

– Conform celor spuse de Bentley, "aţi făcut scandal mare" când aţi vorbit la telefon cu Departamentul de Stat. După spusele lor, se pare că dumneavoastră credeţi

că *Seawitch* e ameninţat. Vor să ştie de unde aţi obţinut informaţia asta secretă şi ce vă propuneţi să faceţi în continuare.

– De ce nu m-au abordat direct?

– Deoarece nu le-aţi fi spus mai mult decât celor de la Departamentul de Stat. Sau nici măcar nu i-aţi fi lăsat să vă treacă pragul. Dar ei ştiu - aşa ne-a spus Bentley - că noi venim pe aici din când în când, deci presupun că şi-au închipuit că sunteţi mai puţin prudent faţă de noi.

– Deci Bentley îşi imaginează că voi o să reuşiţi să obţineţi de la mine nişte informaţii fără ca eu să-mi dau seama.

– Cam aşa ceva.

– Dar asta nu vă pune într-o postură ingrată?

– Nu prea.

– Dar trebuie să sprijiniţi legea, nu-i aşa?

– Da, spuse Mitchell cu oarecare emoţie. Dar nu legea organizată. Sau aţi uitat oare, lord Worth, că suntem un cuplu de foşti poliţişti deoarece n-am vrut să ne împăcăm cu legea voastră aşa-zis organizată? Unica noastră responsabilitate e cea faţă de clienţii noştri.

– Eu nu sunt clientul vostru.

– Nu sunteţi.

– Aţi vrea să fiu clientul vostru? Roomer zise:

– La ce bun?

– Nimic nu se obţine gratis pe lumea asta, John. Serviciile trebuie răsplătite.

– Misiune nereuşită, spuse Mitchell ridicându-se în picioare. Vă mulţumim pentru amabilitatea cu care ne-aţi primit, lord Worth.

– Îmi cer scuze. Lordul Worth părea într-adevăr plin de căinţă. Mă tem că am exagerat, adăugă el, după ce făcu o scurtă pauză şi zâmbi: Încercam să-mi aduc aminte când mi-am cerut scuze ultima oară în faţa cuiva. Se pare că am o memorie scurtă. Binecuvântate să fie fetele mele frumoase. Vreţi informaţii pentru prietenii noştri din FBI? Mai întâi, mi-am obţinut informaţiile în contextul mai multor ameninţări anonime - la telefon - cu privire la viaţa fetelor mele. O ameninţare cu bătaie dublă, dacă vreţi - la adresa fetelor dacă nu opresc scurgerea petrolului - pentru că, aşa cum au afirmat ei, nu mă pot ascunde de ei toată viaţa, nici nu pot evita glonţul unui trăgător de elită - şi dacă m-aş dovedi prea dificil, ei ar putea arunca în aer *Seawitch.* Cât despre planurile mele imediate, mâine după-amiază mă duc până la *Seawitch* şi voi rămâne acolo douăzeci şi patru de ore, poate patruzeci şi opt.

Roomer zise:

– Există vreun sâmbure de adevăr în aceste două afirmaţii?

– Nu fi absurd. Sigur că nu. *Mă duc* până la platformă - dar dis-de-dimineaţă. Nu vreau ca bandiţii ăia cu ochii ca mărgeaua să mă urmărească de la înălţimea lor pipernicită cum decolez de pe aerodrom.

– Vă referiţi la cei de la din FBI, Sir?

– Dar la care alţii? Vă ajunge pentru moment?

– Splendid.

Se întoarseră în linişte la maşina lor parcată pe alee. Roomer se aşeză la volan, iar Mitchell alături de el. Roomer spuse:

– Hm, hm, hm.

– Păi aşa e cum spui tu, hm, hm, hm. E dat dracului moşul ăsta viclean.

Vocea Marinei se auzi de pe bancheta din spate:

– O fi el viclean, dar…

Fata suspină adânc în timp ce Mitchell se roti în scaun, iar Roomer aprinse luminile din interior. Ţeava pistolului de calibrul 38 al lui Mitchell se apropie de ochii ei, în acel moment lărgiţi de surpriză şi spaimă.

Mitchell zise pe un ton blând:

– Să nu-mi mai faci una ca asta. Data viitoare s-ar putea să fie prea târziu.

Ea îşi linse buzele. Era, evident, pe atât de curajoasă şi independentă pe cât era de frumoasă, dar e cam deconcertant să te vezi, pentru prima oară în viaţa ta, faţă în faţă cu un pistol.

– Voiam doar să spun că o fi el viclean, dar nu e nici moş, nici dat dracului. Vrei să fii atât de amabil şi să nu mă mai ameninţi cu pistolul ăsta? Nu ameninţi cu pistolul pe cei pe care-i iubeşti.

Pistolul lui Mitchell dispăru. El spuse:

– Nu prea am chef să mă îndrăgostesc de fete nesăbuite.

– Sau spioane, adăugă Roomer, privind-o pe Melinda. Ce făceaţi aici voi două?

Melinda era mai calmă decât sora ei. La urma urmei, ea nu avusese ocazia să fie ameninţată cu pistolul. Ea zise:

– Iar tu, John Roomer, eşti un tânăr viclean şi dat dracului. Încerci să tragi de timp.

Ceea ce era cât se poate de adevărat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că şi voi vă gândiţi de zor cum să răspundeţi la aceeaşi întrebare, pe care o să v-o punem noi. Ce făceaţi *voi* doi aici?

– Asta nu e treaba voastră.

Vocea de obicei calmă a lui Roomer era neobişnuit şi deliberat aspră.

Pe locurile din spate se lăsă liniştea, amândouă fetele dându-şi seama că merseseră prea departe. Prăpastia dintre activităţile lor sociale şi profesionale şi cele ale lui Mitchell şi Roomer era mai mare decât crezuseră.

Mitchell oftă.

– Calmează-te, John. Mai ascuţit decât dintele de şarpe e un copil nerecunoscător.

– Isuse! făcu Roomer, scuturând din cap. Mai spune o dată. Habar n-avea ce vrea să spună Mitchell.

Mitchell întrebă:

– De ce nu mergeţi la tatăl vostru să-l întrebaţi? Sunt sigur c-o să vă spună - cu preţul celei mai mari muştruluieli pe care aţi luat-o vreodată pentru că v-aţi amestecat în viaţa lui personală.

Ieşi din maşină, deschise uşa din spate, aşteptă până când coborâră surorile, închise uşa din spate, zise "Noapte bună!" şi se întoarse la locul său, lăsându-le pe fete undeva pe marginea drumului.

Roomer porni maşina. Apoi spuse:

– Foarte ingenioasă treabă, deşi nu mi-a plăcut s-o fac. Dumnezeu ştie, poate că n-au vrut să facă nimic rău. Nu contează, asta o să ne fie de un mare folos pe viitor.

– O să ne fie de un şi mai mare folos dacă o s-ajungem la cabina telefonică de după colţ cât putem de repede.

Ajunseră la cabină în cincisprezece secunde şi un minut mai târziu Mitchell ieşi. În timp ce se aşeza, Roomer spuse:

– Ce-a fost asta?

– Îmi pare rău, probleme personale.

Mitchell îi dădu lui Roomer o foaie de hârtie. Roomer aprinse plafoniera. Mitchell mâzgălise pe o bucăţică de hârtie: "Maşina are microfoane?"

Roomer zise:

– În ceea ce mă priveşte totul e-n regulă.

Plecară cu maşina în linişte acasă. În picioare în garaj, Roomer întrebă:

– Ce anume te face să crezi că maşina mea are microfoane?

– Nimic. Câtă încredere ai în Bentley?

– Ştii câtă. Dar nu cred că el - sau unul din oamenii lui - ar fi avut timp să le pună.

– Cinci secunde nu înseamnă mult timp. Atâta îţi trebuie ca să pui nişte microfoane.

Scotociră peste tot prin maşină, apoi şi prin cea a lui Mitchell. Ambele erau curate. În bucătăria lui Mitchell, Roomer zise:

– Cui i-ai telefonat?

– Bătrânului, bineînţeles. L-am găsit înaintea fetelor. I-am povestit ce s-a întâmplat şi i-am zis că trebuie să le spună că a primit ameninţări referitoare la viaţa lor, că ştie sursa, că n-are încredere în reprezentanţii legii din localitate şi că a trimis după noi ca să ne ocupăm de chestia asta.

A priceput imediat. Şi o să le tragă o săpuneală zdravănă fetelor pentru că s-au băgat unde nu le fierbe oala. Roomer spuse:

– O să le convingă el.

– Mai important e dacă te-a convins pe tine.

– Nu. Crede că a început să domine situaţia. Voia să afle dacă e luat în serios în cazul unei urgenţe reale. Acum are dovada preliminară că e luat în serios. Trebuie să i-o servim la fel de viclean şi ocolit cum ne-a venit. Asta nu înseamnă că n-am fi ştiut că aşa se va întâmpla. Presupun că trebuie să-i spunem lui Bentley exact ceea ce ne-a zis să-i spunem, nu-i aşa?

– Cum altfel?

– Crezi că tot ce ne-a spus e adevărat?

– Dacă are propria lui armată de informatori? Nu aş vrea să pun o asemenea întrebare pentru moment. Dacă se va duce până la *Seawitch?* Cred şi asta. Deşi nu sunt atât de sigur în privinţa timpului acţiunii. O să-i spunem lui Bentley că pleacă după-amiază. El ne-a zis că o să plece dis-de-dimineaţă. Dacă poate să-l mintă pe Bentley, atunci poate să ne mintă şi pe noi. Nu ştiu ce motive ar avea să ne mintă, probabil că e o a doua natură. Eu cred c-o să plece mult mai repede.

Roomer spuse:

– Mă tem că şi eu cred la fel. Dacă aş vrea să mă scol înainte de răsăritul soarelui, aş fi acum în pat sau aş porni într-acolo. Cum nu dă semne că s-ar duce la culcare, nu pot să trag concluzia decât că n-are nici o intenţie să se culce, deoarece nu merită să mai piardă vremea.

Aici se opri. Apoi zise:

– Aşa deci. Ne-a tras pe sfoară pe toţi.

– Şi eu cred la fel. Îmbarcarea. Întâi acasă la lordul Worth şi apoi la elidrom. Tu te ocupi de aeroport, iar eu fac pe pisica?

– Cum altfel?

Mitchell avea o vedere fenomenală pe întuneric. Cu excepţia nopţilor celor mai întunecate, putea să conducă maşina fără să aprindă deloc farurile. Era o calitate extrem de rară care, în timp de război, îi făcea pe generali să caute în armată asemenea oameni pentru posturi de şofer.

– O să mă ascund în spatele pădurii dinspre vest. O ştii?

– O ştiu. Ce-ar fi să-i serveşti povestea asta lui Bentley în timp ce eu o să fac două termosuri de cafea şi nişte sandvişuri?

– Bine, făcu Roomer, întinzând mâna după telefon; apoi se opri: Ascultă, de ce facem noi toate astea? Nu datorăm nimic FBI-ului. N-avem nici o autoritate din partea cuiva să facem ceva anume. Aşa cum ai spus şi tu, noi şi legea organizată mergem pe direcţii diferite. Nu mă simt câtuşi de puţin obligat să-mi apăr ţara de o ameninţare inexistentă. N-avem nici un client, nici o împuternicire, nici o perspectivă de recompensă. De ce să ne pese nouă că lordul Worth se leagă la cap fără să-l doară?

Mitchell se opri din tăiatul pâinii.

– Referitor la ultima ta întrebare, de ce n-o suni pe Melinda ca s-o întrebi de ce?

Roomer îi aruncă o privire lungă şi obosită, oftă şi întinse mâna după telefon.

CAPITOLUL 3

Scoffield greşise în presupunerea sa. Lordul Worth nu poseda nici un fel de depozit privat de arme. Dar serviciile armate ale Statelor Unite aveau cu zecile.

Cele două atacuri au fost realizate cu experienţa profesională născută dintr-o practică îndelungată şi laborioasă, excluzând orice posibilitate de a da greş. În ambele cazuri, ţintele erau guvernamentale, un depozit al armatei şi unul al marinei. Evident, amândouă dispuneau de pază 24 de ore din 24. Nici unul dintre paznici nu a fost omorât şi nici măcar rănit, dacă ar fi să nu luăm în seamă contuziile craniene - puţine la număr - cauzate de lovituri date cu sacul cu nisip şi cazmaua: lordul Worth fusese foarte explicit pentru folosirea unei minime violenţe.

Giuseppe Palermo, care arăta şi era îmbrăcat ca un agent de bursă de pe Wall Street[6], avea sarcina cea mai dificilă, cu toate că, fiind o persoană care manifesta un dispreţ tolerant faţă de Mafia, acţiunea i se părea puerilă. Însoţit de nouă persoane aproape tot atât de respectabile ca şi dânsul - adică respectabile sadea - dintre care trei aveau uniformă de maiori de armată, ajunse la depozitul din Florida cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii. Cei şase paznici tineri, care nici nu văzuseră, nici nu auziseră în viaţa lor o împuşcătură trasă cu furie, erau cât se poate de somnoroşi, aşteptând nimic altceva decât schimbarea gărzii de la miezul nopţii. Numai doi erau treji de-a binelea - ceilalţi patru dormeau duşi - iar aceştia doi, răspunzând la un ciocănit dur şi imperativ în poarta intrării principale, fură deranjaţi, ca să nu spunem foarte alarmaţi, de apariţia a trei ofiţeri de armată care anunţară că vor face o inspecţie rapidă cu scopul de a testa mijloacele de securitate şi de alarmă. Cinci minute mai târziu, toţi cei şase paznici erau legaţi, cu căluşul pus în gură - doi dintre ei în stare de inconştienţă, urmând să-şi vină în fire cu oarecari dureri de cap din cauza încercărilor lor nereuşite de a opune rezistenţă - şi încuiaţi la loc sigur, într-una din numeroasele aşa-numite camere de siguranţă ale arsenalului.

În tot acest timp şi în următoarele douăzeci de minute, unul din oamenii lui Palermo, un expert în electronică pe nume Jamieson, a căutat cu mare atenţie toate semnalele de alarmă exterioare care puteau să alerteze poliţia sau cea mai apropiată unitate militară. Fie că le-a scos din uz, fie că le-a deconectat pe toate. În timpul acestei operaţii, ceilalţi paznici, care-i schimbaseră pe primii, aproape tot atât de somnoroşi ca şi cei de dinainte, îşi făcură apariţia şi fură extrem de uimiţi când se treziră cu ţevile a trei carabine în faţă. În câteva minute, bine legaţi, dar fără căluş în gură, se alăturară paznicilor din schimbul precedent, ale căror căluşuri fuseseră acum scoase. Puteau să strige cât îi ţinea gura deoarece localitatea cea mai apropiată se afla la o distanţă de peste o milă: primilor şase paznici li se pusese căluşul în gură doar temporar, cu scopul de a-i împiedica să vocifereze şi, astfel, să nu le poată da de ştire celor care urmau să-i schimbe.

Palermo mai avea la dispoziţie aproape opt ore până ar fi putut fi descoperit atacul cu pricina.

Îl trimise pe unul din oamenii lui, Watkins, să aducă în faţă microbuzul cu care sosiseră. Cu toţii, exceptându-l pe Watkins, îşi schimbară uniformele militare cu haine obişnuite de lucru, astfel încât înfăţişarea lor se schimbă în mod remarcabil. Între timp,

[6] Stradă în New York, unde se află marea finanţă americană (n. tr.).

Watkins se duse în garaj, descuie o încuietoare surprinzător de ineficientă, se urcă într-un camion de două tone, făcu contactul - cheile de rigoare, evident, lipseau - şi ieşi pe poarta din faţă, deja deschisă, a depozitului.

Palermo adusese cu el pe un anume Jacobson care, în scurtele răstimpuri când nu se afla în închisoare, se specializase la un înalt nivel în arta subtilă a descuierii oricărei încuietori, cu cifru secret sau de oricare tip. Din fericire, nu apelă la serviciile sale deoarece, fapt destul de curios, nimeni nu ascunsese legăturile de chei; dimpotrivă, acestea erau agăţate de peretele din biroul de la intrare.

În mai puţin de o jumătate de oră, Palermo şi oamenii lui încărcară în camion - care fusese ales deoarece era tip furgon - o uimitoare varietate de arme, de la bazooka la pistoale automate, împreună cu suficientă muniţie pentru un batalion şi o cantitate de explozive. Odată operaţia terminată, încuiară toate uşile pe care le descuiaseră şi luară cu ei cheile. Când avea să sosească schimbul următor de paznici, la opt dimineaţa, va dura mult timp până să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase de fapt. După aceea încuiară depozitul şi uşile de la intrarea principală.

Watkins conduse microbuzul, în care aruncaseră hainele cu care veniseră, până la locul unde fusese ascuns, se întoarse la camion şi porni la drum. Ceilalţi nouă stăteau claie peste grămadă printre armele aflate în spate. Din fericire pentru ei, nu durase decât douăzeci de minute până să ajungă la aerodromul particular, izolat şi părăsit de lordul Worth - părăsit, adică, exceptând cele două elicoptere, cu piloţii şi copiloţii lor.

Camionul, folosind numai farurile laterale, intră pe porţile aerodromului şi se apropie de unul din elicoptere. Luminile discrete ale farurilor portabile erau aprinse, împrăştiind o lumină cam palidă, dar suficientă pentru ca un om aflat la 80 de yarzi depărtare şi echipat cu ochelari cu infraroşii să distingă clar ceea ce se întâmpla. Iar Roomer, culcat pe burtă în pădurice, cu binoclul la ochi, se afla la o distanţă de numai 80 de yarzi. Nu fusese făcută nici o încercare de a masca sau ascunde identitatea încărcăturii. Numai douăzeci de minute au fost suficiente pentru descărcarea camionului şi aranjarea conţinutului acestuia în elicopter sub privirile atente ale unui pilot care se pricepea bine la aşa ceva.

Palermo şi oamenii lui, cu excepţia lui Watkins, urcară la bordul celuilalt elicopter şi rămaseră în aşteptarea întăririlor promise. Pilotul acestui elicopter transmisese deja prin radio, aşa cum era obiceiul, planul de zbor până la cel mai apropiat aeroport, indicând cu precizie destinaţia *Seawitch.* Ar fi fost într-adevăr o nebunie să fi procedat altfel. Sistemele de detectare radar aflate de-a lungul statelor riverane Golfului sunt tot atât de eficiente ca oricare altele din lume, iar orice deviere de direcţie de la o destinaţie fals declarată ar fi însemnat că doi piloţi foarte dubioşi în avioane supersonice ar fi zburat cu foarte mare viteză unul lângă altul şi acest lucru ar fi dat naştere unor întrebări foarte neplăcute.

Watkins conduse camionul înapoi în garajul arsenalului, decuplă contactul, încuie uşa, recuperă microbuzul şi plecă. Înainte de revărsatul zorilor, toate hainele prietenilor săi se vor fi întors la casele acestora, iar microbuzul, care fusese, evident, furat, la locul său din parcare.

Roomer începea să se plictisească, iar coatele sale se inflamau. De când plecase microbuzul, cu vreo jumătate de oră în urmă, el rămăsese în aceeaşi poziţie, culcat pe burtă, cu ochelarii de noapte. Sandvişurile sale dispărură, ca de altfel şi toată cafeaua, şi ar fi dat mult pentru o ţigară, dar socoti că n-ar fi înţelept să procedeze ca atare. Era cât se poate de limpede că pasagerii aflaţi la bordul elicopterelor aşteptau ceva, iar acel ceva nu putea să fie decât sosirea lordului Worth.

Auzi zgomotul unui motor care se apropia şi văzu alt vehicul numai cu farurile laterale aprinse cum intră pe poartă. Era un alt microbuz. Oricine ar fi fost înăuntru n-ar fi putut să fie cel pe care-l aştepta, el ştia asta: lordului Worth nu-i prea plăcea să călătorească cu microbuzul. Vehiculul se îndreptă spre elicopterul cu pasageri, iar pasagerii coborâră şi se urcară la bordul elicopterului. Roomer numără doisprezece cu totul.

Ultimul tocmai dispărea în elicopter când sosi încă un vehicul. Acesta nu trecu pe poartă, ci se strecură pe lângă ea, cu farurile aprinse, dar cu lumină slabă ca intensitate. Un Rolls-Royce. Lordul Worth, fără îndoială. Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească certitudinea, îi ajunse la urechi fâşâitul slab al cauciucurilor pe iarbă. Se întoarse şi văzu o maşină, cu motorul oprit şi farurile stinse, coborând panta şi oprindu-se fără zgomot lângă maşina lui.

– Aici, spuse Roomer cu voce slabă.

Mitchell veni la el şi împreună urmăriră cu privirea silueta lordului Worth coborând din Rolls şi urcând scările elicopterului. Roomer adăugă:

– Cred că asta e completarea la transportul din timpul nopţii.

– Transportul plătit fiind…

– Mai sunt douăzeci şi unu de pasageri la bord. N-aş putea să jur, dar instinctul îmi spune că ăştia nu sunt cetăţeni oneşti, integri. Se zice că orice multimilionar…

– Miliardar.

– Miliardar. Se zice că orice miliardar are armata lui proprie. Cred că tocmai am văzut încolonat unul din plutoanele lordului Worth.

– Al doilea elicopter nu e implicat în chestia asta?

– Mai mult decât atât. E vedeta spectacolului. E încărcat până la refuz cu arme.

– Ăsta nu-i un delict în sine. S-ar putea să fie o parte din colecţia particulară a lordului Worth. Are una dintre cele mai mari colecţii din ţară.

– Cetăţenilor particulari le este interzis să colecţioneze bazooka, mitraliere şi explozive.

– Le-a împrumutat de la cineva, crezi?

– Da. De bunăvoie şi fără chitanţă.

– De la cel mai apropiat arsenal guvernamental?

– Aşa cred.

– Ăştia stau tot aici. Poate că mai aşteaptă ceva înainte să decoleze. S-ar putea să mai dureze câtva timp. Hai să mergem la una din maşini şi să-i anunţăm prin radio pe reprezentanţii legii.

– Cel mai apropiat comandament al armatei e la şapte mile distanţă de aici.

– Ai dreptate.

Cei doi se ridicară în picioare şi abia făcură doi paşi spre maşinile lor când, aproape simultan, motoarele ambelor elicoptere porniră, cu zgomotul obişnuit. După câteva secunde, amândouă aparatele decolară.

Mitchell spuse:

– Ei bine, la asta m-am şi gândit.

– Corect. La asta te-ai şi gândit. Şi acum ia uită-te cum pleacă. Cetăţeni oneşti, cu frica lui Dumnezeu, plecând cu toate luminile aprinse deodată.

– Asta ca să nu dea careva peste ei, zise Mitchell. Apoi gândi cu voce tare: Am putea să telefonăm la cea mai apropiată bază militară aeriană şi astfel să-i obligăm să aterizeze.

– Pe ce motiv?

– Furt din proprietatea guvernului.

– N-avem nici o dovadă. Numai presupuneri. Va trebui să le spunem că lordul Worth e la bord. Cine o să creadă ce afirmă doi poliţişti concediaţi?

– Nimeni. E clar ca bună ziua. Te-ai simţit vreodată un paria?

– Chiar acum. Pur şi simplu mă simt al naibii de neajutorat. Păi, hai să mergem şi să găsim nişte dovezi. Unde-i cel mai apropiat arsenal de locul ăsta?

– Cam la o milă distanţă de postul de comandă. Ştiu eu unde.

– De ce dracu nu pot ăştia să-şi ţină blestematele lor de arsenale în*n interiorul* posturilor de comandă?

– Arsenalele pot să sară-n aer şi uneori chiar aşa se şi întâmplă. Cum te-ai simţi într-o cazarmă înghesuită când explodează un arsenal?

Roomer făcu drum întors de la intrarea principale a arsenalului şi vârî în buzunar fără tragere de inimă legătura imensă de chei pentru a cărei deţinere orice reprezentant răuvoitor al legii l-ar fi putut arunca după gratii fără să fie necesar vreun mandat de arestare.

– Am crezut că pot să deschid orice uşă cu legăturica asta. Dar nu şi uşa asta. Nu e nevoie să ghiceşti unde sunt cheile acum.

– Probabil c-au fost aruncate din elicopter şi sunt pe undeva pe fundul Golfului.

– Nu se ştie. Uşile astea au aceeaşi încuietoare. Iar în jur, nimic altceva decât ferestre cu zăbrele. N-ai un bomfaier la tine, Mike?

– Voi avea data viitoare.

Apropie lanterna de una din ferestrele cu zăbrele şi lumină înăuntru. Tot ce văzu fu propria lui umbră. Îşi scoase pistolul şi, ţinându-l de ţeavă, cu patul, izbi în geam de mai multe ori, fără vreun efort vizibil - fapt puţin surprinzător, de altfel, ţinând cont că geamul avea o grosime de câţiva ţoli dincolo de zăbrele, iar forţa loviturilor era minimă. Roomer zise:

– Ce-ai de gând să faci? Mitchell era răbdător.

– Să sparg geamul.

– Spartul geamului nu te va ajuta să intri acolo.

– Mă va ajuta să văd şi poate să aud. Mă întreb dacă e doar geam turnat sau e blindat?

– De unde să ştiu?

– Adevărat. Priveşte-mă cum aflu. Dacă e blindat, glonţul va ricoşa. Fereşte.

Amândoi se ghemuiră la pământ, iar Mitchell trase un foc într-un unghi orientat în sus. Glonţul nu ricoşă. Trecu prin geam, făcând o gaură dinţată. Mitchell începu să cresteze în jurul găurii, dar se lăsă păgubaş, când Roomer apăru cu un cric greu de maşină: câteva lovituri puternice şi Roomer făcu o gaură având aproape un picior diametru. Mitchell lumină cu lanterna înăuntru: se vedea un birou cu mai multe sertare, iar, dincolo de el, o uşă deschisă. Îşi lipi urechea de gaură cât mai aproape cu putinţă şi auzi imediat un sunet metalic slab, dar repetat, precum şi strigătele unor voci cât se poate de răguşite. Mitchell îşi retrage capul şi-i făcu semn lui Roomer, care se aplecă şi ascultă la rândul său.

Cinci secunde fură de ajuns. Roomer se îndreptă de spate şi spuse:

– Acolo sunt o mulţime de oameni care au nevoie de ajutor.

La aproximativ o milă de intrarea în baza militară, ei se opriră la o cabină telefonică de pe marginea şoselei Mitchell telefonă la baza militară, îi anunţă că se întâmplase ceva la arsenal şi că ar fi bine să aducă legătura de chei de rezervă de la uşa din fată. Când aceştia întrebară cine este la telefon el închise şi se întoarse în maşina lui Roomer.

– E prea târziu să-i mai chemăm acum pe cei de la aviaţia militară, cred, nu-i aşa?

– E prea târziu. S-ar putea să fie deja în zona apelor extrateritoriale. Nu e stare de război. Nu încă, oftă el. De ce, oh, de ce n-am avut la mine în noaptea asta un aparat de filmat cu raze infraroşii?

În Mississippi, misiunea lui Conde de a da lovitura la arsenalul naval se dovedi ridicol de uşoară. Acesta avusese cu el numai şase oameni, cu toate că alţi şaisprezece aşteptau în rezervă la bordul vasului *Roamer,* ancorat la mai puţin de treizeci de picioare de depozit. Aceştia îi neutralizaseră deja pe cei trei paznici înarmaţi care patrulau pe doc în timpul nopţii.

Arsenalul era păzit doar de doi subofiţeri de marină rezervişti, care considerau ocupaţia lor nu numai o sinecură, ci şi o prostie curată, întrucât care om cu mintea sănătoasă ar vrea să fure bombe de adâncime şi tunuri navale? Aveau obiceiul invariabil să se pregătească de culcare imediat ce soseau şi dormeau buştean atunci când Conde şi oamenii lui intrară pe uşa pe care nici măcar nu se deranjaseră s-o încuie.

Ei folosiră doi scripeţi ca să facă să se rostogolească până la doc bombele de adâncime, tunurile de apărare antiaeriană uşoare, cu ţintă dublă, şi un număr suficient de obuze, apoi folosiră una dintre macaralele care erau aliniate pe doc ca să coboare echipamentul furat în cala vasului *Roamer.* Trecerea prin vamă fusese o pură formalitate. Vameşii văzuseră vasul *Roamer* venind şi plecând de atâtea ori încât pierduseră de mult şirul. Pe de altă parte, nimeni n-avea curajul să inspecteze proprietatea transatlantică a unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume: *Roamer* era vasul de supraveghere seismologică al lordului Worth.

La baza sa, nu departe de Havana, un submarin mic de fabricaţie rusească, dotat cu armament convenţional, se ridică încet la suprafaţă. Echipajul era adunat în viteză, totuşi, membrii acestuia, aleşi pe sprânceană, fuseseră informaţi că vor face o

croazieră - şcoală desemnată să testeze comportarea micuţei flote aparţinând lui Castro. Nici un membru al echipajului nu credea o iotă din asta.

Între timp, Cronkite nu fusese inactiv. Spre deosebire de ceilalţi, el n-avea nevoie să comită vreo spargere undeva ca să obţină explozive. Trebuia doar să-şi folosească propria cheie. Fiind cel mai mare expert din lume în astuparea puţurilor de petrol în erupţie, avea acces la un număr nelimitat şi la o mare varietate de explozive. Făcu o selecţie riguroasă alegându-şi ce avea nevoie şi le aduse cu un vapor de la Houston, unde locuia - lăsând la o parte faptul că Houston era zona cu cele mai multe platforme petroliere din sud, natura meseriei sale îl obliga să locuiască foarte aproape de un aeroport cu legături internaţionale, lucru esenţial pentru el. Apoi armele fură trimise mai departe la Galveston.

În timp ce vaporul era pe drum, un alt vas seismologic, un cuter de pază a coastei, se îndrepta către Galveston. Acest vas fusese obţinut de Cronkite, fără să explice care erau motivele, prin bunele oficii ale lui Durand, ce reprezentase companiile din zona Galveston la întrunirea celor zece de la Lake Tahoe. Cuterul, care era cunoscut sub numele de *Questar,* avea baza la Freeport, iar Cronkite ar fi putut să transporte cu uşurinţă încărcătura acolo, dar asta i-ar fi încurcat planurile. Tancul petrolier *Crusader* descărca marfa la Galveston, fiind unul dintre cele trei tancuri petroliere care circulau regulat între *Seawitch* şi porturile din Golf.

Questar şi Cronkite sosiră aproape simultan. Mulhooney, căpitanul *Questar-ului,* acostă nava la un chei aflat foarte aproape de *Crusader.* Mulhooney nu era căpitanul obişnuit al *Questar-ului.* Acel domn fusese atât de copleşit la vederea a două mii de dolari bani gheaţă încât se îmbolnăvise şi nu-şi revenise din această stare timp de câteva zile. Cronkite îl recomandase pe prietenul său, Mulhooney. Cronkite nu urcă imediat la bordul *Questar-ului.* În schimb, pălăvrăgi cu vameşul şef, care se uita la el cu o privire leneşă, în timp ce explozivele erau transferate pe *Questar.* Cei doi se cunoşteau de ani de zile. Exceptând observaţia că în zona Golfului cineva se jucase iar cu focul, vameşul nu mai făcu nici o remarcă pertinentă.

Ca răspuns la întrebările sale în doi peri, Cronkite află că *Crusader* tocmai terminase descărcarea transportului şi că va pleca peste aproximativ o oră.

Se urcă la bordul *Questar-ului*, îl salută pe Mulhooney şi se duse direct la popotă. Aşezaţi în rând cu ceilalţi erau trei scafandri deja îmbrăcaţi şi dotaţi cu toate cele necesare, inclusiv cu aparatul care-i ajuta să respire în apă. Le dădu instrucţiuni scurte, iar cei trei merseră pe punte. Sub protecţia suprastructurii, în punctul invizibil al navei - partea aflată departe de doc - cei trei coborâră pe o scară de frânghie şi alunecară uşor în apă. Şase obiecte - mine magnetice cu detonaţie radio, echipate cu cârlige metalice, - fură coborâte în apă spre cei trei. Erau construite în aşa fel încât să aibă o flotabilitate negativă foarte uşoară, care le facilita într-o mare măsură remorcarea sub apă.

În întunericul premergător ivirii zorilor, corpurile navelor, puternic luminate de farurile de pe ţărm, aruncau o umbră atât de deasă încât era cât se poate de sigur că scafandrii ar fi putut să înoate neobservaţi chiar la suprafaţă. Dar lui Cronkite nu-i plăcea deloc să rişte. Minele fură ataşate de pupa navei *Crusader,* la jumătatea acesteia, pe o lungime de treizeci de picioare, şi montate la o adâncime de vreo zece

picioare. La cinci minute după plecare, scafandrii se şi întoarseră. După încă cinci minute, *Questar* porni pe mare.

Cronkite, în ciuda reputaţiei sale cvasi-legendare de a fi un om crud, nu era, totuşi, chiar lipsit de omenie: să afirmăm că avea o bunătate înnăscută ar fi o deformare a adevărului, întrucât, mai presus de orice, el era un realist intransigent şi devotat preocupărilor sale, dar, în acelaşi timp, nu avea un instinct criminal nativ. Cu toate acestea, două lucruri i-ar fi dat o satisfacţie considerabilă în acel moment.

Primul era faptul că ar fi preferat ca nava *Crusader* să fie în apă înainte să apese pe butonul camuflat de pe puntea din faţa lui. Nu dorea în nici un caz să se piardă vieţi omeneşti nevinovate la Galveston, dar acesta era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Minele moluscă, aşa cum demonstraseră scafandrii italieni la Alexandria în timpul celui de-al doilea război mondial - şi aceasta spre marea suferinţă a Marinei Regale a Marii Britanii - ar putea să fie devastator de eficiente în cazul vaselor ancorate la mal. Dar era imposibil de prevăzut ce s-ar putea întâmpla cu aceste mine odată nava pornită şi navigând apoi cu viteză maximă, deoarece încă nu se cunoştea vreun caz în care o navă să fi fost distrusă de mine moluscă. Mai era posibil ca presiunea exercitată de apă asupra unui asemenea vapor să poată înfrânge slaba rezistenţă magnetică a minelor şi să le desprindă.

A doua tentaţie era să aibă elicopterul pe eliportul de pe *Questar* - multe asemenea vase transportau elicoptere cu scopul ca acestea să arunce explozive calibrate pe fundul mării ca să fie înregistrate de computerul seismologic - şi să studieze cu atenţie cam care ar fi rezultatele dezastrului care va decurge din asta, tentaţie pe care o consideră imediat ca pe o concesie faţă de propriile slăbiciuni.

Îşi scoase din minte ambele gânduri. La opt mile de Galveston deşurubă comutatorul şi apăsă ferm pe butonul de dedesubt. Rezultatele imediate fură întru totul nespectaculoase, iar Cronkite se temu să nu fi fost în afara razei de acţiune. Dar pentru cei din rada portului Galveston rezultatele fură extrem de spectaculoase. Şase explozii zguduitoare se produseră aproape simultan, iar în următoarele douăzeci de secunde, nava *Crusader,* cu pupa ruptă în două, se înclină spre dreapta în timp ce mii de tone de apă pătrundeau prin spărtură. După încă douăzeci de secunde - patruzeci de secunde cu totul - bubuitul îndepărtat al exploziilor ajunse la urechile ascultătorilor de pe *Questar.* Cronkite şi Mulhooney, singuri pe punte - nava era pilotată automat - se uitară unul la altul cu deplină satisfacţie. Mulhooney, un irlandez care nu rata nici o ocazie favorabilă, fapt caracteristic irlandezilor, aduse şi desfăcu o sticlă cu şampanie şi umplu până sus două cupe. Cronkite, care în mod normal detesta băutura, goli conţinutul cu o plăcere considerabilă şi puse jos cupa. Abia atunci *Crusader* luă foc.

Tancurile sale petroliere erau într-adevăr goale, dar motoarele diesel mergeau aproape la turaţia maximă. În condiţii normale, motoarele diesel nu explodează, ci ard cu o mare intensitate. În câteva secunde, flăcările fumegânde se ridicară la o înălţime de 200 de picioare, înălţime care creştea o dată cu trecerea timpului până când întregul oraş fu scăldat într-o lumină de un roşu-închis, fenomen pe care locuitorii din Galveston nu-l mâi văzuseră până atunci şi aproape sigur că nu aveau să-l mai vadă vreodată. La bordul *Questar-ului,* aflat acum la o distanţă de câteva mile, spectacolul era nepământean, cutremurător. Tot atât de brusc pe cât începuse, focul se opri când

Crusader se răsturnă complet pe o parte, apele portului stingând flăcările. Câteva pete plutitoare de petrol luceau încă slab în zona portului, dar asta fu tot.

Evident, lordul Worth urma să solicite un nou tanc petrolier, solicitare ce presupunea anumite probleme. În această zonă cu rezerve abundente de petrol, asemenea super-tancuri petroliere erau mai degrabă o raritate. Dar tancurile cu o capacitate de 50 000 de tdw, deşi nu erau pe cale de dispariţie, deveneau, totuşi, tot mai rare, mai ales din cauză că principalele şantiere navale din lume încetaseră să mai construiască aşa ceva. Aşa stăteau lucrurile. Chile de asemenea dimensiuni, şi chiar mai mici, se construiau în grabă acum, dar nu vor putea să fie utilizate mai devreme de un an sau doi. Motivul era extrem de simplu. Super-tancurile petroliere de pe ruta Golful Arabiei-Europa trebuiau să facă un ocol lung şi foarte costisitor pe la Capul Bunei Speranţe deoarece Canalul Suez, redeschis de curând, era impropriu pescajului lor imens, dar nu prezenta nici o dificultate în cazul tancurilor petroliere mai mici. S-a spus, probabil nu fără un sâmbure de adevăr, că armatorii greci, binecunoscuţi pentru şiretenia lor, trecuseră de multă vreme cu bine peste acest hop.

Se luminase de ziuă.

Exact în acel moment, în jurul şi la bordul platformei *Seawitch* se desfăşura o activitate intensă. Vasul *Torbello*, înmatriculat în Panama, tocmai termina descărcarea masivului tanc petrolier plutitor, de formă conică, de pe *Seawitch.* În acest timp, două elicoptere apărură la orizont, în partea nord-estică. Amândouă erau nişte aparate mari Sikorsky, care fuseseră cumpărate de prosperul lord Worth pe nimica toată, nu pentru că erau ieşite din uz, ci pentru că deveniseră de prisos după terminarea războiului din Vietnam, iar forţele armate fuseseră cât se poate de nerăbdătoare să scape de ele: cererea particularilor pentru asemenea mijloace de luptă nu este prea mare.

Din primul elicopter care ateriză pe eliport debarcară douăzeci şi doi de oameni, conduşi de lordul Worth şi Giuseppe Palermo. Ceilalţi douăzeci, cărora, după înfăţişare, nu prea părea să le pese de văduve şi orfani, aveau cu toţii impecabilele scrisori de acreditare ale unor experţi în petrol. Că erau experţi, nu putea să fie pus la îndoială: dar de asemenea, nu putea să fie pus la îndoială faptul că nici unul dintre ei n-ar fi recunoscut un puţ cu petrol nici dacă ar fi căzut în el. Erau experţi în scufundări, distrugeri submarine, mânuirea explozivilor puternici şi în tirul precis cu tot felul de arme, care mai de care mai neplăcute.

Al doilea elicopter sosi imediat după ce primul decolase. Cu excepţia pilotului şi copilotului, nu mai erau alte persoane la bord. Încărcătura consta în imensa şi variata cantitate de armament extrem de ofensiv din arsenalul din Florida, despre a cărui dispariţie nu se relatase încă în ziare. Membrii echipajului de pe platforma petrolieră priveau sosirea pistolarilor şi a armelor fără prea mare curiozitate. Pentru ei, neobişnuitul era familiar; reprezenta partea bizară, absurdă şi inexplicabilă a vieţii lor de zi cu zi. Echipajele de pe platformele petroliere constituiau o rasă aparte, iar oamenii lordului Worth formau o subdiviziune foarte specială a acelei rase.

Lordul Worth îi chemă pe toţi laolaltă, le vorbi despre ameninţarea ce plana asupra *Seawitch-ului* şi le prezentă măsurile de apărare pe care voia să le ia, măsuri întru totul aprobate de membrii echipajului, care-şi păzeau pielea la fel ca şi alţi

oameni de pe lumea asta. În încheiere, lordul Worth spuse că ştie că nu era nevoie să le mai amintească faptul că trebuie să păstreze secretul.

Lordul Worth avea perfectă dreptate în această privinţă. Deşi erau cu toţii petrolişti experimentaţi, aproape că nu exista unul care să nu fi făcut cunoştinţă cândva cu rigorile legii. Printre ei se aflau şi foşti ocnaşi, precum şi ocnaşi care evadaseră. Unii dintre ei erau stresaţi când se vorbea despre lege. Şi mai erau alţii care-şi încălcaseră cuvântul de onoare dat Nu puteau să existe adăposturi mai sigure pentru aceşti oameni decât *Seawitch* şi motelul particular al lordului Worth, unde stăteau în timpul lor liber. Nici un reprezentant al legii cu mintea sănătoasă nu se putea gândi să pună în discuţie respectabilitatea şi integritatea ireproşabilă a unuia dintre cei mai puternici magnaţi ai petrolului din lume, nemaivorbind de faptul că asta ar implica serioase rezerve la adresa angajaţilor săi.

Cu alte cuvinte, lordul Worth, cu ajutorul inestimabil al comandorului Larsen, îşi alesese oamenii cu deosebită grijă.

Găzduirea noilor sosiţi şi depozitarea armelor nu puneau nici un fel de problemă. Asemeni multor platforme de foraj şi submersibile, *Seawitch* avea două variante de mijloace de cazare şi două cantine, una pentru occidentali, cealaltă pentru orientali: în acel moment, însă, nu era nici un oriental la bord.

Lordul Worth, comandorul Larsen şi Palermo ţineau în secret un consiliu de război în salonul mobilat luxos, rezervat proprietarului. Stabiliră împreună planul de bătaie. Căzură de acord asupra faptului că John Cronkite va duce împotriva lor o campanie lipsită de orice subtilitate: violenţa făţişă era arma lui caracteristică. Dacă reuşeau să descarce pe mal petrolul extras, atunci Cronkite nu mai putea să facă nimic. El nu va încerca să atace şi să scufunde un tanc petrolier încărcat, tot aşa cum nu va încerca să le distrugă uriaşul tanc plutitor în care depozitau petrolul. Oricare dintre aceste metode ar cauza o pierdere masivă de petrol, comparabilă cu marele dezastru de pe coasta sud-vestică a Angliei, care avusese loc în urmă cu vreo câţiva ani. Era posibil chiar să fie depăşite proporţiile acelui dezastru. Tărăboiul internaţional care ar urma ar dezvălui, cu siguranţă, şi alte dedesubturi, iar dacă Cronkite ar fi implicat în aşa ceva, atunci el ar implica, fără îndoială, principalele companii petroliere - cărora nu le-ar conveni deloc o asemenea variantă. Şi, inevitabil, s-ar face multe investigaţii pe tema asta: ecologia şi poluarea se mai aflau încă la ordinea zilei.

Cronkite ar putea să atace conducta de petrol flexibilă care face legătura dintre platformă şi tanc, dar cei trei căzură de acord că problema s-ar putea rezolva uşor. După ce Conde şi *Roamer* sosiră, iar încărcătura acestuia fu îmbarcată, *Roamer* avea să patruleze continuu, zi şi noapte, între platformă şi tanc. *Seawitch* era bine echipată cu aparate cu senzori, nemaiamintind de cele care controlau elasticitatea cablurilor de la ancore. O staţie de radiolocaţie cu scanner era în funcţiune constantă în vârful utilajului, iar aparate sonar erau ataşate de fiecare dintre cei trei stâlpi de sprijin la o adâncime de circa douăzeci de picioare. Staţia de sonar putea să detecteze orice apropiere ostilă în aer sau pe apă, iar tunurile de apărare antiaeriană cu ţintă dublă, instalate la bord, puteau intra în acţiune. În cazul unui atac subacvatic, foarte improbabil de altfel, sonarul ar localiza sursa, iar o bombă de adâncime plasată corespunzător ar anihila-o, din *Roamer.*

Desigur, lordul Worth nu ştia că, exact în acel moment, o altă ambarcaţiune se îndrepta cu viteză maximă spre Cronkite, aflat pe *Questar.* Era vorba despre un vas standard, bine conceput, în care apa circula printr-un tub situat sub corpul navei, ieşind apoi sub presiune pe partea din spate. Nu avea elice, întrucât ambarcaţiunea fusese proiectată în primul rând să lucreze în apropiere de ţărm sau în mlaştini, acolo unde exista întotdeauna pericolul ca elicea să se blocheze. Singura diferenţă dintre acest vas - *Starlight* - şi celelalte consta în dotare, el dispunând de un set de baterii acide din plumb care puteau să fie încărcate electric Un sonar subacvatic putea să detecteze şi să calculeze exact poziţia motoarelor unei nave şi vibraţiile elicei: în principiu însă, era neputincios în cazul încărcării electrice.

Lordul Worth şi ceilalţi luară în considerare posibilitatea unui atac direct asupra lui *Seawitch.* Datorită înaltului grad de compartimentare şi extraordinarei flotabilităţi, numai o bombă atomică era capabilă să lichideze ceva de mărimea unui teren de fotbal. Cu siguranţă că nici o armă convenţională nu putea să facă aşa ceva. Atacul, când se va produce, va fi localizat. Instalaţia de foraj era un obiectiv primordial, dar nimeni nu-şi putea închipui cum s-ar putea apropia de ea Cronkite, fără să fie văzut. De un lucru era sigur lordul Worth: când atacul se va produce, acesta va fi îndreptat asupra lui *Seawitch.*

Următoarea jumătate de oră avea să dovedească, pentru a doua oară, cât de mult se înşela lordul Worth.

Primele indicii ale dezastrului apărură când lordul Worth urmărea cu privirea cum vasul *Torbello*, încărcat la maximum, dispărea la orizont, în partea nordică; *Crusader,* după câte ştia, trebuia să-şi facă apariţia în acea după-amiază târziu. Larsen, cu faţa congestionată de furie, îi înmână în linişte lordului Worth un mesaj abia primit prin radio. Lordul Worth îl citi, iar limbajul pe care-l folosi după aceea l-ar fi exclus definitiv din Camera Lorzilor. Mesajul anunţa, într-o manieră teribil de necruţătoare, sfârşitul tragic al lui *Crusader* la Galveston.

Amândoi se duseră repede în camera de radioemisie. Larsen îl contactă pe comandantul lui *Jupiter,* cel de-al treilea tanc petrolier al lor care în acel moment descărca într-un port obscur din Louisiana, îi povesti despre soarta nefericită a lui *Crusader* şi-l avertiză ca toţi membrii echipajului să fie foarte precauţi până la plecarea din port.

Lordul Worth telefonă personal şefului de poliţie din Galveston, spuse cine este şi solicită mai multe detalii despre scufundarea lui *Crusader.* Le primi pe toate în timp util, dar nici unul nu reuşi să-l facă mai fericit. La întâmplare, întrebă dacă în acel moment nu fusese în zonă vreun individ pe nume John Cronkite sau vreun vas aparţinând unei persoane cu acest nume. I se răspunse să aştepte puţin ca să verifice la vamă. Două minute mai târziu primi un răspuns afirmativ: într-adevăr fusese un oarecare John Cronkite la bordul unui vas numit *Questar,* ancorat chiar la pupa lui *Crusader.* Nu se ştia dacă proprietarul era sau nu Cronkite. *Questar* pornise în larg cu o jumătate de oră înainte să explodeze *Crusader.*

Lordul Worth ceru pe un ton imperativ să fie capturat şi adus înapoi *Questar* şi să fie arestat Cronkite. Şeful de poliţie arătă că legile internaţionale interzic capturarea vaselor în largul mărilor, cu excepţia situaţiei în care este stare de război, iar în privinţa lui Cronkite, nu exista nici o dovadă care să ateste că este responsabil

de scufundarea lui *Crusader.* Atunci lordul Worth îl întrebă dacă n-ar putea să-i ia urma proprietarului vasului *Questar.* Şeful de poliţie promise să facă asta, dar îl preveni că s-ar putea să dureze cam mult până va afla ceva. Trebuiau consultate multe registre.

În acel moment, submarinul cubanez care înainta cu viteză maximă la suprafaţă era în apropiere de Key West şi se îndrepta către *Seawitch.* Aproape în acelaşi timp, un distrugător rusesc echipat cu rachete porni din Havana, după toate aparenţele în urmărirea submarinului cubanez. Iar la foarte scurt timp după aceea, un alt distrugător porni de la baza sa aflată în Venezuela.

Roamer, vasul de supraveghere al lordului Worth sub comanda lui Conde, parcursese deja jumătate din drumul său.

Starlight, sub comanda lui Easton, tocmai se îndepărta de *Questar,* care era oprit în largul mării. Lucrătorii de pe platformă şterseseră deja numele navei, iar cu ajutorul şabloanelor de carton pictau un nume nou - *Georgia.* Cronkite nu dorea ca vreun vas cu care s-ar putea întâlni în larg să confirme prin radio existenţa unui cuter numit *Questar.* De la pupă se auzi zgomotul inconfundabil al unui elicopter care porneşte, apoi aparatul se înălţă, descrise un cerc şi se îndreptă spre sud-est, nu ca să lanseze vreo bombă, ci pentru a localiza şi transmite prin radio către *Questar* poziţia şi traseul lui *Torbello,* când şi dacă îl va găsi. Câteva minute mai târziu, *Questar* porni din nou la drum, îndreptându-se aproximativ în aceeaşi direcţie ca şi elicopterul.

CAPITOLUL 4

Lordul Worth, savurând o ceaşcă de ceai foarte matinală, se afla în salon împreună cu Larsen şi Palermo atunci când radiooperatorul bătu la uşă şi intră, cu un mesaj în mână. Îl dădu lordului Worth şi zise:

– Pentru dumneavoastră, Sir. Dar e codificat într-un fel anume. Aveţi o cheie de coduri?

– Nu e nevoie, spuse lordul Worth, zâmbind cu puţină suficienţă, primul său zâmbet după o bună bucată de vreme. Eu însumi am inventat codul ăsta, adăugă el, lovindu-şi uşor fruntea. Aici am cheia mea de coduri.

Operatorul plecă. Ceilalţi doi îl urmăriră cu un vag presentiment pe lordul Worth decodificând. Presentimentul se transformă într-o uşoară teamă când zâmbetul dispăru de pe faţa lordului Worth, iar teama, la rândul ei, dădu naştere la o adâncă încordare, la vederea petelor roşii, de mărimea unui bănuţ, care-i apărură acestuia pe fiecare obraz. Lăsă jos mesajul, trase adânc aer în piept, apoi o luă de la capăt; de această dată era mult mai afectat decât atunci când folosise limbajul grosolan cu care întâmpinase veştile referitoare la pierderea lui *Crusader.* După câtva timp se opri, nu atât pentru că-l lăsaseră puterile, ci pentru că începuse să-şi piardă răsuflarea.

Larsen era prea inteligent ca să-l întrebe pe lordul Worth dacă se întâmplase ceva rău. În schimb, zise pe un ton liniştit:

– E de presupus că o să ne spuneţi, lord Worth? Lordul Worth făcu un efort să-şi vină în fire şi spuse;

– Se pare că Cor... - începu el, dar se întrerupse şi se corectă: una dintre numeroasele sale axiome era că nu trebuie să ştie dreapta ce face stânga. Am fost informat - fapt cât se poate de sigur, după toate aparenţele - că două ţări, ostile nouă, se pregătesc să folosească forţa navală împotriva noastră. Se pare că una dintre ele e deja pregătită. Un distrugător tocmai a plecat de la baza lui din Venezuela şi se îndreaptă cu viteza maximă în direcţia noastră.

– N-ar îndrăzni ei aşa ceva, zise Palermo.

– Când oamenii sunt ahtiaţi după bani şi după putere, nimic nu le stă în cale.

Se părea că lordul Worth nu-şi închipuia niciodată că modul în care îi aprecia pe ceilalţi i se potrivea perfect şi lui.

– Care-i cealaltă putere? întrebă Larsen.

– Uniunea Sovietică.

– Chiar aşa? făcu Larsen, deloc impresionat de ceea ce auzise. Nu prea-mi place cum sună chestia asta.

– Am putea totuşi să ne descurcăm, spuse lordul Worth, recăpătându-şi calmul.

Apoi luă o agendă cu numere de telefon, o consultă şi adăugă:

– Cred că trebuie să vorbesc cu Washingtonul.

În timp ce se pregătea să ridice receptorul, sună telefonul. Ridică receptorul din furcă şi, în acelaşi timp, apăsă pe un buton ca să facă legătura. Apoi zise scurt:

– Worth.

O voce vagă, imaterială, se auzi în receptor:

– Ştiţi cine sunt eu?

Imaterială sau nu, Worth ştia a cui era vocea. A lui Corral.

– Da.

– Mi-am verificat cunoştinţele, Sir. Mă tem că presupunerile noastre au fost cât se poate de exacte. Atât X, cât şi Y sunt doritoare să se angajeze într-un sprijin naval.

– Ştiu. Una dintre ele a şi pornit şi se pare că se îndreaptă cu viteză maximă în direcţia noastră.

– Care din ele?

– Cea dinspre sud. Ştii ceva despre vreun potenţial atac aerian?

– N-am auzit de aşa ceva, Sir. Dar nu trebuie să vă spun că o asemenea posibilitate nu e exclusă.

– Să mă ţii la curent când mai afli veşti bune.

– Fireşte. La revedere, Sir.

Lordul Worth puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou.

– Vreau un număr de la Washington.

– Puteţi să aşteptaţi o clipă, Sir?

– De ce?

– A sosit un alt mesaj codificat. Pare să fie acelaşi cod ca şi la ultimul, Sir.

– Nu m-aş mira, făcu lordul Worth pe un ton sumbru. Adu-mi-l cât poţi veni de repede.

Închise telefonul şi apoi apăsă pe un buton de pe micul suport aflat în faţa lui, ridicând iar receptorul.

– Chambers?

Chambers era cel mai vechi pilot al său.

– Sir?

– Ai făcut plinul la elicopter?

– Sunt gata de plecare când spuneţi dumneavoastră, Sir.

– S-ar putea să fie dintr-un moment într-altul. Să stai lângă telefon. Apoi puse receptorul în furcă.

Larsen zise:

– Credeţi c-o să puteţi atrage Washingtonul de partea dumneavoastră, Sir?

– Am o presimţire ciudată că aşa va fi. Dar cred că va trebui să merg până acolo. Sunt lucruri pe care nu le poţi rezolva la telefon. Depinde de conţinutul mesajului ăstuia.

– Dacă mergeţi, vreţi să fac ceva în absenţa dumneavoastră?

– În după-amiaza asta la bordul lui *Roamer* vor sosi tunuri de apărare antiaeriană cu ţintă dublă. Fixează-le bine pe platformă.

– Orientate spre nord, sud, est dar nu şi spre vest?

– Cum vrei dumneata.

– Nu vrem să facem găuri de aerisire în propriul dumneavoastră tanc petrolier.

– Nu-ţi fă griji. Or să fie şi câteva mine. Trei bucăţi la jumătatea fiecărei distanţe dintre două picioare de sprijin.

– O explozie subacvatică a vreunei mine n-ar distruge picioarele?

– Nu cred. O să vedem, nu-i aşa? Să ţii legătura la fiecare jumătate de oră atât cu *Torbello,* cât şi cu *Jupiter.* Staţiile de detectare radar şi sonar să funcţioneze în permanenţă. Să fii mereu vigilent. Ce dracu', domnule comandor, doar n-o să te învăţ eu ce să faci, zise el, apoi scrise nişte cifre pe o foaie de hârtie. Dacă va trebui într-

adevăr să plec, sună la numărul ăsta din Washington. Spune-le că sosesc. Peste vreo cinci ore.

– Ăsta e Departamentul de Stat?

– Da. Spune-le ca măcar subsecretarul să fie acolo. Aminteşte-i, cu tact, de o contribuţie la viitoarea campanie. Apoi ia legătura cu pilotul meu, Dawson. Spune-i să fie pregătit cu un plan de zbor corespunzător pentru Washington.

Radiooperatorul bătu la uşă, intră, îi dădu un mesaj lordului Worth şi plecă. Lordul Worth, acum cu mâinile sigure şi faţa netulburată, decodă mesajul, întinse mâna după telefon şi-i ordonă lui Chambers să se ducă la elicopter imediat.

Le spuse celor doi:

– Un submarin cubanez de fabricaţie rusească a plecat din Havana. E urmat de un distrugător rusesc cu rachete teleghidate. Ambele vin încoace.

– O vizită la Departamentul de Stat sau la Pentagon ar fi cât se poate de indicată, zise Larsen. Nu prea putem rezista rachetelor teleghidate. S-ar părea că e ceva activitate prin partea locului: în total sunt cinci vase care se îndreaptă ca nişte săgeţi spre noi.

Larsen ar fi fost şi mai îngrijorat dacă ar fi ştiut că numărul vaselor era şapte, nu cinci: dar atunci Larsen n-avea de unde să ştie că *Questar* şi *Starlight* se îndreptau tot către ei.

Lordul Worth se ridică.

– Ei bine, vezi ce faci. Mă întorc diseară, nu ştiu la ce oră. Ţinem legătura prin radio.

Lordul Worth avea să facă patru drumuri pe calea aerului în acea zi: cu elicopterul până pe continent, cu Boeing-ul său particular până la Washington, zborul de întoarcere până în Florida şi ultimul drum, cu elicopterul până la *Seawitch.* În timpul fiecărui drum urma să se întâmple ceva foarte neplăcut - adică foarte neplăcut pentru lordul Worth. Din fericire, acesta nu era binecuvântat cu aşa-zisa a doua natură a scoţienilor - aceea de a prevedea viitorul.

Prima neplăcere s-a produs când lordul Worth era în drum spre continent. Un autocamion mare s-a oprit la uşa din faţă a vilei lordului Worth, transportând cinci bărbaţi înalţi, care cu greu ar fi putut să fie identificaţi mai târziu, deoarece toţi Cinci purtau nişte ciorapi traşi pe faţă în chip de măşti. Unul dintre ei ducea un colac mare de frânghie, iar altul un sul de bandă adezivă. Fiecare avea câte o puşcă.

Mac Pherson, grădinarul şef, îşi făcea rondul obişnuit de dimineaţă, înainte să se apuce de treabă, ca să vadă ce stricăciuni suferiseră plantele noaptea trecută, când indivizii tocmai săreau din camion. Chiar dacă şocul nu i-ar fi paralizat coardele vocale, tot nu ar fi avut ce face. În numai un minut, legat fedeleş din cap până-n picioare şi cu buzele lipite cu bandă adezivă, fusese aruncat grămadă, fără jenă, într-un tufiş.

Conducătorul grupului, un tip pe nume Durand, apăsă pe butonul soneriei de la uşa din faţă. Durand, un individ care avea o slăbiciune deosebită pentru spargerea băncilor şi care fusese condamnat de trei ori pentru asta, era prin definiţie un om cu o reputaţie dubioasă, reputaţie confirmată de faptul că lucra de mult timp pentru Cronkite, fiindu-i şi prieten. După o jumătate de minut sună iar. Curând după aceea, în pragul uşii apăru Jenkins, înfăşurat într-un halat, cu părul ciufulit, frecându-şi ochii ca

să-şi alunge somnul - era totuşi o oră foarte matinală. Ochii îi ieşiră din orbite când văzu pistolul din mâna lui Durand.

Durand înşurubă un cilindru pe ţeava pistolului. Ca orice împătimit al televizorului, Jenkins era în stare să recunoască un amortizor.

– Ştii ce e ăsta?

Jenkins, treaz de-a binelea, dădu uşor din cap în semn afirmativ.

– Nu vrem să facem rău nimănui din casa asta. În special dumitale, nu ţi se va întâmpla nimic rău dacă faci ce ţi se spune. Să faci ce ţi se spune nu înseamnă să spui minciuni. Ai înţeles?

Jenkins înţelese.

– Cât personal aveţi aici?

În vocea lui Jenkins se simţi un tremur uşor.

– Păi, sunt eu - eu sunt majordomul...

Durand era răbdător.

– Pe dumneata te vedem.

– Doi lachei, un şofer, un radiooperator, o secretară, un bucătar şi două menajere... Mai e şi o spălătoreasă, dar nu vine până la opt.

– Leagă-l şi pune-i banda adezivă, zise Durand; buzele lui Jenkins fură lipite. Regret chestia asta, dar oamenii se poartă prosteşte uneori. Condu-ne în cele opt dormitoare.

Jenkins îi conduse fără tragere de inimă. Zece minute mai târziu, toţi cei opt membri ai personalului fură legaţi fedeleş şi reduşi la tăcere.

Durand spuse:

– Şi acum, cele două domnişoare.

Jenkins îi conduse până la o uşă. Durand îşi alese trei din oamenii lui şi zise calm:

– Majordomul o să vă ducă la cealaltă fată. Verificaţi ce împachetează şi mai ales poşeta.

Durand, urmat de omul său, intră în cameră, cu pistolul ascuns în toc ca să nu creeze prea multă panică. În pat se afla cineva, fără nici o îndoială, deşi tot ce se vedea era o claie de păr negru pe pernă. Durand spuse cu o voce plăcută:

– Cred c-ar fi mai bine să te scoli, coniţă.

În mod normal, Durand nu prea făcea excese de politeţe, dar nu voia să asiste la o criză de isterie.

Nu avu loc nici o criză de isterie. Marina se răsuci în pat şi se uită la el cu ochii somnoroşi. Starea de somnolenţă nu dură prea multă vreme. Ochii se deschiseră larg, fie de frică, fie din cauza şocului, apoi reveniră la normal. Întinse mâna după o rochie, o aranjă strategic pe cuvertură, iar după aceea se sculă brusc în capul oaselor, înfăşurându-se cu rochia.

– Cine sunteţi şi ce vreţi?

Vocea ei nu era atât de fermă pe cât şi-ar fi dorit-o.

– Ei bine, ce-o mai fi şi asta? zise Durand pe un ton admirativ. Ai crede că s-a obişnuit să fie răpită în fiecare dimineaţă.

– Asta e o răpire?

– Mă tem că da, spuse Durand cât se poate de împăciuitor.

– Unde mă duceţi?

– În vacanţă. O mică insulă la soare, zâmbi Durand. Dar n-o să ai nevoie de costum de baie. Te rog să te scoli şi să te îmbraci.

– Şi dacă refuz?

– O să te îmbrăcăm noi.

– N-am de gând să mă îmbrac dacă voi doi vă uitaţi la mine.

Durand zise pe un ton liniştitor:

– Prietenul meu o să iasă pe coridor. Eu o să intru în baia de acolo şi o să las uşa crăpată nu ca să mă uit la dumneata, ci ca să mă uit la fereastră, să mă asigur că n-o să fugi pe acolo. Strigă-mă când eşti gata şi grăbeşte-te.

Ea se grăbi. Îl strigă după trei minute. Avea o bluză albastră, pantaloni marinăreşti albaştri şi părul pieptănat. Durand dădu din cap aprobator.

– Fă-ţi şi o valijoară. Pentru câteva zile.

O urmări cu privirea în timp ce ea îşi făcea bagajul. Trase fermoarul valizei şi îşi luă poşeta.

– Sunt gata.

El îi luă poşeta din mână, o desfăcu şi răsturnă conţinutul pe pat. Din harababura de pe pat, luă un mic pistol, cu minerul de sidef, pe care-l strecură în buzunar.

– Hai să punem totul la loc în poşetă, vrei?

Marina se conformă. Faţa ei avea o paloare cadaverică. O scenă întrucâtva asemănătoare tocmai avusese loc în dormitorul Melindei.

Douăzeci şi cinci de minute trecuseră de la sosirea lui Durand şi a oamenilor lui până la plecarea lor însoţiţi de cele două fete. Nimeni nu fusese lovit, decât poate în amorul propriu, iar Durand şi oamenii săi fuseseră atât de grijulii încât îl aşezară pe Jenkins într-un fotoliu confortabil în holul din faţă. Jenkins, aşa cum era legat fedeleş din cap până-n picioare, nu aprecie această amabilitate pe cât s-ar fi cuvenit.

Cam la zece minute după plecarea lor, elicopterul lordului Worth ateriză lângă Boeing-ul său, pe aeroportul oraşului. Nu fură necesare formalităţi vamale sau de altă natură. Lordul Worth spusese pe şleau, cu câţiva ani în urmă, că nu prea îl interesează asemenea lucruri, iar când lordul Worth spune lucrurilor pe nume, atunci totul rămâne aşa cum zice el.

În timpul celui de-al doilea drum al său se întâmplă al doilea incident neplăcut Din fericire pentru el, nici de această dată lordul Worth nu ştiu ce se întâmplă.

Elicopterul lui *Questar* (acum al *Georgiei*) îl reperase pe *Torbello.* Pilotul raportă că văzuse vasul cu două minute în urmă şi-i stabili cele două coordonate, latitudinea şi longitudinea, cât putu de bine. Şi mai important era faptul că-i stabilise direcţia la 315°, ceea ce ar fi însemnat, de fapt, o ciocnire cu *Georgia.* Cele două nave se aflau la o distanţă de aproximativ patruzeci şi cinci de mile una de cealaltă. Cronkite îşi felicită pilotul şi-i ceru să se întoarcă la *Georgia.*

Pe puntea *Georgiei,* Cronkite şi Mulhooney se uitau cu satisfacţie unul la celălalt. Între planificare şi executare există adesea o prăpastie de necuprins. Totuşi, în acest caz, totul părea să se desfăşoare conform planului.

Cronkite îi spuse lui Mulhooney:

– Cred c-a sosit vremea să mă îmbrac în haine mai respectabile. Şi nu uita să-ţi pudrezi nasul.

Mulhooney zâmbi şi părăsi puntea. Cronkite se opri numai ca să dea câteva instrucţiuni cârmaciului, apoi părăsi şi el puntea.

Peste mai puţin de o oră, *Torbello* se profila semeţ la orizont. *Georgia* se îndreptă spre el, apoi, la o distanţă de circa trei mile, îşi modifică direcţia spre dreapta, cronometră cum nu se putea mai bine executarea la timp a acestei acţiuni şi făcu un mare ocol ca să se întoarcă în port. Două minute mai târziu, *Georgia* se afla pe o direcţie paralelă cu *Torbello,* alături de portul bază - platforma unui tanc se întinde mult spre pupa - mergând cu aceeaşi viteză şi la o distanţă ce nu depăşea treizeci de yarzi. Cronkite se deplasă pe aripa punţii *Georgiei* şi vorbi la radio-amplificator: - Aici paza de coastă. Vă rog să vă opriţi. E o rugăminte, nu un ordin. Cred că vasul dumneavoastră se află în mare pericol. Cu permisiunea dumneavoastră, vă rog, aş vrea să vin cu o echipă de specialişti la bordul dumneavoastră. Dacă vă gândiţi la siguranţa echipajului şi a vasului dumneavoastră, în nici un caz să nu întrerupeţi legăturile radio. Căpitanul Thompson, un marinar onest, fără nici un fel de înclinaţii criminale, vorbi şi el la radio-amplificator:

– Ce s-a întâmplat? De ce e necesar să oprim şi să veniţi la bordul nostru?

– Nu vă faceţi probleme. E spre binele dumneavoastră. Credeţi-mă, aş vrea să mă aflu la cel puţin cinci mile distanţă de dumneavoastră. *Trebuie.* Aş vrea să vin la bord cu locotenentul meu şi să vă explic confidenţial. Nu uitaţi ce s-a întâmplat cu nava-soră, *Crusader,* în portul din Galveston noaptea trecută.

Evident, căpitanul Thompson nu uitase; de asemenea, nici măcar nu-i trecea prin minte că Cronkite era răspunzător pentru ceea ce se întâmplase celeilalte nave: ca dovadă, de pe punte se auzi un semnal sonor. Trei minute mai târziu, *Torbello* se opri în larg. *Georgia* se apropie de *Torbello* până când mijlocul acesteia ajunse exact în capul tancului petrolier. În acesta situaţie era posibil să păşeşti de pe puntea *Georgiei* chiar pe puntea tancului încărcat la maximum, ceea ce şi făcură, de altfel, Cronkite şi Mulhooney. Se opriră acolo până când se asigurară că *Georgia* era bine legată de tanc, atât la prova, cât şi la pupa, după care aruncară pe punte o mulţime de scări din frânghie.

Ambii erau de nerecunoscut. Cronkite avea o barbă neagră, stufoasă, splendidă, o mustaţă foarte îngrijită şi ochelari fumurii, şi cu uniforma şi şapca sa, amândouă impecabile, arăta ca un căpitan al pazei de coastă, ceea ce nu era cazul. Mulhooney era deghizat în mod similar.

Numai căpitanul Thompson şi un cârmaci inactiv stăteau pe punte. Cronkite dădu mâna cu căpitanul.

– Bună dimineaţa. Îmi pare rău că vă deranjez în exerciţiul funcţiunii, dar poate o să vă bucuraţi că v-am oprit. Mai întâi de toate, unde aveţi camera de radioemisie?

Căpitanul Thompson făcu semn cu capul spre o uşă aflată în spatele punţii.

Cronkite continuă:

– Aş vrea ca locotenentul meu să verifice legăturile radio. E urgent.

Căpitanul Thompson dădu iar din cap, dar de data aceasta era clar că nu se simte în largul lui. Cronkite se uită la Mulhooney.

– Du-te şi verifică, Dixon!

Mulhooney intră în camera de radioemisie, închizând uşa după el. Radiooperatorul se uită pe deasupra aparatului de emisie-recepţie cu un aer surprins.

– Regret că deranjez, răsună vocea lui Mulhooney, pe un ton aproape cordial, o caracteristică remarcabilă la un om total lipsit de cordialitate. Fac parte din paza de coastă. Am venit la bordul cuterului de-acolo. Căpitanul ţi-a spus să menţii legăturile radio?

– Chiar asta şi fac.

– Ai mai luat legătura prin radio cu *Seawitch* de la plecare?

– Doar din jumătate în jumătate de oră, aşa cum am stabilit.

– Au confirmat mesajele? Am motivele mele să întreb. Mulhooney îşi repetă cu grijă în minte care erau motivele.

– Nu, au spus doar că totul e în ordine.

– Care e frecvenţa radio? Radiooperatorul arătă spre consolă.

– O aveţi acolo.

Mulhooney dădu din cap aprobator şi merse, ca din întâmplare, în spatele operatorului. Ca să se asigure că operatorul nu va mai lua legătura prin radio, Mulhooney îl lovi în ceafă cu minerul pistolului. Apoi se întoarse pe punte, unde-l găsi pe căpitanul Thompson într-o accentuată şi explicabilă stare de îngrijorare. Căpitanul Thompson, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, zise:

– Ceea ce-mi spui dumneata mie de fapt e că *Torbello* este o bombă plutitoare cu acţiune întârziată.

– O bombă, asta e sigur. Poate chiar mai multe bombe. Nu e numai posibil, ci aproape sigur. Sursele noastre de informare - regret, nu-mi pot îngădui să le divulg numele - sunt cât se poate de serioase.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nimeni n-ar fi atât de nebun încât să provoace în Golf o scurgere de petrol de asemenea proporţii. Cronkite zise:

– E presupunerea dumitale, nu a mea, că avem de-a face cu nişte minţi nebune. Cine altcineva decât un nebun ar fi pus în pericol oraşul Galveston, aruncând în aer celălalt tanc petrolier?

Căpitanul nu răspunse, ci medită posomorât. Cronkite continuă:

– Oricum, intenţionez - evident, cu consimţământul dumitale - să caut cu cea mai mare atenţie în hala motoarelor, în nava-bază şi în toate spaţiile de depozitare ale navei. Având în vedere calificarea echipei mele de cercetare, nu cred că va dura mai mult de o jumătate de oră.

– Ce fel de bombă cu acţiune întârziată crezi c-ar putea fi?

– Nu cred că e deloc vorba de o bombă - sau bombe - cu acţiune întârziată. Cred că detonatorul - sau detonatoarele - va fi un fel de aparat activat prin radio care poate să fie declanşat de pe orice vas, avion sau elicopter aflat în apropiere. Dar nu cred că va exploda până când nu ajungeţi pe coasta americană.

– De ce?

– Atunci va fi poluarea maximă de-a lungul ţărmului. Toată ţara va protesta împotriva lordului Worth şi a măsurilor de siguranţă de la bordul tancurilor sale cam uzate - dacă-mi dai voie să zic aşa -, ceea ce va duce probabil la scoaterea din

funcţiune a lui *Seawitch* sau la capturarea oricărui tanc al lordului Worth care ar intra în apele teritoriale americane.

Pe lângă numeroasele sale calităţi binecunoscute, Cronkite era şi un mincinos fără pereche. Apoi spuse:

– Pot să-mi chem oamenii?

Căpitanul Thompson încuviinţă din cap, fără vreun entuziasm vizibil.

Cronkite apucă porta vocea şi le dădu ordin oamenilor lui să vină la bord. Sosiră imediat paisprezece dintre ei, toţi purtând pe faţă ciorapi în chip de măşti, toţi având pistoale automate. Căpitanul Thompson se holbă la ei stupefiat, apoi se întoarse şi privi şi mai uimit la Cronkite şi Mulhooney, care-şi îndreptaseră amândoi pistoalele spre el. Probabil că Cronkite părea satisfăcut, poate chiar triumfător, dar machiajul de pe faţa lui era atât de abundent încât ar fi fost imposibil de afirmat una sau alta.

Căpitanul Thompson, a cărui stupefacţie începea să se transforme într-o uşoară nervozitate, zise:

– Ce dracu se întâmplă?

– Vezi foarte bine ce se întâmplă. Atac banditesc. E un mod foarte obişnuit de a-ţi petrece timpul liber în ziua de azi. Sunt de acord că până acum nimeni n-a mai atacat un tanc petrolier, dar toate au un început. Pe de altă parte, nu e ceva întru totul nou. E tot un fel de piraterie pe mare. Se practică de mii de ani chestia asta. Să nu încerci să faci ceva nesăbuit, căpitane, şi, te rog, nici să nu încerci să faci pe eroul. Dacă o să vă purtaţi cu toţii aşa cum trebuie, n-o să vi se întâmple nimic rău. Oricum, ce-aţi putea face sub ameninţarea a paisprezece puşti mitralieră?

În mai puţin de cinci minute, toţi membrii echipajului de la vlădică până la opincă, cu o singură excepţie, fură înghesuiţi la popotă sub pază înarmată. Nimeni nici măcar nu se gândi să opună rezistenţă. Excepţia era maşinistul de serviciu din hala motoarelor, un individ cu o înfăţişare nefericită. Există foarte puţini oameni care nu par nefericiţi când au aţintită asupra lor ţeava unui Schmeisser, aflat la o distanţă de cinci picioare.

Cronkite era pe punte, dându-i lui Mulhooney ultimele instrucţiuni.

– Continuă să trimiţi mesajele de rutină către *Seawitch,* din jumătate în jumătate de oră. Apoi peste două-trei ore, raportează o uşoară avarie - o ţeavă de combustibil spartă sau cam aşa ceva - suficient ca *Torbello* să rămână imobilizat timp de câteva ore. Trebuie să ajungi la Galveston în noaptea asta, iar eu am nevoie de timp şi spaţiu ca să mă mişc. Mai bine zis, *tu* ai nevoie de timp şi spaţiu ca să te mişti. Când se lasă întunericul să stingi toate farurile de navigaţie, ai înţeles? *Toate* farurile. Să nu-l subestimăm pe lordul Worth.

Cronkite vorbea cu un fel de amărăciune neobişnuită, aducându-şi aminte, fără îndoială, de ziua în care lordul Worth îl adusese în faţa completului de judecată. Apoi continuă:

– E un om extrem de puternic şi se prea poate să trimită în recunoaştere ceva pe apă sau în aer ca să-şi caute petrolierul lipsă.

Cronkite se întoarse la bordul *Georgiei*, îşi schimbă hainele şi se puse pe treabă. Mulhooney se puse şi el pe treabă, dar modifică direcţia de mers spre port cu nouăzeci de grade, astfel încât se îndrepta spre sud-vest în loc de nord-vest. În prima jumătate de oră, el trimise mesajul de rutină celor de pe *Seawitch.*

Cronkite aşteptă ca *Starlight* să-l ajungă din urmă, iar apoi, ambele vase porniră împreună în direcţia sud-est până când ajunseră la circa treizeci şi cinci de mile marine de *Seawitch*, în siguranţă la orizont şi în afara zonei de acţiune a sistemelor de detectare radar şi sonar ale acestora. Opriră motoarele şi începură să aştepte.

Boeing-ul uriaş străbătuse aproape jumătatea distanţei dintre Florida şi Washington. Lordul Worth, instalat în cabina sa luxoasă aflată în imediată apropiere de bord, recupera timpul pierdut în noaptea precedentă şi, din fericire, neştiind că asupra lui sunt aţintite săgeţi din toate părţile, dormea dus.

Mitchell se trezise neobişnuit de târziu în dimineaţa aceea, dar poate că nu era surprinzător. Îşi făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă, în timp ce trecea cafeaua prin filtru, tot timpul apăsat de un sentiment ciudat şi neobişnuit. Se plimbă nervos prin bucătărie, bându-şi cafeaua, după care se hotărî brusc să încerce să se liniştească. Ridică receptorul şi formă numărul de la vila lordului Worth. Telefonul sună, şi iar sună. Mitchell puse receptorul în furcă, apoi încercă din nou, dar obţinu acelaşi rezultat îşi termină de băut cafeaua, se duse vizavi, acasă la Roomer, şi intră cu cheia sa personală. Merse în dormitor, unde-l găsi pe Roomer încă dormind. Îl trezi. Roomer îl privi cu dezaprobare.

– Ce-i cu tine de mă scoli la miezul nopţii?

– Nu e miezul nopţii, răspunse Mitchell trăgând draperiile, astfel încât lumina strălucitoare a soarelui de vară să inunde încăperea. E miezul zilei, după cum vei putea să constaţi tu însuţi când vei deschide ochii.

– Atunci ţi-a luat casa foc sau s-a întâmplat altceva de genul ăsta?

– Aş fi vrut să se întâmple o chestie atât de banală. Sunt îngrijorat, John. M-am trezit cu o idee fixă care nu-mi dă pace deloc. Cu cinci minute în urmă am telefonat acasă la lordul Worth. Am încercat de două ori. Nu mi-a răspuns nimeni.

Trebuiau să fie cel puţin opt-zece oameni în casa aia, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Şi ce naiba crezi că…

– Tu eşti cel cu intuiţia. Pregăteşte-te. Eu mă duc să fac nişte cafea.

Cu mult timp înainte să fie gata cafeaua, de fapt peste mai puţin de nouăzeci de secunde, Roomer era în bucătărie. Nu-şi făcuse duş şi nici nu se bărbierise, dar avusese timp să-şi pieptene părul. Arăta la fel cum se simţea inexpresivul Mitchell.

– Lasă baltă cafeaua.

Roomer se uită la el cu o expresie aproape sălbatică pe chip, dar Mitchell ştia că nu-i era adresată lui. Apoi Roomer continuă:

– Hai să mergem repede la vilă.

Se urcară în maşina lui Roomer, care era mai aproape. Mitchell zise:

– Dumnezeule mare, suntem întruchiparea deşteptăciunii. Loveşte-ne în cap foarte des şi apoi poate - spun doar poate - vom începe să vedem lucrurile care sar în ochi. Dar noi suntem mult prea deştepţi ca să vedem ce sare în ochi, nu-i aşa?

Se aşeză confortabil pe locul său în timp ce Roomer cotea pe o turnantă fără vizibilitate, iar cauciucurile scoteau un sunet strident. Mitchell continuă:

– Uşurel băiete, uşurel. Acum e prea târziu să conduci mâncând pământul.

Roomer încetini, cu un efort de voinţă conştient vizibil. Apoi spuse:

– Da, noi suntem cei deştepţi. Lordul Worth ne-a oferit ca scuză pentru acţiunile sale ameninţarea că fetele vor fi răpite. Tu i-ai spus să ofere ca scuză pentru prezenţa noastră acolo, azi-noapte, ameninţarea că fetele vor fi răpite. Şi nici măcar nu ne-a trecut prin minte că răpirea lor e nu numai logică, dar şi inevitabilă. Lordul Worth n-a exagerat cu nimic - are duşmani, duşmani de temut care sunt pe urmele sale, orice s-ar întâmpla. Două atuuri - şi ce atuuri! Toţi aşii din pachet. Acum a rămas neputincios. Pretinde că e cât se poate de indulgent faţă de fetele lui. Va plăti cu jumătate din averea lui ca să le elibereze. Numai jumătate. Cealaltă jumătate o va folosi ca să-i urmărească pe răpitori până când vor fi prinşi sau omorâţi. Banii pot să cumpere orice pe lumea asta, iar bătrânul *are* toţi banii din lume.

Acum Mitchell părea relaxat, liniştit, chiar calm. Zise:

– Dar noi să ajungem mai întâi la el, nu-i aşa, John? Roomer se mişca nervos pe scaun când cotiră pe aleea ce ducea la vilă. Spuse:

– Sunt tot atât de nebun ca şi tine. Dar nu-mi place când începi să vorbeşti aşa. Ştii asta.

– N-am făcut altceva decât să-mi exprim o intenţie sau măcar o speranţă, zâmbi Mitchell. Să vedem.

Roomer opri maşina într-un mod care nu făcu prea mult bine nisipului greblat cu maximă atenţie din faţa vilei lordului Worth. Primul lucru care-i sări în ochi lui Mitchell pe când ieşea din maşină fu o mişcare ciudată într-un tufiş de pe marginea aleii. Îşi scoase pistolul şi se duse să vadă despre ce era vorba, apoi puse pistolul deoparte, desfăcu briceagul şi tăie frânghia cu care era legat Mac Pherson. Grădinarul şef nici măcar după patruzeci de ani petrecuţi în Florida nu-şi pierduse accentul scoţian foarte pronunţat, accent ce tindea să devină şi mai puternic pe măsura creşterii stresului la care era supus. Banda adezivă o dată dezlipită, cei doi constatară că limbajul său era cu totul indescifrabil - ceea ce, având în vedere ce încerca el să spună, după toate aparenţele, aşa şi părea să fie.

Intrară pe uşa din faţă. Jenkins, care aparent stătea confortabil într-un fotoliu, îi salută cu o privire fixă, întristată. Privirea fixă nu era câtuşi de puţin îndreptată spre ei. El arăta jalnic, dar îşi mai reveni în fire când Mitchell, cu iuţeală, îi dezlipi banda adezivă de pe buze fără să ţină seama prea mult de durerea fizică şi starea lui de spirit Majordomul respiră adânc şi se pregăti neîndoielnic să găsească o formă de protest, dar Mitchell i-o reteză scurt înainte ca acesta să spună ceva.

– Unde doarme Jim? Jim era radiooperatorul.

Jenkins se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Oare aceasta era o modalitate de a saluta pe cineva care se zbătuse, practic, între viaţă şi moarte? Unde erau, oare, compătimirea, regretul, întrebările neliniştite? Mitchell îşi puse mâinile pe umerii lui şi-l scutură violent:

– Eşti surd? Unde-i camera lui Jim?

Jenkins se uită la faţa aceea aspră, aflată la distanţă de o palmă de a lui şi se hotărî să nu protesteze.

– În spate, etajul întâi, prima pe dreapta.

Mitchell plecă. Aşa procedă şi Roomer după una-două secunde. Jenkins îl strigă cu o voce plângăreaţă:

– Doar n-o să mă lăsaţi şi dumneavoastră aici, domnule Roomer, nu-i aşa?

Roomer se întoarse şi-i spuse împăciuitor:

– Mă duc la bucătărie să fac rost de un cuţit ascuţit pentru tăierea cărnii. Domnul Mitchell a luat cu el singurul cuţit pe care-l aveam.

Jim Robertson era un tânăr cu tenul fraged, abia ieşit de pe băncile colegiului, unde se calificase ca electrician. Nu se grăbea deloc să-şi continue studiile. Se aşeză pe pat masându-şi încheieturile mâinilor acum dezlegate, înfiorându-se uşor pe măsură ce sângele începea să-i circule în vene aşa cum trebuie. Oamenii lui Durand fuseseră cam entuziaşti când îl legaseră.

Mitchell zise:

– Cum te simţi?

– Prost.

– N-ar trebui să mă mir. Eşti în stare să manevrezi instalaţia radio?

– Sunt în stare să fac orice, dacă asta înseamnă să pun mâna pe ticăloşii ăia.

– Asta-i foarte bine. Te-ai uitat bine la răpitori?

– Aş putea să vă fac o descriere generală - aici se opri şi se uită fix la Mitchell. Răpitori?

– Se pare că fiicele lordului Worth au fost răpite.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă radiooperatorul, care începu să-şi dea seama ce se întâmplase. Vor plăti scump toate astea.

– Îţi dai seama ce furie va provoca vestea? Ştii unde e camera Marinei?

– Am să vă arăt.

Camera ei trăda toate semnele unei plecări grăbite şi nepremeditate. Uşile dulapului erau deschise, sertarele la fel, iar câteva haine împrăştiate zăceau pe duşumea. Pe Mitchell nu-l interesau toate astea. Căută grăbit prin sertarele mesei de la capul patului şi peste câteva secunde găsi ceea ce sperase să găsească - un paşaport american. Îl deschise şi constată că era valabil. Văzu că ea minţise în privinţa vârstei - avea cu doi ani mai mult decât pretindea -, puse la loc paşaportul şi se întoarse în grabă în camera de radioemisie împreună cu Robertson, care descuie uşa ca să-l lase să intre. Robertson îl privi întrebător pe Mitchell.

– Caută-l pe şeful poliţiei locale. Îl cheamă McGarrity. Nu vreau pe altcineva. Spune că vorbeşti din partea lordului Worth. Asta va face minuni. Apoi vorbesc eu cu el.

Roomer intră în timp ce Robertson încerca să ia legătura.

– Am mai găsit şapte, toţi imobilizaţi corespunzător. În total zece. L-am lăsat pe Jenkins să-i elibereze. Îi tremură mâinile atât de îngrozitor încât s-ar putea să taie vreo arteră două, dar nu e de datoria mea să eliberez bucătari bătrâni şi menajere tinere.

– Cred că ăştia au adus cu ei o milă de frânghie, zise absent Mitchell.

Se gândea cât din adevăr să nu-i spună şefului poliţiei. Roomer făcu semn cu capul spre operator.

– Pe cine încearcă să contacteze?

– Pe McGarrity.

– Moşul ăla ipocrit şi slugarnic.

– Mulţi ar spune că asta e o descriere generoasă. Dar are şi el utilitatea lui.

Robertson îşi ridică privirea.

– Aveţi legătura, domnule Mitchell. Telefonul ăla. Încercă discret să-l închidă pe al său, dar Roomer i-l luă din mână şi ascultă.

– Şeful de poliţie McGarrity.

– La telefon.

– Te rog să asculţi cu foarte mare atenţie. E extrem de important şi de urgent; e cel mai important lucru care ţi-a ajuns vreodată la urechi. Eşti singur?

– Da. Singur cuc.

Tonul vocii lui McGarrity trăda un amestec ciudat de suspiciune şi interes aţâţat.

– Nu ascultă nimeni la alt telefon, nu e nici un microfon prin preajmă?

– La dracu', nu. Treci la subiect.

– Noi vorbim de la reşedinţa lordului Worth. Ai auzit de el?

– Nu fi prost. Cine sunt "noi"?

– Numele meu e Michael Mitchell. Colegul meu e John Roomer. Suntem detectivi particulari autorizaţi.

– Am auzit de voi. Sunteţi ăia doi care aţi dat atât de furcă reprezentanţilor legii.

– Eu aş spune altfel, dar nu prea contează. Ceea ce contează e că ambele fiice ale lordului Worth au fost răpite.

– Doamne Dumnezeule!

Apoi, la celălalt capăt al firului, urmă ceea ce ar fi putut să fie descris ca un moment de tăcere uluită.

Roomer zâmbi sardonic şi acoperi cu mâna receptorul.

– Ţi-l poţi închipui pe boşorogul ăsta ţinându-se de scaun, cu ochii ieşindu-i din orbite, şi gândindu-se la avansare?

– Răpite, zici?

Vocea lui McGarrity devenise brusc răguşită.

– Răpite. Furate. Înhăţate.

– Eşti sigur?

– Cât se poate de sigur. Camerele fetelor prezintă toate indiciile unei plecări grăbite, nepremeditate. Zece oameni din personalul de serviciu legaţi şi cu gura astupată. Ce concluzie ai trage dumneata din toate astea?

– Răpire.

Vocea lui McGarrity răsuna de parcă ar fi făcut el însuşi descoperirea.

– Ai putea să blochezi toate drumurile de retragere cu oamenii dumitale? Nu şi-au luat paşapoartele, aşa că nu pot ieşi din ţară cu avionul. Nu prea cred nici că răpitorii au apelat la vreo linie aeriană internă. Îţi închipui că fiicele lordului Worth pot să treacă neobservate prin mulţimea de oameni a unui aeroport? Aş sugera totuşi, să existe o pază permanentă la toate aeroporturile şi eliporturile particulare din partea sudică a statului. La fel şi în cazul tuturor porturilor, mari sau mici, din aceeaşi zonă.

McGarrity păru uimit de-a binelea.

– Asta ar necesita sute de poliţişti.

Tonul speriat, de protest, era evident. Mitchell oftă, acoperi din nou cu mâna receptorul, se uită la Roomer şi zise:

– Omul ăsta e depăşit de problemă. Pot să-i spun că e un idiot?

Luă mâna de pe receptor şi continuă:

– Ascultă, domnule McGarrity, cred că nu prea ţi-ai dat seama despre cine e vorba. Fiicele lordului Worth au fost răpite. Despre ele vorbim. E suficient să pui mâna pe telefon ca să ai la dispoziţie o mie de poliţişti. Ai putea să chemi Garda Naţională dacă ai vrea - sunt sigur că lordul Worth ar plăti toate cheltuielile până la ultimul cent. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, demult n-a mai fost vorba de o răpire ca asta!

– Aşa deci.

Nu era greu să ţi-l închipui pe McGarrity cum îşi lingea buzele. Apoi întrebă:

– Aveţi semnalmente?

– În privinţa asta nu prea te putem ajuta, din păcate. Toţi aveau pe faţă ciorapi în chip de măşti. Şeful lor purta mănuşi, ceea ce poate fi sau nu un indiciu. Toţi erau înalţi, bine făcuţi şi erau îmbrăcaţi în costume de culoare închisă. Cred că nu-i nevoie să-ţi spun semnalmentele fetelor, nu-i aşa?

– Lady Marina? Lady Melinda? întrebă McGarrity care era un snob tipic, urmărind cu un interes avid plecările şi sosirile aşa-zisei societăţi înalte, indiferent dacă persoanele în cauză se bucurau de o reputaţie bună sau proastă. Dumnezeule, nu! Sigur că nu! Cred că formează cuplul cel mai fotografiat din statul ăsta.

– Deocamdată te rog să ţii totul în cel mai mare secret, da?

– Desigur, desigur.

McGarrity se purta de parcă şi-ar fi ţinut pruncul strâns la piept ca să nu i-l ia absolut nimeni.

– Mai întâi va trebui informat lordul Worth. O să-i zic să ia legătura cu dumneavoastră.

– Vrei să spui că el nu ştie încă?

Lui McGarrity nu-i venea să creadă ce pleaşcă îi căzuse pe cap.

– Nu.

– Spune-i să stea calm, ei bine, cât poate de calm, vreau să zic. Spune-i că o să mă ocup eu direct şi personal de cercetări.

– Aşa o să fac, şefule. Roomer tresări şi închise ochii. McGarrity zise apoi cu răceală:

– Acum, să vorbim despre reprezentanţii legii de la voi.

– Cred că trebuie să le spunem şi lor. Chestia asta nu prea mă bucură. Sunt porniţi împotriva noastră. Să presupunem că refuză să ţină secretul ăsta…

– În care caz, zise ameninţător McGarrity, să pui persoana interesată direct în legătură cu mine. Mai ştie cineva ce s-a întâmplat?

– Fireşte că nu. Eşti singura persoană ce poate să autorizeze blocarea tuturor drumurilor de retragere. Evident că pe dumneata te-am contactat primul.

– Şi ai avut perfectă dreptate, domnule Mitchell, spuse pe un ton cât se poate de cald şi de apreciativ McGarrity, deoarece peste foarte scurt timp urmau alegerile în cadrul poliţiei, iar publicitatea masivă ce se va face în jurul răpirii va trebui fără îndoială să-i aducă prelungirea mandatului. O să mă pun imediat în mişcare. Să mă ţii la curent.

– Desigur, şefule.

Mitchell puse receptorul în furcă. Roomer îl privi admirativ.

– Eşti un ipocrit chiar mai mare şi mai mieros decât McGarrity.

– Practica îndelungată. Oricum, am obţinut ce-am vrut. Mitchell se posomori la faţă şi continuă:

– Te-ai gândit că e posibil ca păsările să-şi fi luat zborul? Roomer părea şi el tot atât de nefericit.

– Da. Dar s-o luăm cu începutul. Îl abandonăm pe lordul Worth? (Mitchell dădu din cap în semn dezaprobator). Hai să renunţăm deocamdată. Se spune că, provocat, foloseşte o engleză foarte bogată, deloc aristocratică. Mai bine le pun întrebări celor din personalul său. O să-i înec în băuturi tari ca să-i ajut să scape de trac şi să-şi dezlege limbile - dacă e pe alese, o să mă opresc la stocul de Dom Perignon al lordului Worth - şi să văd ce pot să aflu de la ei. Nu-mi fac speranţe prea mari. Nu pot să-i întreb decât despre semnalmentele şi vocile răpitorilor şi dacă au atins sau nu ceva de pe care se pot lua amprente. Ar fi de mare ajutor dacă ar exista amprente.

– Coniacul mi se pare cel mai bun lucru din programul tău. Ce-ar fi să-l rogi pe Jenkins să aducă unul mare - privi la Robertson - două mari?

Roomer, care ajunsese la uşă, se întoarse.

– Ştii ce li se întâmpla în antichitate celor care aduceau veşti proaste?

– Ştiu. Li se tăia capul.

– Probabil c-o să ne învinuiască pentru neatenţie şi lipsă de prevedere - şi, la urma urmei, are dreptate chiar dacă e tot atât de vinovat ca şi noi.

Roomer plecă.

– Fă-mi legătura cu lordul Worth, Jim.

– V-aş face-o dacă aş şti unde e. Era aici azi-noapte când am plecat.

– E pe *Seawitch.*

Robertson ridică o sprânceană, apoi o coborî, nu zise nimic şi îşi concentră atenţia asupra tabloului de comandă. Luă legătura cu *Seawitch* în cincisprezece secunde. Mitchell ridică receptorul.

– Cu lordul Worth, vă rog.

– Aşteptaţi puţin.

Din receptor se auzi o altă voce, aspră, nu la fel de prietenoasă ca prima.

– Ce doreşti?

– Cu lordul Worth, vă rog.

– De unde ştii că e aici?

– De unde - ce importanţă are? Pot sta de vorbă cu el?

– Ascultă, domnule, mă aflu aici ca să apăr liniştea sufletească a lordului Worth. Primim prea multe telefoane dubioase de la indivizi dubioşi. De unde ştii că e aici?

– El mi-a spus.

– Când?

– Azi-noapte. Pe la miezul nopţii.

– Cum te numeşti?

– Mitchell, Michael Mitchell.

– Mitchell, zise Larsen pe un ton schimbat. De ce n-ai spus de la început?

– Deoarece nu m-am aşteptat să fiu interogat ca la Gestapo, de-aia. Cred că dumneata eşti comandorul Larsen, nu-i aşa?

– Eu sunt ăla.

– Nu eşti prea amabil, sau mi se pare mie?

– Nu mi-am făcut decât datoria.

– Dă-mi-l pe lordul Worth.

– Nu e aici.

– N-ar fi avut motiv să mă mintă.

Mitchell consideră că fiind nepotrivit să adauge că, de fapt, îl văzuse pe lordul Worth când plecase.

– Nu te-a minţit. A fost aici. A plecat cu câteva ore în urmă la Washington.

Mitchell tăcu câteva clipe, timp în care se adaptă la noua situaţie.

– A lăsat vreun număr de telefon unde să poată fi găsit?

– Da. De ce?

– Eu nu te-am întrebat de ce a plecat la Washington. E o treabă urgentă, secretă şi personală. Din câte am auzit de la lordul Worth despre dumneata, şi n-a fost mare lucru, ai fi reacţionat în acelaşi fel. Dă-mi numărul şi te voi suna de îndată ce lordul Worth mă va lămuri ce să fac.

– Promiţi?

Mitchell promise, iar Larsen îi dădu numărul. Apoi Mitchell puse receptorul în furcă. Îi spuse lui Robertson:

– Lordul Worth a plecat de pe *Seawitch* şi s-a dus la Washington.

– Ce se mai plimbă şi omul ăsta. Cu Boeing-ul său, presupun, nu-i aşa?

– N-am întrebat. Am luat de bun ce mi s-a spus. Crezi că poţi să iei legătura cu el?

Robertson nu părea prea entuziasmat.

– Când a plecat de pe *Seawitch?*

– Nu ştiu. Ar fi trebuit să întreb, cred. Cu câteva ore în urmă, a zis Larsen.

Robertson părea şi mai descurajat.

– Nu vreau să vă dau speranţe deşarte, domnule Mitchell. Cu aparatul ăsta pot să iau legătura cu cineva aflat la o distanţă de maximum două mii de mile. Boeing-ul lordului Worth poate să zboare până la un aeroport aflat cam la aceeaşi distanţă, nicidecum mai departe, iar aeroportul poate, de asemenea, să ia legătura cu el. Dar echipamentul de recepţie de la bordul unui Boeing n-a fost modificat ca să primească mesaje cu rază mare de acţiune de la aparatul ăsta, care e, într-adevăr, o sculă foarte bună. Doar mesaje cu rază scurtă de acţiune. Cinci sute de mile în cel mai fericit caz. Boeingul a ieşit cu siguranţă în afara razei de acţiune.

– Există condiţii meteorologice nefavorabile?

– Foarte rar, domnule Mitchell.

– Încearcă oricum, Jim.

Încercă timp de cinci minute, vreme în care devenea tot mai clar că lordul Worth era pe cale să-şi facă siesta, preîntâmpinând astfel un atac de cord, datorat surmenajului. La capătul celor cinci minute, Robertson dădu din umeri şi îşi ridică privirea spre Mitchell.

– Mulţumesc pentru efort, Jim, zise acesta, întinzându-i lui Robertson o foaie de hârtie cu un număr. E Washingtonul. Poţi să iei legătura acolo?

– Asta pot să garantez.

– Încearcă peste o jumătate de oră. Întreabă de lordul Worth. Accentuează că e urgent. Dacă nu reuşeşti să-l prinzi, încearcă iar din douăzeci în douăzeci de minute. Ai linie directă cu biroul lui?

– Da.

– Voi fi acolo. Trebuie să întâmpin legea.

Lordul Worth, fără să ştie încă, din fericire, de faptul că lumea lui începuse să se dezintegreze, dormea buştean. Boeing-ul, aflat la o înălţime de 33 000 de picioare, tocmai începea să coboare spre aeroportul Dulles.

CAPITOLUL 5

Lordul Worth, cu un pahar de whisky într-o mână şi cu un trabuc cubanez obţinut prin contrabandă în cealaltă, era instalat comod într-un fotoliu, în biroul capitonat cu pluş al adjunctului Secretarului de Stat. Ar fi trebuit să se simtă mulţumit şi relaxat: de fapt, era extrem de nemulţumit şi cât se poate de nerelaxat. Începea să se supere pe lume în general şi pe cei patru din acea cameră în particular.

Cei patru erau: Howell, adjunctul, un bărbat înalt, subţire, cu faţa ascuţită şi ochelari cu ramă de oţel, semănând cu un profesor la Universitatea Yale, ceea ce şi era de fapt. Al doilea era asistentul său personal, al cărui nume, bineînţeles, nu fusese reţinut de lordul Worth, deoarece acesta avea aspectul cenuşiu al unui servitor de mâna întâi, bine crescut. Al treilea era generalul-locotenent Zweicker, şi după toate aparenţele părea să fie general până în măduva oaselor. A patra persoană era o stenografă între două vârste care părea să ia notiţe ori de câte ori avea chef, ceea ce nu se întâmpla prea des: probabil că experienţa îndelungată o învăţase că majoritatea lucrurilor spuse la o conferinţă oarecare nu merită oricum să fie notate.

Lordul Worth spuse:

– Sunt foarte obosit. Tocmai am venit pe calea aerului din Golful Mexic. Stau aici de douăzeci şi cinci de minute şi se pare că-mi pierd timpul de pomană. Ei bine, domnilor, n-am de gând să pierd vremea. Timpul meu e tot atât de important ca şi al dumneavoastră. Rectific. E mult mai important. "Marele refuz", aşa cred că se numeşte chestia asta.

– Cum puteţi să-i spuneţi refuz? Vă aflaţi în biroul meu împreună cu domnul general Zweicker. Câţi alţi cetăţeni se bucură de un asemenea privilegiu?

– Cu cât e mai mare faţada, cu atât e mai mare şi refuzul. Nu sunt obişnuit să tratez cu subalternii. Sunt obişnuit să am de-a face cu şefii cei mai mari, la care n-am ajuns încă, dar voi ajunge. Tratamentul rece şi diplomatic nu ţine. Nu sunt un intrigant, dar voi merge până la capăt ca să se facă dreptate. Nu mă puteţi mătura cu vorbăria dumneavoastră diplomatică, domnule Howell. V-am spus recent că există ameninţări internaţionale îndreptate asupra lui *Seawitch,* iar dumneavoastră fie că nu m-aţi crezut, fie că m-aţi ignorat. Acum vin la dumneavoastră cu dovezi suplimentare ce atestă faptul că mă aflu sub ameninţare - trei vase se îndreaptă către *Seawitch* - şi văd că nici acum n-aveţi de gând să faceţi ceva. Şi aş dori să mai subliniez, în treacăt, dacă tot nu cunoaşteţi mişcările vaselor ăstora, că a sosit momentul să faceţi rost de un nou serviciu de spionaj.

Generalul Zweicker zise:

– Cunoaştem mişcările astea. Dar până acum nu vedem nici o justificare să acţionăm într-un fel sau altul. N-aveţi nici o dovadă care să susţină veridicitatea celor afirmate de dumneavoastră. Bănuieli, atâta tot. Chiar vă închipuiţi c-o să alertăm unităţi navale şi o escadrilă de bombardiere, aşa, pe nepusă masă, bazându-ne pe bănuielile neîntemeiate ale unui cetăţean particular?

– Asta-i tot în două cuvinte, spuse Howell. Şi aş vrea să vă reamintesc, lord Worth, faptul că nici măcar nu sunteţi cetăţean american.

Lordul Worth, care până atunci vorbise calm, îşi pierdu cumpătul.

– "Nici măcar nu sunteţi cetăţean american", zise el, întorcându-se spre stenografă! Sper c-ai notat asta, continuă el, ridicând o mână, deoarece Howell se pregătea să vorbească. Prea târziu, Howell. Prea târziu să mai repari gafa, o gafă, aş putea spune, de mari proporţii. Nu sunt cetăţean american? Aş vrea să subliniez că anul trecut am plătit mai multe impozite decât toate preţioasele voastre companii petroliere la un loc - nemaivorbind de faptul că am furnizat Statelor Unite cel mai ieftin petrol. Dacă nivelul de competenţă al Departamentului de Stat e caracteristic modului în care e condusă ţara asta, atunci nu pot decât să mă bucur că am încă paşaport britanic. O lege pentru americani, o alta pentru pârliţii ăilalţi. Strâmbă justiţie. "Nu sunteţi cetăţean american". Asta o să fie o noutate extrem de picantă pentru conferinţa de presă pe care intenţionez s-o ţin imediat după plecare.

– O conferinţă de presă?

Howell trăda semne evidente de agitaţie.

– Bineînţeles, replică lordul Worth, pe un ton la fel de înfuriat ca şi înfăţişarea sa. Dacă oamenii voştri nu mă apără, atunci, pentru Dumnezeu, mă voi apăra singur.

Howell se uită mai întâi la general, apoi la lordul Worth. Se strădui să dea vocii sale o notă oficială, de natură să intimideze.

– Vă reamintesc că toate discuţiile care au loc aici sunt strict confidenţiale.

Lordul Worth îl privi cu răceală.

– E întotdeauna trist să vezi un om care şi-a greşit adevărata vocaţie. Ar fi trebuit să te faci comediant, Howell, nu membru marcant al guvernului. Confidenţiale. Asta-i bună. Cum poţi să-mi reaminteşti ceva ce nu mi-ai spus? Confidenţiale. Dacă n-ar fi de faţă şi o doamnă, ţi-aş spune ce cred eu de fapt despre remarca dumitale stupidă. Mare e grădina lui Dumnezeu, să aud o asemenea afirmaţie din partea numărului doi al guvernului. Nu pot să sufăr ipocrizia. Şi asta mai reprezintă încă o noutate picantă pentru conferinţa de presă - Departamentul de Stat a încercat să-mi astupe gura. Asta e a doua mare gafă a dumitale, Howell.

Howell nu zise nimic. Părea că se gândeşte cât de oportun ar fi să-şi frângă mâinile în acele clipe.

– Voi informa la conferinţa de presă despre indecizia, şovăiala, incompetenţa şi nehotărârea făţişă a Departamentului de Stat, care va fi responsabil de pierderea unui utilaj petrolier în valoare de o sută de milioane de dolari, de stoparea aprovizionării poporului american cu combustibil ieftin, de cea mai mare pierdere de petrol din istorie şi de posibilitatea - nu, aş zice chiar probabilitatea începerii unui al treilea război mondial. După ce voi comunica ştirile astea la conferinţa de presă, voi cumpăra timp de emisie la radio şi televiziune, voi explica întreaga situaţie şi, mai mult decât atât, voi explica faptul că sunt silit să merg până la capăt de unul singur din cauza refuzului şi incapacităţii Departamentului de Stat de a mă proteja.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă:

– Asta a fost o prostie din partea mea. Am propriile mele posturi de radio şi canale de televiziune. Noutăţile astea or să stârnească atâta vâlvă încât cele trei mari companii îmi vor da cu plăcere timp ce emisie fără să mă coste nici un cent. Până diseară, atât numele Departamentului de Stat cât şi, mai ales, numele voastre şi ale şefului vostru vor fi făcute de două parale în toată America. Sunt un om disperat, domnilor, şi sunt pregătit să recurg la metode disperate.

Se opri ca să vadă reacţiile lor. După expresia feţelor, erau tot ce şi-ar fi putut dori el mai mult. Howell, asistentul său şi generalul îşi dădură cu toţii prea bine seama că lordul Worth vorbise cât se poate de serios. Implicaţiile erau de-a dreptul înspăimântătoare. Dar nimeni nu scoase un sunet, aşa că lordul Worth îşi continuă tirada.

– În cele din urmă, domnilor, vă bazaţi refuzul vostru laş de a acţiona pe faptul că eu n-am nici o dovadă de vreo intenţie criminală. De fapt, mă aflu în posesia unei asemenea dovezi, care e incontestabilă. N-o s-o pun pe tavă în faţa voastră, întrucât se pare că n-o să rezolv nimic aici. E nevoie de un om hotărât, energic, iar Secretarul se bucură tocmai de o asemenea reputaţie. V-aş sugera să-l aduceţi aici.

– *Să-l aducem* pe Secretar? zise Howell, vizibil înspăimântat de această ofensă sugerată, adusă autorităţii de stat. Secretarul nu se "aduce" aşa, cu una cu două. Există zile de audienţă, stabilite chiar cu săptămâni înainte. Pe de altă parte, acum e într-o conferinţă foarte importantă.

Lordul Worth rămase de neclintit.

– Aduceţi-l. Conferinţa pe care o va avea cu mine s-ar putea să fie cea mai importantă din viaţa lui. Dacă va prefera să nu vină, atunci probabil că acum ţine ultima conferinţă din cariera sa politică. Ştiu că e la doi paşi de aici. Aduceţi-l.

Lordul Worth se ridică.

– Sper ca succesorii voştri să dea dovadă de mai mult bun simţ şi de mai multă tărie de caracter decât voi, pentru binele ţării. Spuneţi-i celui care, datorită neglijenţei voastre crase şi refuzului vostru laş de a înfrunta realitatea, va fi considerat principalul responsabil de izbucnirea unui nou război mondial, să se uite diseară la televizor. Aţi avut o şansă - aşa cum reiese din notiţele stenografei -, iar voi i-aţi dat cu piciorul.

Lordul Worth scutură din cap, aproape cu tristeţe. Apoi continuă:

– Nu există mai orbi, cu excepţia celor din născare, decât cei care nu vor să vadă - mai ales când e vorba de un focos îndreptându-se către un butoi cu dinamită. Vă doresc o zi bună, domnilor.

– Nu! Nu! Howell era într-o stare de agitaţie considerabilă. Luaţi loc! Luaţi loc! Să văd ce pot să fac.

Acesta plecă din cameră în fugă.

În timpul absenţei sale cam prelungite - lipsise exact treisprezece minute - conversaţia din încăpere fu săracă. Zweicker zise:

– Chiar aţi vorbit serios?

– Aveţi îndoieli în privinţa mea, domnule general?

– Nu mai am nici una. Chiar aveţi de gând să puneţi în aplicare ameninţările astea?

– Cred că dumneavoastră căutaţi cuvântul "promisiuni". După această conversaţie scurtă, dar eficientă, în încăpere se lăsă o linişte jenantă. Numai lordul Worth nu părea deloc stânjenit. Era, sau cel puţin părea, calm şi relaxat, ceea ce era aproape o performanţă, deoarece ştia că nu poate fi sigur că a învins decât dacă Secretarul va intra în cameră.

Învinsese. Când Howell îl pofti înăuntru cu un gest nervos, Secretarul John Belton nu părea să-şi justifice deloc reputaţia - care era cea a unui negociator dur, viclean, nemilos atunci când o cerea situaţia şi nu prea înclinat să-şi consulte colegii

de cabinet atunci când trebuia luată o hotărâre. Avea aerul unui fermier prosper şi radia amabilitate şi jovialitate - ceea ce-l dezamăgi pe lordul Worth, care nu era predispus defel la astfel de manifestări. Într-adevăr, era vorba de un alt aluat decât cel din care era plămădit Howell, un tip pe măsura lordului Worth. Lordul Worth se ridică.

Belton îi strânse mâna călduros.

– Lord Worth! E un privilegiu rar să-l avem printre noi pe cel mai mare magnat al petrolului din America, dacă mă pot exprima astfel.

Lordul Worth răspunse curtenitor, dar fără deferenţă:

– Aş fi vrut să ne cunoaştem în împrejurări mai fericite. Plăcerea e de partea mea, domnule Secretar. Sunteţi deosebit de amabil că-mi acordaţi câteva momente din timpul dumneavoastră preţios. Ei bine, cinci minute, nu mai mult. Promit.

– Cât doriţi dumneavoastră, zâmbi Belton. Aveţi reputaţia că nu lungiţi vorba. Întâmplător şi eu sunt de acelaşi principiu.

– Vă mulţumesc, spuse lordul Worth, după care se uită la Howell. Treisprezece minute ca să faci doi paşi; apoi îşi întoarse privirea la Secretar. Domnul Howell v-a - hm - informat despre ce e vorba?

– Am fost informat cât se poate de bine. Ce doriţi de la noi?

Lordul Worth se stăpâni să nu zâmbească: iată un om pe gustul lui. John Belton continuă:

– Desigur, putem lua legătura cu ambasadorii U.R.S.S. şi Venezuelei, dar asta e apă de ploaie. Ei nu pot decât să raporteze guvernelor lor bănuielile şi ameninţările noastre camuflate. Într-adevăr, n-au nici o putere. Chiar şi în urmă cu zece ani ambasadorii aveau o altă greutate. Puteau să negocieze şi să ia decizii. Atâta tot. Acum au devenit, fără vina lor, persoane fără importanţă care sunt în mod constant evitate în timpul negocierilor dintre state. Până şi şoferii lor, care sunt de obicei agenţi secreţi, au mai multă putere decât înşişi ambasadorii. Altă soluţie ar fi să luăm legătura direct cu guvernele în cauză. Dar pentru asta ar trebui să avem dovezi. Nu punem la îndoială cele afirmate de dumneavoastră, dar nu e suficient. Trebuie să fim în stare să aducem dovezi clare de, hai să spunem aşa, scopuri mârşave.

Lordul Worth replică imediat:

– Vă pot aduce asemenea dovezi şi vă pot face un rezumat pe loc. Ezit să dau nume, deoarece asta ar însemna sfârşitul carierei profesionale a unui prieten de-al meu. Dar dacă trebuie, am s-o fac. Dacă voi furniza numele astea, dumneavoastră sau publicului, depinde în totalitate de reacţia Departamentului. Dacă nu mi se promite nimic după ce vă spun în rezumat despre ce e vorba, atunci n-am altceva de făcut decât să mă adresez publicului. Ăsta nu e şantaj. Sunt încolţit şi unica soluţie e să ies din treaba asta. Dacă reacţia dumneavoastră va fi favorabilă, aşa cum sper că se va întâmpla, firește că voi da o listă de nume care, sper, nu va fi publicată de către departamentul dumneavoastră. Discreţie, înainte de toate. Evident, asta nu înseamnă c-o să scăpaţi de cei de la FBI în momentul în care elicopterul meu o să aterizeze acolo.

– Marea căldură sufletească a publicului american opusă incompetenţei crase a Departamentului de Stat, zâmbi Belton. Încep să înţeleg de ce sunteţi milionar - pardon, miliardar.

– Cu câteva zile în urmă, săptămâna asta, s-a ţinut o întrunire cât se poate de secretă într-o staţiune de pe coasta de vest. Zece bărbaţi, toţi mari magnaţi ai petrolului, au luat parte la întrunirea asta. Patru erau americani, reprezentând majoritatea principalelor companii petroliere din S.U.A. Al cincilea era din Honduras. Al şaselea era din Venezuela, al şaptelea, din Nigeria. Al optulea şi al nouălea erau şeici din Golf. Ultimul era din U.R.S.S. Întrucât ăsta din urmă n-avea nici o tangenţă cu cele discutate acolo în legătură cu aprovizionarea cu petrol a Statelor Unite, se poate presupune că se afla acolo ca să provoace cât mai multe tulburări cu putinţă.

Lordul Worth îşi roti privirea asupra celor cinci persoane aflate în încăpere. Era neîndoios faptul că aceştia îl ascultau cu cea mai mare atenţie. Continuă, satisfăcut:

– Întrunirea n-a avut decât un singur scop. Să mă oprească cu orice preţ. Mai exact, vroiau să oprească aprovizionarea cu petrol de pe *Seawitch* - ăsta e numele platformei mele petroliere - deoarece eu le fac o concurenţă acerbă în privinţa preţurilor, ale mele fiind considerabil mai mici, ceea ce creează tot felul de probleme fiscale. Dacă există reguli sau principii în afacerile cu petrol, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta până acum. Cred că şi comitetele de investigaţii ale Congresului ar fi de acord cu mine în proporţie de sută la sută în privinţa asta. Din întâmplare, Worth Hudson - ăsta e numele oficial al companiei mele - n-a fost investigată niciodată. Singura modalitate de a opri aprovizionarea continuă cu petrol e să distrugă *Seawitch.* La jumătatea întrunirii, ei au chemat un terorist profesionist, un individ pe care-l cunosc bine şi care se pricepe teribil la aşa ceva. Din motive pe care nu le voi explica până când nu obţin în vreun fel o promisiune de ajutor, individul îmi poartă o pică teribilă. De asemenea, cu totul întâmplător, desigur, individul e unul dintre cei mai mari experţi din lume - dacă nu cumva cel mai mare - în chestii din astea cum ar fi folosirea explozivelor. După întrunire, teroristul ăsta i-a chemat de-o parte pe cei doi delegaţi din U.R.S.S şi din Venezuela şi le-a cerut cooperare navală. I s-a garantat.

Lordul Worth se uită la cei prezenţi cu o lipsă de entuziasm surprinzătoare. Apoi zise:

– Acum poate c-o să mă credeţi, oameni buni. Aş mai vrea să adaug că omul ăsta mă urăşte atât de mult, încât probabil că ar face treaba pe nimica. Cu toate acestea, a cerut - şi a primit - zece milioane de dolari pentru "cheltuieli curente". Ce vă spune dumneavoastră suma de zece milioane de dolari - altceva decât folosirea nelimitată a violenţei?

– Absurd. Incredibil, exclamă Secretarul, dând din cap în semn afirmativ. Desigur, trebuie să fie adevărat. Sunteţi ciudat de bine informat, lord Worth. S-ar părea c-aveţi un serviciu de informaţii care rivalizează cu al nostru.

– E şi mai bun. Eu îi plătesc mai bine. Industria asta a petrolului e o junglă şi e foarte greu să supravieţuieşti.

– Credeţi că e vorba de spionaj industrial?

– Mai mult ca sigur că nu.

Totuşi era foarte posibil ca lordul Worth să creadă şi aşa ceva.

– Amicul ăsta al dumneavoastră care s-ar putea să-şi termine…

– Da.

– Daţi-mi toate detaliile, inclusiv lista de nume. Puneţi o cruce în dreptul numelui prietenului dumneavoastră. Voi face în aşa fel încât să nu fie implicat în problema asta.

– Sunteţi foarte amabil, domnule Secretar.

– În schimb, mă voi consulta cu Apărarea şi Pentagonul.

Se opri o clipă, după care continuă:

– Nici asta nu va fi suficient. Dar vă pot garanta eu însumi un sprijin aerian şi naval suficient ca să evitaţi orice accident mai mult sau mai puţin neplăcut.

Lordul Worth nu se îndoia în privinţa lui. Belton avea reputaţia unui om de o integritate de nezdruncinat. Mai mult decât atât, avea reputaţia meritată că este mâna dreaptă a Preşedintelui. Belton îşi îndeplinea obligaţiile. Lordul Worth se hotărî să nu pară că este prea liniştit.

– Nu vă pot spune cât de recunoscător vă rămân, zise el uitându-se la stenografă, iar apoi la Howell. Aş putea cumva să apelez la serviciile doamnei…

– Desigur.

Stenografa întoarse o foaie de hârtie albă din carneţel şi aşteptă răbdătoare. Lordul Worth zise:

– Locul - Lake Tahoe, California. Adresa… Telefonul bâzâi. Stenografa îşi ceru scuze faţă de lordul Worth cu un zâmbet şi ridică receptorul. Howell îi spuse Secretarului:

– La naiba, am dat cele mai stricte instrucţiuni…

– E pentru lordul Worth, zise ea, uitându-se la Belton. Un domn Mitchell din Florida. Spune că e extrem de urgent.

Secretarul dădu din cap, iar stenografa se ridică şi-i trecu telefonul lordului Worth.

– Michael? Cum ai ştiut că sunt aici?… Da, ascult. Ascultă fără întrerupere. În acest timp, spre consternarea considerabilă a celor care-l priveau, culoarea îi dispăru de pe obrajii bronzaţi şi lăsă loc unei palori nesănătoase. Belton se ridică, turnă într-un pahar nişte coniac şi i-l aduse lordului Worth, care-l luă orbeşte şi-i înghiţi dintr-o sorbitură tot conţinutul. Belton luă paharul şi se duse să-l umple iar. Când se întoarse, lordul Worth primi paharul, dar nu se atinse de el. În schimb, îi dădu receptorul lui Belton şi cu mâna stângă îşi acoperi ochii injectaţi. Belton vorbi în receptor.

– Departamentul de Stat. Cine-i la telefon? Vocea lui Mitchell se auzea slab, dar clar.

– Michael Mitchell. Vorbesc de la reşedinţa lordului Worth. Dumneavoastră sunteţi, domnule Belton?

– Se pare că lordul Worth a primit o lovitură puternică.

– Da, domnule. Cele două fiice ale sale au fost răpite.

– Dumnezeule mare din ceruri!

Calmul obişnuit al lui Belton fusese puternic zdruncinat. Nimeni nu-l mai văzuse şocat până atunci. Vestea căzuse ca o lovitură de trăsnet. Apoi continuă:

– Sunteţi sigur?

– Aş vrea tare mult să nu fiu sigur, domnule.

– Ce sunteţi dumneavoastră?

– Noi - eu şi colegul meu John Roomer - suntem detectivi particulari. N-am venit ca să facem investigaţii. Ne aflăm aici deoarece suntem vecinii şi prietenii lordului Worth şi ai fiicelor sale.

– Aţi anunţat poliţia?

– Da.

– Ce măsuri s-au luat?

– Au fost deja blocate toate căile de retragere, în aer şi pe apă.

– Aveţi semnalmente?

– Vagi. Cinci bărbaţi, înarmaţi până-n dinţi, purtând pe faţă ciorapi.

– Ce părere aveţi despre reprezentanţii legii din oraşul dumneavoastră?

– Destul de proastă.

– Voi lua legătura cu cei de la FBI.

– Da, domnule. Dar întrucât teroriştilor nu li s-a dat de urmă, nu există nici o dovadă c-ar fi trecut graniţa statului.

– Dracu să le ia de graniţe ale statului şi de regulamente. Dacă spun că voi lua legătura cu ei, aşa voi face. Aşteptaţi puţin. Cred că lordul Worth vrea să vă mai zică ceva.

Lordul Worth luă receptorul. Culoarea îi mai revenise în obraji.

– Plec chiar acum. Adică peste maximum patru ore. Voi transmite un mesaj prin radio de la bordul Boeing-ului la jumătate de oră de la plecare. Aşteaptă-mă la aeroport.

– Da, Sir. Comandorul Larsen ar vrea să ştie…

– Spune-i, zise lordul Worth, după care puse receptorul în furcă şi mai luă o înghiţitură de coniac. Nu există un idiot mai mare decât un bătrân idiot şi numai un idiot orb n-ar fi băgat de seamă o mişcare atât de clară. Ăsta e război, chiar dacă e război nedeclarat, iar în timp de război orice e posibil. Gândul că s-ar putea să mi se întâmple una ca asta e o dovadă incontestabilă că sunt într-adevăr în pericol. Şi aşa a fost. E absolut de neiertat faptul că le-am lăsat pe fiicele mele nepăzite. De ce nu mi-a trecut prin cap să-i las pe Mitchell şi pe Roomer de pază?

Se uită la paharul gol, iar stenografa îl luă de acolo.

Belton era uşor sceptic.

– *Cinci* bărbaţi înarmaţi?

Lordul Worth îi aruncă o privire posomorâtă.

– Uitasem că dumneavoastră nu-i ştiţi pe ăştia. Mitchell, de exemplu, s-ar fi putut ocupa singur de toţi. E mortal.

– Deci sunt prietenii dumneavoastră şi-i respectaţi. Nu vă supăraţi, lord Worth, dar nu s-ar putea să fie şi ei implicaţi în treaba asta?

– Cred că v-aţi pierdut minţile, făcu lordul Worth, tot posomorit, bându-şi al treilea coniac. Scuzaţi-mă. Nu mă mai recunosc. Sigur c-ar vrea să le răpească pe fetele mele, aproape tot atât de mult pe cât şi fetele mele ar vrea să fie răpite de ei.

– Cum aşa?

Belton păru puţin surprins. După câte ştia el, fetele miliardarilor nu se combinau cu bărbaţi din categorii sociale inferioare.

– Aşa. Iar ca răspuns la ultimele dumneavoastră două întrebări: da, aprob, şi nu, nu-i interesează câtuşi de puţin banii mei, spuse el clătinând din cap. E extrem de

ciudat. Şi prevăd următorul scenariu, domnule Secretar. Când Marina şi Melinda îmi vor fi înapoiate, asta nu se va întâmpla graţie bunelor oficii ale poliţiei locale sau ale preţioşilor dumneavoastră agenţi FBI. Mitchell şi Roomer le vor aduce înapoi. Nu vreau să vă par prea patetic, dar să ştiţi că ei şi-ar da literalmente viaţa pentru fiicele mele.

– Şi, ca un corolar, ei ar zdrobi pe oricine le-ar sta în cale, nu-i aşa?

Pentru prima oară după convorbirea telefonică lordul Worth zâmbi, deşi slab.

– Aş depune mărturie oricând pentru asta.

– Trebuie să cunosc şi eu într-o zi aceste exemple pilduitoare.

– Da, atâta timp cât nu faceţi cunoştinţă cu pistolul lui Mitchell, zise lordul Worth, după care se ridică, lăsându-şi băutura neterminată şi privi în jur. Trebuie să plec. Vă mulţumesc tuturor pentru amabilitatea şi consideraţia dumneavoastră, ca să nu-i spun chiar îngăduinţă.

Plecă însoţit de Secretar.

Când uşa se închise în urma lor, generalul Zweicker se ridică şi îşi turnă un coniac.

– Asta e. Ceea ce pare să fie răpirea secolului păleşte în comparaţie cu probabilitatea ca ruşii să ne facă tot felul de şicane, spuse el, apoi bău puţin coniac. Să nu-mi ziceţi că sunt singurul care vede filtrul drăcesc pe care ni-l fierbe lordul Worth.

Era evident că toţi cei trei care-l ascultau vedeau foarte clar cazanul. Howell spuse:

– Totuşi, să-i dăm lordului Worth ce i se cuvine. S-ar putea chiar să aibă dreptate când zice că e bucuros că are paşaport britanic. Instigatorii sunt propriii noştri compatrioţi; cele mai barosane companii petroliere americane, care doresc să-l crucifice pe lordul Worth şi să-şi pună ţara în primejdie din cauza stupidităţii lor oarbe.

– Nu-mi pasă cine e răspunzător, se plânse stenografa. Ştie cineva unde pot să găsesc un adăpost nuclear ieftin?

Belton îl conduse pe Worth de-a lungul unui şir de trepte şi apoi afară până pe pajiştea luminată de soare, acolo unde aştepta elicopterul.

Belton zise:

– Aţi încercat vreodată să găsiţi cuvinte ca să spuneţi cuiva cât vă pare de rău?

– Ştiu din experienţă. Nu încercaţi. Dar vă mulţumesc.

– Aş putea să-l trimit pe medicul nostru curant să vă însoţească până în Florida.

– Vă mulţumesc încă o dată. Dar acum mă simt bine.

– Şi nu doriţi să luaţi prânzul?

Hotărât lucru, Belton găsea subiecte de conversaţie unul după altul.

– Cum nu prea mă dau în vânt după prânzul servit pe tăviţe de plastic, am la bordul avionului meu un bucătar francez excelent, zâmbi din nou slab lordul Worth. Şi două stewardese, alese numai pentru aspectul lor plăcut. Nu, vă mulţumesc.

Ajunseră la scara elicopterului. Belton spuse:

– N-aţi avut nici timp, nici dispoziţie să-mi daţi lista aia de nume. Pentru moment, asta n-are nici o importanţă. Vreau doar să ştiţi că garanţia protecţiei dumneavoastră rămâne în picioare.

Lordul Worth îi strânse mâna în tăcere şi urcă scările.

În acest moment Conde, la bordul lui *Roamer,* ajunsese la *Seawitch,* iar marea macara de pe platformă descărca armamentul greu şi minele din arsenalul din Louisiana. Era o treabă de durată şi dificilă, deoarece vârful macaralei se afla la 200 de metri deasupra nivelului mării, iar tot transferul urma să dureze cam trei ore. În timp ce fiecare tun antiaerian cu ţintă dublă era adus la bord, Larsen căuta un loc de amplasare cât mai bun şi-i supraveghea pe Palermo şi pe câţiva din oamenii lui ca să-l fixeze într-o poziţie de tragere cât mai convenabilă: aceasta se realiza făcând găuri în platforma de beton, iar apoi ancorând tunul cu cârlige de oţel bătute cu barosul. Tunurile ar fi trebuit să aibă amortizoare de recul, dar nici Larsen nici Palermo nu prea voiau să rişte.

Bombele de adâncime, când sosiră, fură aşezate la un loc, în piramidă, în trei grupe, fiecare la jumătatea drumului dintre cele trei vârfuri ale triunghiului. Larsen era pe deplin conştient că riscul era inerent: un glonţ sau un obuz rătăcit - sau poate nu chiar atât de rătăcit - ar putea foarte bine să declanşeze mecanismul detonator al vreuneia din bombele de adâncime, ceea ce ar duce inevitabil şi la explozia celorlalte bombe. Dar acest risc trebuia asumat măcar datorită faptului că nu exista alt loc unde să poată 6 depozitate bombele pentru folosinţă imediată. Şi când va sosi timpul, folosinţa va fi într-adevăr imediată.

Muncitorii de foraj se uitau la Palermo şi la oamenii lui, expresia feţei lor fiind calmă şi aprobatoare. Muncitorii nu vorbeau între ei. Larsen nu prea credea în fraternizare.

Lucrurile mergeau bine. Sistemul de apărare era instalat aşa cum trebuie. Pomul de Crăciun, numele specific dat valvei care controla scurgerea de petrol din rezervor, era deja larg deschis, iar petrolul era pompat continuu în imensul rezervor de depozitare, în timp ce instalaţia de foraj, amplasată în unghiul cel mai favorabil, săpa tot mai adânc în stratul de pe fundul oceanului, căutând să descopere noi zăcăminte de petrol, încă neîncepute. Totul mergea bine, nu existau semne evidente de atac sau de pregătire de atac, nici din aer, nici de pe apă, dar Larsen nu era atât de bucuros pe cât ar fi trebuit să fie, în ciuda faptului că primeau totuşi din jumătate în jumătate de oră raportul de pe *Torbello* cum că totul este în regulă.

Era nefericit în parte datorită faptului că nu mai exista *Questar.* Aflase de curând de la Galveston că nici un vas cu numele de *Questar* nu era înregistrat nicăieri. Apoi ceruse să se verifice şi registrele civile dar i se spusese că este inutil. Ar fi durat multe ore, poate zile întregi, ca să fie dus la bun sfârşit un asemenea tip de investigaţie, iar vasele particulare, dacă erau asigurate aşa cum trebuie, nu apăreau nici în registrele oficiale, nici în cele ale principalelor companii maritime de asigurare. Nu există nici o lege care să le oblige să fie asigurate, iar proprietarii de viţă mai veche nici măcar nu se deranjau să le asigure: existau lucruri mai importante pe lume.

Larsen n-avea de unde să ştie că demersurile sale erau sortite eşecului. Când Mulhooney luase în primire vasul *Questar,* acesta se numea *Hammond,* nume pe care-l ştersese cu grijă şi-l înlocuise cu *Questar* în drum spre Galveston. Întrucât Cronkite înlocuise la rândul său şi acest nume cu un altul, *Georgia,* atât *Hammond* cât şi *Questar î*şi încetaseră existenţa.

Dar ceea ce-l preocupa şi mai tare pe Larsen era convingerea că era ceva în neregulă. Totuşi, nu putea să spună exact despre ce este vorba. Era un om foarte

practic, dar în acelaşi timp se baza mult pe instinct şi intuiţie. Uneori avea presimţiri puternice, iar deseori acestea deveneau realitate. Aşa că atunci când auzi la megafon: "Comandorul Larsen să vină în cabina de radioemisie", apel repetat, avu imediat un presentiment.

Se îndreptă cu paşi destul de rari spre cabina de radioemisie, în parte datorită faptului că nu i-ar sta deloc bine comandorului Larsen sa fie văzut grăbindu-se într-o direcţie anume, în parte, deoarece nu prea avea motive să se grăbească să audă veştile proaste pe care era convins că le va auzi. Îi comunică radiooperatorului că vrea să fie singur, aşteptând până când acesta plecă din cabină închizând uşa după el, iar apoi ridică receptorul.

– Comandorul Larsen.

– Mitchell. Am promis c-o să sun.

– Mulţumesc Vreo veste de la lordul Worth? A promis c-o să ţină legătura cu noi, dar până acum nici o veste.

– Nici nu-i de mirare. Fiicele sale au fost răpite. Larsen nu zise nimic pentru moment. Judecind după modul cum îşi încleştase pumnii, telefonul părea în pericol să fie făcut zob. Deşi în general nu îi prea păsa de alţii, se ataşase de fiicele lordului Worth ca un unchi de nepoatele sale, dar chiar şi acesta nu era un lucru important în comparaţie cu implicaţiile pe care le avea răpirea pentru siguranţa platformei *Seawitch.* Când se hotărî să vorbească, o făcu pe un ton ferm, controlat.

– Când s-a întâmplat asta?

– Azi-dimineaţă. Şi nici urmă de ele. Am blocat toate căile de retragere din partea sudică a statului. Şi nu mi s-a raportat nimic de nicăieri, din vreun port, aeroport sau eliport, cum că ar fi avut loc vreo plecare neobişnuită din momentul răpirii încoace.

– S-au evaporat?

– Oricum, au dispărut. Dar nu cred că s-au evaporat. Şi nici c-au intrat în pământ. Credem mai degrabă c-au fost sechestrate pe aici pe undeva. Dar e numai o presupunere.

– Nici un apel, nici o revendicare din partea răpitorilor?

– Nimic. Tocmai asta mi se pare foarte ciudat.

– Crezi că e vorba de o răpire întâmplătoare?

– Nu.

– Are vreo legătură cu *Seawitch?*

– Da.

– Ştii de ce s-a dus lordul Worth la Washington?

– Nu. Dar aş vrea să ştiu.

– Să ceară protecţie navală. Azi-dimineaţă, devreme, un distrugător rusesc şi un submarin cubanez au plecat din Havana, în vreme ce un alt distrugător a plecat din Venezuela. Toate urmează acelaşi curs. Se pare că ţinta lor e *Seawitch.*

După o tăcere scurtă Mitchell spuse:

– E sigur?

– Da. Ei bine, se pare că pentru lordul Worth s-a umplut paharul. Singura consolare e că după asta lui nu i se mai poate întâmpla mare lucru. Te rog să mă ţii la curent.

În camera de radioemisie a lordului Worth, atât Mitchell cit şi Roomer puseră receptoarele telefoanelor în furcă. Mitchell îşi îngădui să zică:

– Dumnezeule, n-aş fi crezut niciodată că duşmanii lui vor merge atât de departe.

Roomer spuse:

– Nici eu. Dar acum sunt de alta părere.

– Unchiul Sam[7] nu va permite nici unei puteri navale străine să risipească banii fără rost în ograda lui, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva. Nu cred că sovieticii vor întinde coarda atât de tare încât să rişte o confruntare militară. S-ar putea să fie o cacialma, o diversiune. Poate că atacul real vine din altă parte.

– Se poate orice. S-ar putea să fie o cacialma dublă. Un lucru e sigur: Larsen are dreptate când spune că pentru lordul Worth s-a umplut paharul. De fapt, eu aş zice că dă pe dinafară.

– Aşa se pare, spuse absent Roomer. Gândurile sale erau evident în altă parte. Mitchell zise:

– Să nu-mi spui că eşti iar în chinurile intuiţiei!

– Nu sunt sigur. Când ai vorbit adineaori cu Larsen ai spus că doar n-au intrat în pământ. Şi dacă, într-adevăr, nu sunt sechestrate pe pământ, într-un loc sigur? Dacă e un loc nesigur?

Mitchell aşteptă politicos. Roomer zâmbi:

– Dacă ai vrea să te dai la fund, să-ţi pierzi cu desăvârşire urma în Florida, unde te-ai duce?

Mitchell nici nu mai trebui să se gândească.

– Suntem deştepţi. Pământ nesigur, loc nesigur, cum vrei tu să-i spui. Într-o mlaştină, desigur. Unde altundeva?

– Poţi să stai ascuns acolo o lună întreagă şi să nu te găsească un batalion de soldaţi. Ceea ce explică de ce poliţiştii n-au fost în stare să găsească acel camion. (Numai Mac Pherson şi Jenkins fuseseră capabili să descrie cât de cât camionul răpitorilor.). Au tot verificat autostrăzile şi drumurile de importanţă secundară. Sunt sigur că nu le-a trecut niciodată prin minte să verifice şi drumurile mlăştinoase.

– Aşa crezi?

– După cum spuneai adineauri, suntem deştepţi. Există zeci de drumuri dintr-astea mlăştinoase, dar majoritatea sunt foarte scurte şi imediat ajungi într-un loc de unde nici un vehicul cu roţi nu mai poate să înainteze. Câteva zeci de maşini de poliţie ar reuşi să scotocească totul prin mlaştinile cele mai apropiate într-o oră.

Mitchell îi spuse lui Robertson:

– Fă-mi legătura cu şeful de poliţie McGarrity.

Se auzi o bătaie în uşa întredeschisă şi Louise, una din tinerele menajere, intră. În mână avea o carte de vizită. Ea zise:

– Tocmai făceam patul domnişoarei Marina când am găsit asta sub cearşaf.

---

[7] Personificare a Statelor Unite ale Americii, reprezentate ca fiind un bărbat înalt şi slab, cu favoriţi mari şi albi, purtând un costum tărcat roşu, alb şi albastru şi o pălărie înaltă, presărată cu stele (n.tr.).

Mitchell luă cartea de vizită. Era o carte de vizită obişnuită ce prezenta numele şi adresa Marinei. Louise spuse:

– Pe partea cealaltă.

Mitchell întoarse cartea de vizită, ţinând-o astfel încât să vadă şi Roomer. Pe verso erau scrise de mână cu pixul cuvintele: "Vacanţă. Mică insulă la soare. Fără costum de baie".

– Cunoşti scrisul de mână al domnişoarei Marina, Louise?

Mitchell îşi dăduse brusc seama că el nu-l cunoştea. Fata se uită la cartea de vizită.

– Da domnule. Sunt sigură.

– Mulţumesc, Louise. Asta s-ar putea să ne fie de mare folos. Louise zâmbi şi plecă. Mitchell îi zise lui Roomer:

– Ce fel de detectiv jalnic mai eşti şi tu, atunci? De ce nu te-ai gândit să faci o percheziţie în dormitoare?

– Hm. Nu pot să presupun decât că i-a rugat să plece cât timp se îmbrăca.

– Ai fi crezut că i-a fost prea frică să se mai gândească la asta.

– Scrisul de mână e destul de ferm. Pe de altă parte, ea nu se sperie cu una cu două. Evident, exceptând momentul când îndrepţi un pistol spre ea.

– Aş vrea, chiar aici şi acum, să îndrept pistolul spre altcineva. Mica insulă la soare unde nu poţi să faci baie. Un răpitor prea sigur pe el poate să vorbească prea mult. Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

Roomer dădu din cap în semn aprobator.

– La *Seawitch.*

La 33 000 de picioare înălţime, tocmai terminase de mâncat prânzul, frugal dar delicios, udat cu un minunat vin de Bordeaux, special îmbuteliat pentru el într-una din fabricile de vin Rothschild. Îşi recăpătase calmul său obişnuit. Devenise aproape filosof. Socoti că ajunsese în punctul culminant. Tot ce s-ar fi putut întâmpla se întâmplase. La fel cu Larsen, Mitchell şi Roomer era convins că destinul nu-l va mai lovi atât de curând. De fapt, destinul îi lovea chiar atunci.

Colonelul Farquharson, locotenent-colonelul Dewings şi maiorul Breckley nu erau, de fapt, persoanele cu aceste nume după actele lor de identitate, pentru simplul motiv că în armata S.U.A nu existau ofiţeri superiori cu asemenea nume. Dar la urma urmei era o armată foarte mare şi nimeni, nici măcar ofiţerii, nu puteau să pretindă că ştiu mai mult decât numele câtorva colegi ofiţeri. Nici înfăţişarea lor nu era cea normală, cu toate că nu se putea spune că fuseseră machiaţi foarte mult. Cel care se ocupase de asta fusese machior la Hollywood şi prefera subtilitatea în locul bărbilor false. Cei trei erau îmbrăcaţi în uniforme sobre şi bine croite.

Farquharson se legitimă caporalului de la biroul de recepţie din exterior.

– Colonelul Farquharson doreşte să-l vadă pe colonelul Pryce.

– Mă tem că nu-i aici.

– Atunci pe ofiţerul de serviciu, omule.

– Am înţeles, să trăiţi.

Un minut mai târziu stăteau aşezaţi în faţa căpitanului Martin, un tânăr temător, care tocmai îi legitimase în treacăt, mai curând de formă.

Farquharson zise:

– Deci colonelul Pryce a fost chemat la Washington. Pot să bănuiesc motivul.

Nu trebuia să bănuiască motivul. El însuşi pusese la cale înşelăciunea cu telefonul ce dusese la plecarea bruscă a lui Pryce.

– Şi locţiitorul lui?

– Are gripă, spuse Martin pe un ton conciliant.

– În perioada asta a anului? Ce neplăcut. Mai ales azi. Cred că bănuieşti motivul pentru care ne aflăm aici.

– Da domnule, zise Martin puţin cam stânjenit. Pentru un control de rutină. Am fost înştiinţat la telefon că s-a dat lovitura la arsenalele din Florida şi din Louisiana. (Dewings se ocupase de ultimul.) Sunt sigur că veţi găsi totul în ordine.

– Fără îndoială. Am şi descoperit ceva ce nu e-n ordine.

– Ce anume, domnule?

În vocea şi pe faţa lui Martin se citea acum teama.

– Conştiinţa siguranţei. Ştii că există literalmente zeci de magazine de unde aş putea să cumpăr, în mod perfect legal, o uniformă de general? Astea sunt magazinele speciale care furnizează îmbrăcămintea pentru industria filmului. Dacă aş intra aici îmbrăcat într-o asemenea uniformă, ai crede că sunt ceea ce indică uniforma mea?

– Cred că da, domnule.

– Ei bine, să nu faci asta. Niciodată, continuă el aruncând o privire la buletinul său de identitate care zăcea pe birou. Şi nu e nici o problemă să faci o drăcie ca asta. Când un străin îşi face apariţia într-un loc strict secret ca ăsta, întotdeauna,*întotdeauna* să-i verifici identitatea la Comandamentul Teritorial. Şi întotdeauna să vorbeşti numai cu comandantul.

– Am înţeles, să trăiţi. Ştiţi cumva cum se numeşte? Eu sunt nou aici.

– Generalul-maior Harsworth.

Martin îi spuse caporalului de la biroul din faţă să-i facă legătura acolo. O voce răspunse imediat.

– Comandamentul Teritorial.

De fapt, vocea nu venea de la Comandamentul Teritorial. Cel care vorbea era un bărbat aflat la o distanţă mai mică de o jumătate de milă de ei, aşezat la baza unui stâlp de telegraf. Avea cu el un aparat de emisie-recepţie cu baterie. De aparat era legat un fir izolat de cupru ce se întindea până la o linie de telegraf.

Martin zise:

– Arsenalul Netley Rowan. La telefon căpitanul Martin. Aş dori să vorbesc cu domnul general Harsworth.

– Aşteptaţi puţin.

Se auziră câteva ţăcănituri scurte, urmă o pauză de alte câteva secunde, iar apoi aceeaşi voce spuse:

– Aveţi legătura, domnule căpitan. Martin zise:

– Domnul general Harsworth?

– La telefon, spuse bărbatul de lângă stâlpul de telegraf, care-şi coborâse vocea cu o octavă. Aveţi probleme, domnule căpitan Martin?

– Domnul colonel Farquharson e cu mine. Dumnealui insistă să-i verific identitatea la dumneavoastră.

Vocea de la celălalt capăt suna compătimitoare:

– Ai asistat vreodată la un control de rutină?

– Mă tem că nu, domnule.

– E foarte preocupat de problemele de securitate domnul colonel. Mai sunt cu dumnealui domnul locotenent-colonel Dewings şi domnul maior Breckley?

– Da, domnule.

– Ei bine, atunci încă n-ai ajuns la sfârşitul carierei dumitale profesionale. Dar să ştii că are dreptate.

Farquharson în persoană se aşeză la volanul unei maşini, pregătindu-se pentru o călătorie de trei mile, iar alături de el stătea Martin, disciplinat şi politicos. Un gard de sârmă ghimpată electrificat, înalt de cincisprezece picioare, înconjura arsenalul, o clădire scundă, cenuşie şi fără geamuri ce se întindea pe o suprafaţă de aproape o jumătate de pogon. O santinelă înarmată cu o mitralieră bara intrarea în clădire. Îl recunoscu pe căpitanul Martin, se dădu la o parte şi salută. Farquharson înaintă cu maşina până la singura uşă a arsenalului, iar acolo opri. Cei patru coborâră din maşină. Farquharson îi zise lui Martin:

– Maiorul Breckley n-a mai intrat până acum într-un arsenal ANT. Poţi să-i dai câteva lămuriri?

Lămuririle erau valabile şi pentru Farquharson. Nici el nu mai intrase până atunci în nici un arsenal.

– Da, domnule. ANT înseamnă Armament Nuclear Tactic. Pereţii au o grosime de treizeci şi trei de ţoli; sunt fabricaţi din oţel armat. Uşa are o grosime de zece ţoli şi e fabricată din oţel şi din tungsten. Atât pereţii cât şi uşa pot să reziste la orice tip de obuz, care nu poate găuri decât până la o grosime de paisprezece ţoli. Panoul ăsta de sticlă ne înregistrează pe o casetă video. Gratiile astea cu ochiuri reprezintă un dispozitiv care, de asemenea, ne înregistrează vocile.

Apăsă pe un buton înecat în masa compactă. Se auzi o voce, care întrebă:

– Vă rog să vă prezentaţi.

– Căpitanul Martin şi colonelul Farquharson. Facem inspecţia de rutină.

– Codul?

– Geronimo.

Uşa masivă începu să se deschidă, iar ei auzeau deja zgomotul puternic al unui motor. După zece secunde, uşa se deschise la maximum. Martin îi pofti înăuntru.

Un caporal îi salută la intrare. Martin spuse:

– Inspecţia de rutină.

– Am înţeles, să trăiţi. Caporalul nu părea prea încântat. Farquharson zise:

– Mi se pare că ai conştiinţa încărcată, soldat, nu-i aşa?

– Nu, domnule.

– Atunci, ar trebui s-o ai. Martin spuse:

– Ceva nu e-n regulă, domnule? Era foarte nervos.

– Patru lucruri.

Martin îşi lăsă capul în jos astfel încât Farquharson să nu vadă că-şi stăpâneşte emoţia. Şi unul singur ar fi fost destul de rău.

– În primul rând, santinela de la poartă nu trebuie să stea afară, la vedere. Poarta trebuie să fie deschisă numai după ce se dă un telefon la cartierul dumneavoastră general. De asemenea, poarta trebuie să fie deschisă în mod electronic din biroul dumneavoastră. Cum să fiţi protejaţi numai de o santinelă? În al doilea rând, ce anume i-ar putea împiedica pe eventualii intruşi să intre pe uşa deschisă şi să ne ameninţe pe toţi cu nişte puşti mitraliere? Uşa aia ar fi trebuit să se închidă în momentul în care am intrat.

Caporalul vru să spună ceva, dar Farquharson îl opri cu mâna ridicată.

– În al treilea rând, la toţi cei care nu fac parte din personalul de bază - cum am fi noi - ar trebui să li se ia amprentele la sosire - mă voi ocupa eu să aveţi personal calificat în aşa ceva. În al patrulea rând, dar şi cel mai important, arătaţi-mi pârghiile de comandă pentru uşile astea.

– Pe aici, domnule, zise caporalul, conducându-l la un suport. Butonul roşu le deschide, cel negru le închide.

Farquharson apăsă pe butonul verde. Uşa masivă se închise cu mare greutate.

– Nesatisfăcător. Total nesatisfăcător. Alea sunt singurele modalităţi de acţionare asupra uşilor?

– Da, domnule.

Martin părea într-adevăr foarte nefericit.

– Vom face noi o altă legătură electronică directă cu cartierul dumneavoastră general, ceea ce va scoate din uz butoanele astea atunci când recepţionaţi semnalul corect, spuse Farquharson, arătând semne vizibile de iritare. Aş fi crezut că toate lucrurile astea sunt clare ca bună ziua.

Martin schiţă un zâmbet.

– Acum sunt clare, domnule.

– Cât la sută din explozivele, bombele şi obuzele depozitate aici sunt arme convenţionale?

– Aproape nouăzeci şi cinci la sută, domnule.

– Aş dori să văd mai întâi armele nucleare.

– Desigur, domnule.

Martin, acum complet demoralizat, îl conduse la locul cu pricina.

Secţiunea ANT era compartimentată, dar nu şi sigilată. Pe o parte erau înşirate ceea ce păreau să fie obuze, aranjate pe rastele, iar pe cealaltă parte, canistre de metal în formă de pară, înalte cam de treizeci de picioare, cu butoane, un cadran de ceas şi un şurub mare în vârf. În ele se aflau un fel de valize din fibră de sticlă având o formă foarte curioasă, fiecare prevăzute cu două mânere de piele.

Breckley arătă cu mâna la canistrele în formă de pară.

– Ce sunt astea? Bombe?

– Atât bombe cât şi mine, răspunse bucuros Martin, care părea să-şi alunge necazurile din minte. Alea din vârf sunt relativ simple. Înainte de-a ajunge la comutatoarele alea două roşii, trebuie deşurubate cele două butoane din plastic transparent. Apoi, comutatoarele trebuie învârtite nouăzeci de grade spre dreapta. Atunci sunt în poziţie de siguranţă. După aceea, trebuie întoarse nouăzeci de grade spre stânga. Asta e poziţia de activare.

Înainte de-a proceda astfel, timpul trebuie programat pe cadranul ceasului. Asta se realizează cu şurubul ăsta mare de-aici. O rotaţie completă înseamnă o întârziere de un minut şi va apărea pe cadranul ăsta de ceas. După cum vedeţi, timpul se cronometrează în secunde. Timpul total de întârziere ce poate fi programat e de treizeci de minute - adică treizeci de rotaţii.

– Iar butonul ăsta negru?

– E cel mai important dintre toate. Nu trebuie întors. S-ar putea să fie nevoie să ajungeţi la el în grabă. Opreşte ceasul şi, de fapt, dezamorsează bomba.

– Ce forţă de distrugere are?

– Mică, în comparaţie cu o bombă atomică convenţională. Aria de contaminare ar avea o rază de un sfert de milă.

Poate mai puţin. Explozia, şocul şi radiaţiile s-ar întinde, firește, pe o arie mult mai mare.

– Ai spus că pot să fie folosite atât ca bombe cât şi ca mine.

– Ca mine pot să fie folosite asemeni explozivelor obişnuite. Ca bombe, amplasarea lor ar dura probabil numai şase secunde - în timpul conflictelor tactice, ar putea să fie transportate cu avioane supersonice de joasă altitudine. Explozia lor se aude la o distanţă de două mile, iar avioanele zboară prea repede astfel încât unda de şoc nu le poate ajunge din urmă. Dacă, de exemplu, vreţi să le amplasaţi într-un depozit de muniţii, mai întâi verificaţi cât timp v-ar lua să le amplasaţi acolo, calculaţi cât timp v-ar lua să ieşiţi de acolo, să calculaţi aria exploziei şi să programaţi ceasul în mod corespunzător.

Rachetele de aici…

– Am văzut şi am auzit destul, îl întrerupse Farquharson. Sus mâinile, te rog.

Cinci minute mai târziu, asistaţi cu furie, dar şi cu neputinţă de Martin, ei încărcaseră două bombe, bine ascunse în cutiile lor de transport, în portbagajul maşinii. Procedând astfel, necesitatea celor două mânere pentru cărat deveni evidentă: fiecare bombă cântărea probabil cel puţin nouăzeci de livre.

Farquharson se întoarse, privi indiferent la cei doi militari legaţi, apăsă pe buton şi se strecură afară din încăpere, în timp ce uşa începu să se închidă. Aşteptă până când uşa se închise complet, apoi se urcă în maşină pe locul din faţă, alături de Martin, care, de această dată, se afla el la volan. Farquharson spuse:

– Nu uita, dacă faci o mişcare greşită, eşti mort. Şi evident, va trebui să omorâm şi santinela.

Nu făcu nici o mişcare greşită. La circa o milă distanţă de arsenal, maşina se opri lângă un desiş de copaci piperniciţi. Martin fu dus pe jos departe în pădurea deasă, legat, cu căluşul în gură. Apoi fu legat de un copac pentru eventualitatea în care i-ar fi venit ideea să se elibereze cu cuţitul său mare de buzunar şi să-şi croiască drum spre marginea şoselei. Farquharson se uită în jos la el.

– Sistemul vostru de securitate *era* jalnic. Vom telefona la cartierul vostru general peste vreo oră sau cam aşa ceva şi-i vom informa unde pot să vă găsească. Sunt convins că nu mişună prin zonă prea mulţi şerpi cu clopoţei.

CAPITOLUL 6

Robertson îşi ridică privirea de pe dispozitivul radio.

– Şeful McGarrity. Mitchell luă receptorul.

– Mitchell? Am găsit camionul răpitorilor. Lângă mlaştina Wyanee, spuse McGarrity pe un ton pur şi simplu triumfător. O să merg acolo chiar eu. Cu nişte câini poliţişti. Te aştept la intersecţia de la Walnut Tree.

Mitchell puse receptorul în furcă şi-i zise lui Roomer:

– McGarrity s-a implicat în treaba asta până peste cap. A găsit camionul. De fapt, altcineva a făcut-o, dar până la urmă toate onorurile vor reveni lui McGarrity.

– L-a găsit gol, bineînţeles. Oare moşul ăsta tâmpit nu-şi dă seama că asta înrăutăţeşte situaţia, în loc s-o uşureze? Cel puţin am ştiut ce mijloc de transport au folosit ăia. Nimic mai mult. A zis cumva c-o să ia cu el vreun ziarist-fotograf pe care l-a întâlnit aşa din întâmplare?

– Doar nişte câini poliţişti, asta-i tot.

– A solicitat cumva articole de îmbrăcăminte ca să le miroase câinii?

Mitchell clătină din cap, Roomer făcu la fel, iar după câteva minute apăru Jenkins.

– Vrei s-o chemi pe Louise, te rog?

Louise îşi făcu apariţia foarte repede. Roomer spuse:

– Am dori ceva îmbrăcăminte, ceva ce obişnuiau domnişoarele să poarte foarte des.

Ea păru nesigură.

– Nu înţeleg.

– Câteva lucruri pe care să le dăm câinilor poliţişti să le miroase ca să dea de urma răpitorilor.

– Oh, exclamă ea, gândindu-se numai o clipă. Sigur că da, capoatele dumnealor.

O spusese cu o dezaprobare vag aluzivă, de parcă fetele şi-ar petrece mai tot timpul în acele veşminte.

– Încearcă să le atingi cât mai puţin cu mâna, te rog. Pune-le pe fiecare într-o pungă separată de plastic.

O maşină de poliţie şi o camionetă mică de poliţie îi aşteptau la intersecţia de la Walnut Tree. McGarrity stătea în picioare lângă maşina poliţiei. Era un individ scund, un fanfaron ce radia bonomie şi care nu zâmbea doar atunci când denunţa vehement corupţia din politică. Era un şef de poliţie cât se poate de incompetent, dar şi un politician desăvârşit, corupt până în măduva oaselor, de aceea devenise şef de poliţie. Dădu mâna cu Mitchell şi cu Roomer, cu toată căldura şi sinceritatea impuse de apropierea alegerilor pe care spera să le câştige iar.

– Mă bucur să vă întâlnesc, în sfârşit, domnilor. Am auzit numai lucruri foarte bune despre dumneavoastră.

Părea să fi uitat cu desăvârşire afirmaţia pe care o făcuse nu demult, cum că aceştia dăduseră zdravăn de furcă autorităţilor locale. Apoi continuă:

– Vă mulţumesc pentru colaborarea dumneavoastră şi pentru că aţi venit acum aici. Vi-l prezint pe Ron Stewart de la *Herald;* arătă cu mâna spre portiera deschisă a

unei maşini în care, pe locul din spate, stătea un bărbat, ce părea împodobit de aparate de filmat. L-am întâlnit întâmplător.

Mitchell se abţinu cu greu să nu râdă, prefăcându-se că tuşeşte.

– Prea multe ţigări.

– Slăbiciunea asta o am şi eu. Şoferul maşinii e şi dresorul câinilor. Celălalt e şoferul camionetei. Urmaţi-ne, vă rog.

După ce merseră cinci mile, ajunseră la ramificaţia dinspre mlaştina Wyanee. Frunzişul copacilor, care aproape că putea să fie atins cu creştetul capului, estompă rapid lumina, astfel încât părea să fie o după-amiază de iarnă târzie. Aproape imediat se observă şi o creştere a umidităţii şi începu să se simtă un miros greu, deoarece înaintau spre mlaştină. O atmosferă vizibil nesănătoasă; cel puţin aceasta era prima impresie: dar mulţi oameni cu o mare aversiune faţă de tot ceea ce trecea drept civilizaţie au trăit acolo fără prea mari probleme.

Drumul tot mai brăzdat şi mai plin de hârtoape devenise aproape impracticabil până când cotiră pe o curbă fără vizibilitate şi dădură peste camionul abandonat.

Se părea că primul lucru esenţial este să se facă fotografii, iar al doilea că McGarrity trebuie să se vadă bine în fiecare, cu mâna, de preferinţă, odihnindu-se într-un mod aristocratic pe capotă. După aceea, fotograful pregăti blitzul şi încercă să prindă uşa din spate, când Roomer îl apucă nu prea gentil de încheietura mâinii.

– Să nu faci asta!

– De ce?

– N-ai mai fotografiat asemenea cazuri? Din cauza amprentelor.

Roomer se întoarse spre McGarrity şi continuă:

– Îi aşteptaţi curând?

– N-ar trebui să întârzie. S-au dus la un alt caz. Ia legătura cu ei, Don, spuse şeful de poliţie şoferului, care încercă imediat să ia legătura cu ei prin radio.

Era clar că ideea de-a aduce specialişti care să ia amprentele nu-i trecuse deloc prin minte lui McGarrity.

Li se dădu drumul câinilor din camionetă. Roomer şi Mitchell desfăcură pungile de plastic, lăsând câinii să miroase capoatele. McGarrity zise:

– Ce-aveţi acolo?

– Capoatele fetelor. Ca să le adulmece câinii dumitale. Ştiam că ai nevoie de nişte haine.

– Fireşte. Dar capoate?!

McGarrity ştia să se prefacă foarte bine. Era clar că nici asta nu-i trecuse prin minte…

Câinii mirosiră pe dată şi începură să se zbată în lesă. Se grăbeau să pornească pe o potecă desfundată întrucât drumul se oprise brusc. După aproximativ o sută de yarzi, poteca se termina în apă. Nu era chiar mlaştină propriu-zisă, ci un râuleţ lent, şerpuitor şi murdar, lat de maximum douăzeci de picioare, poate nici atât. Lângă mal era trasă o ambarcaţiune uzată pe care nici măcar un binevoitor n-ar fi putut s-o numească barcă. Era confecţionată dintr-un sicriu supradimensionat, iar aşa-zisul bac era ataşat cu un scripete imens de cele două maluri.

Cei doi conducători ai câinilor traseră barca lângă ei, se urcară în ea cu mare grijă, apoi veniră câinii, care continuau să se zbată în lesă, dând semne evidente de

nerăbdare. Nerăbdarea diminuă rapid, iar apoi dispăru cu totul, la scurt timp după ce ajunseră pe malul celălalt. După ce parcurseră zona cu barca, fără nici un folos, reveniră pe uscat, dezamăgiţi.

– Asta-i bună, ce faceţi acilea? se auzi o voce. S-a răcit urma, cred.

Cei patru bărbaţi de pe mal se întoarseră să vadă de unde vine vocea. Văzură un individ bizar, purtând o panama nouă cu o banderolă din material ecosez de lână, cizme strălucitoare de piele, foarte înalte (probabil ca să se protejeze de muşcăturile şerpilor) şi haine ridicole.

– Urmăriţi pă careva, oameni buni?

– Căutăm pe cineva, zise precaut McGarrity.

– Sunteţi di la poliţie?

– Sunt şeful de poliţie, McGarrity.

– Mi-s onorat, cum dă nu. Păi, dom' şef, matale-ţi cam pierzi timpu'. Io zic c-ai face mai bine să cauţi pă partea ailantă. P-acolo o luară ăia.

– I-ai văzut? întrebă suspicios McGarrity.

– Ha! Dacă-i văzui? Nu dom'le. Abia acuşa venii şi io. Da' io dac-aş fi în locu' lor aşa aş face findcă mulţi o făcură de sute de ori p-acolo. Puteţi să coborâţi din barcă la jumatea drumului, iar după aia să mergeţi pă' jos o juma' dă milă, chiar o milă în susu' sau în josu' curentului. Zeci dă pârâiaşe dau în râuleţu' ăsta. Puteţi s-o luaţi pe oricare din ăstea, pă o distanţă dă o milă şi tot de mlaştină o să daţi. Nu prea o să-i găseşti anu' ăsta, şefu', nici dacă-i cauţi pân' la Crăciun.

– Cât de adânc e râuleţul?

– Cinşpe ţoli. Poate nici atât.

– Atunci nu e nevoie de barcă. Adică poţi să-l străbaţi de la un capăt la altul cu cizmele astea fără să te uzi la picioare. De ce nu procedezi aşa?

Străinul păru aproape şocat.

– Nu, şefu'. Mi-ar lua o oră în fiece dimineaţă să le curăţ pă alea. (Era clar că "alea" sunt cizmele lui.) Pe de altă parte, există mocasini de apă. (Individul părea să aibă o aversiune înnăscută faţă de şerpi.) Barca? Dacă vin ploile, râuleţu' ajunge pân-acilea.

Şi străinul îşi atinse pieptul.

McGarrity le spuse oamenilor lui să se întoarcă. Mitchell îi zise străinului:

– E vreun loc în mlaştină unde ar putea să aterizeze un elicopter?

– Aha. Dacă mai mergeţi o ţără o să vedeţi că nu mai e mlaştină. Totuşi, nu văzui pân-acuşa nici un elicopter. Da, sunt multe locuri defrişate.

Poliţiştii şi câinii coborâră pe mal. Lăsându-l pe străin să-şi scuture praful invizibil de pe cizme, se întoarseră cu toţii la camionetă. Mitchell spuse:

– O clipă. Mi-a venit o idee.

Desfăcu cele două pungi de plastic conţinând capoatele şi le dădu iar câinilor să le miroase. Apoi se întoarse pe aleea brăzdată cu făgaşe, trecând pe lângă cele două autovehicule, făcându-le semn poliţiştilor să-l urmeze, ceea ce aceştia şi făcură, dar trebuiră să facă eforturi serioase deoarece câinii nu se lăsau duşi.

După vreo douăzeci de yarzi, împotrivirea câinilor dispăru. Aceştia începură să latre şi să se zbată în lesă. După încă douăzeci de yarzi, câinii o luară la goană trăgându-i pe poliţişti după ei, apoi se opriră brusc şi ocoliră de câteva ori un loc, după

care se aşezară pe labe, descurajaţi. Mitchell se aplecă şi examină suprafaţa aleii. Ceilalţi îl ajunseră din urmă.

McGarrity zise:

– Ai găsit ceva?

– Asta, arătă Mitchell pe jos. A mai fost un vehicul pe aici. Se văd urmele roţilor din spate când maşina a început să dea înapoi. Răpitorii au intuit c-o să folosim câini poliţişti - de altfel nici nu era greu de presupus. Aşa că au dus fetele vreo douăzeci de yarzi mai încolo ca să li se piardă urma, apoi vehiculul a plecat într-o altă direcţie.

– Eşti deştept, domnule Mitchell, eşti deştept, zise McGarrity, care nu părea prea încântat de ceea ce spunea. Deci păsările şi-au luat zborul, nu-i aşa? Iar acuma noi n-avem nici măcar cea mai mică idee de modul cum arată vehiculul ăla cu care au fugit. Roomer zise:

– Cineva şi-a luat zborul, asta-i sigur. Dar poate numai unu sau doi. Poate s-au dus să facă rost de un elicopter.

– Un elicopter?

Apa nu trebuia să fie prea adâncă pentru ca şeful de poliţie McGarrity să înceapă să se înnămolească. Mitchell spuse cu o nerăbdare uşor obosită:

– S-ar putea să fie o cacealma dublă. Poate c-au procedat invers şi au adus fetele înapoi în camion. Poate că mai sunt încă în mlaştină, aşteptând ca vreun elicopter să vină să-i ia. L-ai auzit pe bătrânul ăla - a spus că sunt destule locuri în mlaştina asta unde poate să aterizeze un elicopter.

McGarrity dădu din cap înţelepţeşte şi păru să cântărească adânc gravitatea problemei. Simţi că venise vremea să contribuie şi el cu ceva.

– Mlaştina iese din discuţie. E inutil. Aşa că va trebui să mă concentrez asupra modului cum trebuie să schimb macazul.

Mitchell zise:

– Ce-ai de gând să faci?

– Las' pe mine. Roomer spuse:

– Nu prea e cinstit din partea dumitale, domnule McGarrity. Noi avem încredere totală în dumneata. Nu crezi că trebuie să ai şi dumneata puţină încredere în noi?

– Ei, asta acum, zise McGarrity, părând să mediteze, cu toate că în sinea lui era încântat că i s-a pus întrebarea, aşa cum bănuise Roomer. Dacă elicopterul nu poate să aterizeze aici, atunci poate foarte bine să-i ridice, nu-i aşa?

– Aşa e, spuse solemn Roomer.

– Deci o să postez nişte trăgători de elită în partea asta de mlaştină. Nu-i mare scofală să dobori un elicopter care zboară la joasă altitudine.

Mitchell zise:

– Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul dumitale.

– Nici eu, clătină din cap Roomer. Legea nu încurajează crima.

– Crimă? făcu McGarrity, holbându-se la ei. Cine vorbeşte de crimă?

– Noi, spuse Mitchell. Focul de puşcă sau de mitralieră ar putea să ucidă pe cineva din elicopter. Dacă elicopterul va fi doborât, atunci probabil vor muri cu toţii. Poate că la bord sunt nişte criminali, dar au şi ei dreptul la o judecată dreaptă înainte de a fi executaţi. Şi nu ţi-a trecut prin minte că aproape sigur pilotul ar putea fi un om

nevinovat, ameninţat cu pistolul la tâmplă? (Evident, McGarrity nu se gândise la asta.) Nu cred că asta o să ne sporească prestigiul, ce zici?

McGarrity se încruntă. Chiar şi gândul că va fi rău văzut, în perspectiva alegerilor apropiate, îl făcea să pălească.

– Şi ce dracu' facem atunci? Roomer spuse deschis:

– Să mă ia dracu' dacă ştiu. Poţi să postezi nişte observatori. Chiar poţi să ai la dispoziţie şi un elicopter gata să decoleze şi să-l urmărească pe celălalt dacă va fi nevoie. Adică, dacă aşa se vor întâmpla lucrurile. Noi presupunem doar.

– Cred că nu mai trebuie să ardem gazul de pomană pe-aici, zise Mitchell. Am pierdut deja prea mult timp pe ziua de azi. Ţinem legătura.

În timp ce mergeau cu maşina pe autostradă, Roomer spuse:

– Cum crezi că s-ar descurca ăsta ca supraveghetor de câini?

– Locul ar fi suprapopulat în câteva luni de câini vagabonzi. Cât de convins eşti de ideea că ăia s-ar putea să folosească un elicopter?

– Foarte convins. Dacă ar fi vrut numai să schimbe vehiculele, atunci nu s-ar fi complicat atâta. Ar fi putut să-şi ascundă camionul aproape oriunde. Înaintând aparent în mlaştină, ei sperau să dea impresia că se pregătesc să se ascundă acolo pentru câtva timp. Nu şi-au închipuit că noi o să mergem pe alee şi o să le luăm urma.

– Suntem destul de siguri că destinaţia lor e *Seawitch.* Suntem destul de siguri că vor folosi un elicopter. Ce elicopter şi ce pilot ai folosi tu?

– Un elicopter şi un pilot de-ai lordului Worth. Piloţii lui sunt aproape sigur singurii care cunosc coordonatele exacte ale lui *Seawitch,* iar elicopterele cu emblema distinctă Worth Hudson sunt singurele care s-ar putea apropia de *Seawitch* fără să trezească bănuieli.

Roomer întinse mâna după telefon şi, jucându-se cu şnurul, formă numărul casei lordului Worth.

– Jim?

– Sunt pe poziţie, domnule Roomer.

– Ne întoarcem imediat. Caută carneţelul cu adrese ale lordului Worth. Poate că e chiar lângă tine în camera de radioemisie. Fă o listă cu numele şi adresele piloţilor de pe elicopterele lui. Ai luat legătura cu paznicul eliportului?

– Da.

– Informează-l şi pe el, te rog.

– Am înţeles.

Apoi îi zise lui Mitchell:

– Totuşi, nu crezi c-ar trebui să-l avertizăm pe Larsen, referitor la bănuielile noastre?

– În nici un caz, răspunse hotărât Mitchell. *Seawitch* e copilul lui Larsen, iar primirea pe care ar face-o s-ar putea să fie cam prea entuziastă. Sau, poate, vrei să-i explici tu lordului Worth cum fiicele lui au fost surprinse de un schimb de focuri încrucişat?

– Nu vreau, spuse cu o oarecare emoţie Roomer.

– Sau poate vrei să-ţi explici chiar ţie însuţi cum a fost împuşcată Melinda în plămâni?

Roomer nu-l luă în seamă.

– Şi dacă presupunerile noastre în legătură cu piloţii lordului se dovedesc a fi greşite?

– Atunci lăsăm totul în seama detectivului ăluia de prima mână, McGarrity.

– Deci ar fi mai bine să avem dreptate. Aveau dreptate. Dar era şi prea târziu.

John Campbell era nu numai un pescar înrăit, ci şi un cititor pasionat. Reuşise de multă vreme să îmbine, simultan, aceste două plăceri ale sale. Un râuleţ, destul de populat cu peşti, curgea la vreo douăzeci de picioare de terasa din spate. Campbell stătea pe un şezlong, cu o umbrelă de soare deasupra capului, alternând fiecare pagină cu o nouă aruncare a undiţei, când Durand şi unul din oamenii lui, cu ciorapi pe faţă în chip de măşti şi cu puşti în mână, îi apărură în câmpul vizual. Campbell se ridică în picioare, continuând să ţină cartea în mână.

– Cine sunteţi şi ce vreţi?

– Pe dumneata. Eşti Campbell, nu-i aşa?

– Şi ce dacă?

– Vrem să faci ceva pentru noi.

– Ce anume?

– Să pilotezi un elicopter.

– Să mă ia dracu' dacă fac asta!

– Deci dumneata *eşti* Campbell. Vino cu noi. Supunându-se gesturilor făcute de puştile lor, Campbell trecu la mijloc, între cei doi. Se afla foarte aproape de mâna în care Durand ţinea puşca atunci când îl apucă de încheietura mâinii. Durand gemu de durere, puşca îi căzu pe jos şi o secundă mai târziu cei doi se încleştară în luptă, lovindu-se cu picioarele şi cu pumnii, neluând în seamă nici o regulă sportivă, schimbându-şi poziţia atât de frecvent încât acolitul lui Durand, cu puşca în mână - ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l împuşte pe Campbell - nu găsi imediat nici un moment favorabil să intervină. Dar momentul favorabil veni foarte curând. Folosirea eficientă, dar nesportivă, a genunchiului drept al lui Campbell îl îndoi pe Durand, care horcăia de durere, dar acestuia îi mai rămăsese suficient instinct ca să-l apuce pe Campbell de cămaşă, atunci când căzu pe spate, şi să-l tragă şi pe el jos. De fapt, Campbell suferi un şoc dublu, deoarece simţi cum îi pocneşte capul de durerea pricinuită de "mângâierea" unui pat de puşcă.

Bărbatul care-l doborâse pe Campbell îl dădu la o parte, permiţându-i lui Durand să se ridice cu mare greutate, deşi era încă încovoiat la 45°. Îşi scoase ciorapul de pe faţă, ca şi cum ar fi încercat să aibă acces la mai mult aer. Surprinzător, Durand era latino-american. Avea tenul de culoarea cafelei, dar faţa lui era palidă acum, părul negru, des şi cârlionţat şi o mustaţă subţire, parcă trasată cu creionul. Părea chipeş chiar dacă durerile crâncene îi schimonoseau faţa. Se îndreptă de şale puţin câte puţin şi în cele din urmă reuşi să respire mai bine, adică suficient cât să-i spună acolitului său ce vrea să facă cu Campbell.

– Trebuie s-o lăsăm pe altă dată, domnule Durand. Nu cred că poate să piloteze prea bine un elicopter dintr-un pat de spital.

Durand acceptă cu greutate acest adevăr.

– Am crezut că nu l-ai lovit prea tare.

– Doar o lovitură uşoară.

– Leagă-l de mâini, la ochi şi pune-i căluşul.

Durand era acum cam la 20° de verticală. Colegul său se duse la maşină şi se întoarse imediat cu frânghie, bandă adezivă şi căluş. Trei minute mai târziu porniră la drum, cu un Campbell acoperit cu un pled şi zăcând încă în nesimţire în spate. Pe pled Durand îşi odihnea comod picioarele - nu se simţea încă în stare să conducă el. Amândoi bărbaţii erau acum cu măştile scoase - chiar şi într-un stat neconformist ca Florida, oamenii care circulă cu maşina şi ciorapi pe faţă sunt susceptibili să atragă atenţia mai mult decât alţii.

Mitchell aruncă o privire asupra listei de nume şi adrese pe care le-o dăduse Robertson.

– Bun. Dar ce sunt semnele astea cu care ai bifat cinci nume?

Robertson spuse umil:

– Sper să nu vă supăraţi - nu vreau să mă amestec - dar mi-am luat libertatea să le telefonez acestor domni să văd dacă vor fi acasă când îi veţi căuta dumneavoastră. Am presupus că îi veţi căuta acasă deoarece aţi cerut adresele.

Mitchell se uită la Roomer.

– Cum naiba de nu ţi-a trecut prin cap aşa ceva? Roomer îi aruncă o privire rece şi-i zise lui Robertson:

– Poate c-ar trebui să te iau ca asociat. Ce-ai aflat?

– Un pilot stă în aşteptare la aeroport. Ceilalţi patru sunt acasă. Cel al cărui nume nu l-am bifat - domnul John Campbell - nu e acasă. L-am întrebat pe unul dintre ceilalţi piloţi despre asta, iar el a părut puţin surprins. A zis că, de obicei, domnul Campbell îşi petrece după-amiezele pescuind în spatele casei. E burlac şi trăieşte într-un loc destul de izolat.

– Aşa se pare, spuse Roomer. Un burlac în izolare. Se pare că răpitorii au un sistem de informaţii secrete excelent. Faptul că nu răspunde la telefon poate să nu însemne nimic - s-o fi dus să se plimbe, sau după cumpărături, sau să-şi viziteze nişte prieteni. Pe de altă parte…

– Da. Mai ales pe de altă parte, zise Mitchell, pregătindu-se să plece; apoi se adresă lui Robertson: Paznicul eliportului are un număr de telefon înregistrat şi un radiotelefon?

– L-am dactilografiat pe lista aia.

– Poate c-ar trebui să te luăm amândoi ca asociat.

Mitchell şi Roomer stăteau în picioare pe pajiştea din spatele casei lui Campbell şi priveau decorul cu sânge rece. Şezlongul avea un picior rupt. Umbrela de soare se întindea pe iarbă cât era de lungă, răsturnată. Undiţa era în apă până la miner şi ar fi fost luată de curent dacă nu s-ar fi împiedicat de rădăcina unui arbust. Roomer scoase undiţa din apă, în timp ce Mitchell porni în fugă spre uşa din spate - aceasta era larg deschisă ca şi cea din faţă. Formă un număr de telefon şi i se răspunse imediat:

– Elicopterul lordului Worth. La telefon Gorrie.

– Numele meu e Mitchell. Aveţi vreun poliţist care să stea de pază?

– Domnul Mitchell? Sunteţi prietenul lordului Worth?

– Da.

– A venit sergentul Roper.

– Doar atât? Vreau să vorbesc cu el.

Trecu foarte puţin timp până când Roper ajunse la telefon.

– Mike? Mă bucur că te aud din nou.

– Ascultă, sergent, e o treabă urgentă. Vorbesc de-acasă de la John Campbell, unul dintre piloţii lordului Worth. A fost răpit, aproape sigur de către câţiva dintre răpitorii fiicelor lordului Worth. Am toate motivele să cred - acum n-am timp de explicaţii - că ăştia se îndreaptă către voi cu intenţia de a captura unul dintre elicopterele lordului Worth şi de a-l forţa pe Campbell să-l piloteze. Sunt cel puţin doi, poate chiar trei, înarmaţi şi periculoşi. Ţi-aş sugera să trimiţi după întăriri imediat. Dacă dăm de ei, îi caftim - adică eu şi Roomer, pentru că tu nu poţi, eşti reprezentantul legii şi ai mâinile legate - şi aflăm unde sunt fetele, după care le aducem înapoi.

– Întăririle sosesc imediat. Apoi misiunea mea se termină.

Mitchell puse receptorul în furcă. Roomer era alături de dânsul. Acesta zise:

– Te-ai pregătit să recurgi la tortură ca să obţii informaţiile dorite?

Mitchell îl privi posomorit.

– Abia aştept. Tu nu?

– Nu. Dar o să merg şi eu cu tine.

Încă o dată Mitchell şi Roomer intuiseră corect. Şi încă o dată era prea târziu.

Mitchell conduse maşina până la eliportul lordului Worth fără să dea prea multă atenţie regulilor privitoare la trafic şi la excesul de viteză, iar acum, ajungând acolo, îşi dădu seama cu amărăciune că graba lui fusese cu totul inutilă.

Cinci bărbaţi îi salutară la sosire, cu toate că nu prea era o întâlnire veselă: Gorrie, paznicul, şi patru poliţişti. Gorrie şi sergentul Roper îşi masau uşor încheieturile mâinilor. Mitchell se uită la Roper.

– Nu-mi spune, rosti plictisit Mitchell. V-au dat la cap înainte de sosirea întăririlor.

– Da, zise Roper, a cărui faţă era neagră de mânie. Ştiu că pare o scuză lipsită de temei, dar n-am avut ce face. A venit o maşină şi a oprit în faţa gheretei paznicului, chiar aici. Şoferul - era singur în maşină - părea să aibă o criză de strănutat şi ţinea pe faţă o batistă mare de hârtie.

Roomer spuse:

– Deci, nu l-ai recunoaşte?

– Nu. Ei bine, noi ne uitam la individul ăsta când o voce din spatele nostru - fereastra din spate era deschisă - ne spune să rămânem nemişcaţi. Nici măcar nu pusesem mâna pe pistol. Am rămas nemişcaţi. Apoi mi-a zis să arunc pistolul. Ei bine, individul ăsta nu era la o distanţă mai mare de cinci picioare de mine, iar eu stăteam cu spatele la el. Am aruncat pistolul. Eroii morţi nu sunt de folos nimănui. Apoi ne-a spus să ne întoarcem cu faţa la el. Avea pe faţă un ciorap. Apoi a venit şoferul şi ne-a legat mâinile la spate. Când ne-am întors cu faţa avea şi el pe faţă un ciorap în chip de mască.

– După aia v-au legat picioarele şi apoi unii de alţii ca să nu vă vină ideea năstruşnică să daţi telefon?

– Aşa s-a întâmplat. Dar nu şi-au făcut griji c-o să dăm telefon. Le-au smuls din priză pe amândouă înainte să decoleze.

– Au decolat imediat?

– Nu, zise Gorrie. După cinci minute. Întotdeauna piloţii transmit prin radio planul de zbor înainte să decoleze. Presupun că răpitorii l-au forţat de Campbell să facă la fel. Ca să pară mai cuşer.

Mitchell ridică din umeri indiferent.

– Asta nu înseamnă nimic. Poţi să transmiţi oriunde un plan de zbor. Nu înseamnă că o să-l şi respecţi. Dar combustibilul… pentru elicoptere, adică?

– Combustibilul e întotdeauna păstrat cât se poate de bine. Eu mă ocup de asta. Din dispoziţiile lordului Worth.

– În ce direcţie au luat-o răpitorii?

– Încolo, arătă Gorrie cu braţul întins.

– Asta e, păsările şi-au luat zborul. S-ar putea să fie în drumul nostru.

– Cum aşa? întrebă surprins Roper.

– Ce vrei să fac eu dacă poliţia nu poate?

– Păi, pentru început, am putea să luăm legătura cu aviaţia militară.

– De ce?

– Ar putea să-i oblige să coboare. Mitchell oftă.

– Asta e o mare prostie, să impui avioanelor să coboare. Şi dacă refuză să coboare?

– Atunci să-i doboare.

– Cu fiicele lordului Worth la bord? Lordul Worth n-ar fi prea încântat. Şi nici noi. Gândeşte-te câţi poliţişti vor rămâne pe drumuri.

– Fiicele lordului Worth!

– Treaba asta de rutină a poliţiei, spuse Roomer, atrofiază mintea. Pe cine dracu' ai crezut că s-a dus elicopterul ăla să ia?

Roomer întinse braţul în direcţia eliportului.

– "Încolo", a spus omul. "Încolo" înseamnă nord-vest. Mlaştina Wyanee.

– Chiar dacă ar fi decolat spre nord-est ar fi ajuns tot în Wyanee, zise Mitchell, gândindu-se la un telefon public. Ce părere ai despre vocea lui McGarrity?

Roomer era un imitator desăvârşit.

– Nu vocea lui mă îngrijorează. Ci modul cum îi merge mintea. O să încerc.

Nu spuse ce avea de gând să încerce deoarece nu era cazul. Se îndreptă spre cabina telefonică şi reveni după două minute.

– Campbell a transmis prin radio planul de zbor la *Seawitch.*

– S-au pus întrebări?

– Nu prea. Le-a zis că un dobitoc făcuse o greşeală. Oricine îl cunoaşte pe McGarrity ştie identitatea dobitocului care a făcut greşeala.

Mitchell porni motorul, apoi îl opri deoarece suna telefonul. Mitchell ridică receptorul.

– La telefon Jim. Am încercat să vă sun de două ori, acum cincisprezece minute şi acum cinci minute.

– Se poate. Nu eram în maşină. Ai veşti şi mai proaste?

– Numai dacă lordul Worth poate fi considerat veste proastă. Aterizează peste cincisprezece minute.

– Avem timp.

– Spune că se întoarce acasă.

– A trimis după Rolls?

– Nu. Probabil că vrea să discute cu noi. Şi se pare că intenţionează să plece undeva pentru câtva timp. A dat dispoziţie să i se facă valiza pentru o săptămână.

– Şapte costume albe, făcu Mitchell, închizând telefonul. Roomer spuse:

– Se pare că trebuie să ne facem şi noi bagajul. Mitchell încuviinţă din cap şi porni iar motorul.

Lordul Worth arăta îmbătrânit când se aşeză pe locul din spate al maşinii lor. Deşi nu radia ca de obicei, era totuşi calm şi lucid, şi, după toate aparenţele, părea relaxat. Vorbi despre succesul său din Washington, pentru care fu felicitat în mod binemeritat şi cu politeţe. Apoi Roomer îi povesti în detaliu ce se întâmplase în absenţa lui; de data aceasta felicitările lipsiră.

– I-aţi comunicat comandorului Larsen suspiciunile voastre, nu-i aşa?

– Nu sunt suspiciuni, zise Mitchell. Sunt certitudini. Şi nu e nici un "nu-i aşa?" aici. Nu, nu i-am comunicat nimic. Eu sunt răspunzător în primul rând de asta.

– V-aţi substituit autorităţii legii, va să zică. Pot să vă întreb de ce?

– Dumneavoastră sunteţi persoana care-l cunoaşte cel mai bine pe Larsen. Ştiţi cât de mult e legat de *Seawitch.* Chiar dumneavoastră ne-aţi spus cât e de furios şi de violent. Credeţi că un om ca ăsta, prevenit din start, ar aştepta răpitorii cu mâinile-n sân? Gloanţele care rătăcesc şi ricoşează n-au respect faţă de nimeni, lord Worth. Vreţi să vă nenorociţi fetele pe viaţă? Sperăm ca răpitorii să stabilească un cap de pod fără vărsare de sânge.

– Atunci, e-n regulă, mormăi lordul Worth. Dar de-acum încolo să mă ţineţi la curent cu toate intenţiile şi deciziile voastre.

Lordul Worth, observă Roomer cu un amuzament sardonic, n-avea nici o intenţie să se dispenseze de serviciile lor neplătite. Apoi continuă:

– Dar să nu vă mai substituiţi autorităţii legii, aţi înţeles?

Mitchell opri maşina şi motorul. Amuzamentul lui Roomer se transformă în teamă. Mitchell se răsuci pe scaun şi se uită la lordul Worth cu oarecare îndrăzneală.

– Sunteţi o persoană fină, cu care se poate sta de vorbă.

– Ce vrei să spui cu asta, domnule?

În vocea sa glacială erau cincisprezece generaţii de aristocraţie scoţiană.

Mitchell rămase nemişcat.

– Adică dumneavoastră v-aţi substituit autorităţii legii dând lovitura noaptea trecută la arsenalul ăla de arme. Dacă eu şi Roomer am fi cetăţeni decenţi şi detectivi care respectă legile, atunci ar fi trebuit să vă arestăm noaptea trecută şi acum să fiţi după gratii. Nici măcar un miliardar nu poate scăpa dintr-o chestie ca asta, mai ales când e vorba de atacarea şi imobilizarea paznicilor arsenalului. Eu şi John am fost acolo.

Mitchell nu se sfia să recurgă la o mică minciună când era nevoie.

– *Voi* aţi fost acolo?

Lucru foarte rar pentru el, lordul Worth nu-şi găsea cuvintele, îşi reveni imediat.

– Dar *eu* n-am fost acolo.

– Ştim asta. Ştim de asemenea cum aţi sancţionat lovitura. Mai bine zis, cum aţi comandat-o.

– Prostii. Şi dacă într-adevăr aţi fost martori la treaba asta, atunci de ce n-aţi oprit-o?

– Mie şi lui John ne place riscul. Dar nu când e vorba de nouă bărbaţi înarmaţi cu nouă mitraliere.

Această afirmaţie îl reduse pe moment la tăcere pe lordul Worth. Pe chipul lor se citea adevărul. Iar spusele lor demonstrau acelaşi lucru. Cu siguranţă fuseseră acolo. El zise:

– Presupunând că în balivernele astea ar exista un sâmbure de adevăr, pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură am eu cu asta?

– Acum vă purtaţi nechibzuit. Am fost şi la aeroportul dumneavoastră. Am văzut când a venit camionul. Am văzut nouă bărbaţi descărcând o cantitate impresionantă de armament într-un elicopter. Apoi un bărbat a dus camionul - un camion aparţinând armatei, bineînţeles - înapoi la arsenalul de unde fusese furat. Ceilalţi opt au urcat la bordul unui alt elicopter. După aia a sosit un microbuz cu doisprezece gangsteri înarmaţi până-n dinţi, care s-au alăturat celorlalţi opt. Eu şi John am recunoscut nu mai puţin de cinci dintre ei - pe doi dintre ei i-am băgat la pârnaie chiar noi.

Roomer îl privea cu admiraţie, dar Mitchell nu se uita la el, ci la lordul Worth, iar vocea lui era lipsită de orice formă de încurajare. Mitchell continuă:

– A fost un şoc pentru noi amândoi să aflăm că lordul Worth se întovărăşeşte cu delincvenţi de drept comun. Vi s-au umezit foarte tare sprâncenele, lord Worth. De ce s-au umezit atât de mult?

Lordul Worth nu-i lămuri de ce sprâncenele i se umeziseră atât de mult.

– Şi apoi, desigur, dumneavoastră aţi venit cu Rolls-ul. Una dintre cele mai bune secvenţe pe care le-am surprins ieri noapte cu aparatul nostru de filmat cu raze infraroşii.

Roomer îşi înăbuşi râsul, dar sunetul tusei care rezultase n-avu nici efect asupra lordului Worth, care acum transpira din abundenţă. Că lordul Worth îl credea pe Mitchell, Roomer n-avu nici un moment de îndoială: tot ce spusese Mitchell, chiar şi uşoarele exagerări, fu crezut de către lordul Worth, aşa că n-avea motive să se îndoiască nici de povestea cu aparatul de filmat.

– În realitate am avut intenţia să telefonăm la cea mai apropiată unitate militară şi să-i rugăm să ne trimită câteva blindate şi un tanc. Până şi gangsterii ăia ai dumneavoastră n-ar fi avut nici o şansă. Ne-am gândit să mergem în josul drumului, să blocăm Rolls-ul şi să vă reţinem până când vor veni militarii - era cât se poate de evident că elicopterele nu vor da nici un semn de plecare până nu vă veţi face dumneavoastră apariţia. Odată capturaţi, Dumnezeu ştie cât de mulţi dintre ei - mai ales cei care au mai înfundat puşcăria - v-ar fi pus totul dumneavoastră în cârcă. E foarte adevărat, ştiţi - *nu există* onoare la răufăcători.

Dacă lordul Worth avea vreo obiecţie la faptul că fusese categorisit drept răufăcător, aceasta nu i se citea pe faţă. Mitchell continuă:

– Dar după ce ne-am reconsiderat sentimentele, am hotărât să n-o facem.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Deci, recunoaşteţi, oftă Mitchell. De ce n-aţi făcut-o de la început? M-aţi fi scutit de toate neplăcerile astea.

– De ce? repetă întrebarea lordul Worth. De această dată răspunse Roomer.

– În parte deoarece chiar dacă sunteţi un infractor unanim recunoscut, noi vă purtăm totuşi respect. Dar mai ales pentru că nu vrem să le vedem pe fetele dumneavoastră confruntate cu spectacolul neplăcut de a-şi vedea propriul tată după gratii. În străfundurile inimilor noastre, firește, ne bucurăm foarte mult că n-am făcut-o. În comparaţie cu răpirea fiicelor dumneavoastră, modul cum aţi încălcat dumneavoastră legea e o bagatelă.

Mitchell porni din nou motorul şi spuse:

– E de la sine înţeles că nu vor mai fi asemenea bagatele. E de la sine înţeles şi că nu vor mai avea loc discuţii nechibzuite referitoare la faptul că noi am încălcat legea sau nu.

Lordul Worth stătea confortabil în fotoliul din biroul său. Al doilea coniac avea acelaşi gust bun ca şi primul - se părea că este ziua în care el bea mult coniac. Nu rostise un cuvinţel despre restul călătoriei care, din fericire, fusese scurtă, deoarece lordul Worth simţise brusc nevoia unui întăritor. Nu era pentru prima dată când se pomenea rugându-se în tăcere pentru fiicele sale răpite.

Îşi drese glasul şi zise:

– Presupun că mai vreţi să veniţi cu mine la platformă, nu-i aşa?

Mitchell privi lung la paharul pe care-l ţinea în mână.

– Niciodată nu ne-am exprimat intenţiile într-un fel sau altul. Dar presupun că trebuie să aibă cineva grijă de dumneavoastră şi de fiicele dumneavoastră.

Lordul Worth îşi încreţi fruntea. Simţea că se petrecuse mai mult decât o schimbare subtilă în relaţia lor. Poate că stabilirea unui statut între patron şi angajat îl va ajuta să restabilească echilibrul. El zise:

– Cred c-a sosit timpul să spunem lucrurilor pe nume în legătură cu colaborarea voastră. Vă propun să vă angajez ca detectivi, bazându-mă pe capacitatea voastră profesională; cu alte cuvinte, eu să devin clientul vostru. Nu mă voi eschiva de la plata onorariului pe care-l cereţi.

Abia terminase că-şi dădu seama de greşeala pe care o făcuse.

Vocea rece a lui Roomer era lipsită de entuziasm.

– Banii nu cumpără totul, lord Worth. Mai ales, nu ne cumpără pe noi. Ceea ce ne propuneţi e faptul că vreţi să dobândiţi o ascendenţă morală asupra noastră şi să ne faceţi să jucăm după cum ne cântaţi dumneavoastră. Nu vrem să ni se pună restricţii, să ni se îngrădească libertatea de acţiune. Cât despre chestia cu onorariul, să-l ia dracu'. De câte ori trebuie să vi se spună că viaţa fiicelor dumneavoastră nu se poate cumpăra cu bani?

– Bravo! Bravo! exclamă Mitchell. Nici eu n-aş fi putut s-o zic mai bine.

Lordul Worth nici măcar nu se mai osteni să se încrunte. Schimbarea survenită în relaţia lor, reflectă el cu tristeţe, fusese mult mai mare decât îşi închipuise.

– Cum vreţi voi. Presupun că vă veţi deghiza corespunzător, nu-i aşa?

Mitchell spuse:

– De ce?

Lordul Worth era nerăbdător.

– Aţi zis c-aţi văzut câţiva puşcăriaşi urcându-se la bordul elicopterului. Indivizi pe care i-aţi recunoscut. O să vă recunoască, mai mult ca sigur.

– Nu i-am mai văzut niciodată până atunci. Lordul Worth era şocat de-a binelea.

– Dar mi-aţi spus...

– Dumneavoastră ne-aţi spus nişte minciuni gogonate. Ce importanţă are o minciună mică? Vom sta la bord în calitate de - să zicem - consilieri tehnici. Geologi, seismologi - pentru noi e tot un drac, nu cunoaştem nimic nici despre geologie, nici despre seismologie. Tot ce ne trebuie sunt două costume corespunzătoare, bine croite, pălării panama, ochelari cu rame de baga şi lentile fără dioptrii - pentru înfăţişarea noastră studioasă - şi genţi.

Aici se opri, iar după scurtă vreme adăugă:

– Şi de asemenea o să avem nevoie de un doctor, cu trusa plină şi bandajele aferente.

– Un doctor?

– Ca să scoată gloanţele şi să coasă rănile provocate prin împuşcare. Sau sunteţi atât de naiv încât vă închipuiţi că nu vor avea loc schimburi de focuri zdravene pe *Seawitch* ?

– Urăsc violenţa.

– Sigur. De-aia aţi trimis douăzeci de gangsteri înarmaţi până-n dinţi cu destinaţia *Seawitch* în timpul nopţii? Bun, deci urâţi violenţa. Altora le place. Puteţi pune mâna pe un asemenea doctor?

– Sunt cu zecile. Oricare doctor de-aici se pricepe la aşa ceva. Am omul. Greenshaw. După şapte ani în Vietnam, trebuie să satisfacă toate cerinţele.

Roomer spuse:

– Şi rugaţi-l să aducă două halate albe.

– De ce? întrebă Mitchell.

– Trebuie să părem oameni de ştiinţă, nu-i aşa? Lordul Worth ridică receptorul, apăsă pe câteva clape, îl puse în furcă şi zise:

– Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie dă dau câteva telefoane personale din camera de radioemisie.

Unicul motiv pentru care lordul Worth se întorsese acasă era să-l contacteze pe omul său de legătură, Corral, şi să-l pună, fără să se învinovăţească pe sine, să-l informeze pe Benson, care fusese gazda întrunirii de la Lake Tahoe, că guvernul are intenţia să arunce în aer orice nave străine care se apropie de *Seawitch.* Desigur, o exagerare, dar una scuzabilă, se gândi lordul Worth. În ciuda promisiunii Secretarului, lordul Worth avea mai multă încredere în modul său direct de abordare a lucrurilor.

Mitchell spuse:

– Care din noi vreţi să meargă cu dumneavoastră?

– Cum adică? Am spus că e "personal", replică lordul Worth, a cărui faţă se întunecă de furie. Oare o să mi se dea ordine în propria mea casă şi o să fiu supravegheat de parcă aş fi un copil iresponsabil?

– V-aţi purtat ca un om responsabil noaptea trecută? Ascultaţi, lord Worth, dacă vreţi ca nici unul dintre noi să nu meargă cu dumneavoastră, atunci e clar că vreţi să

spuneţi ceva ce nu vreţi să auzim noi, începu Mitchell, aruncându-i o privire îndrăzneaţă. Nu-mi place asta. Fie că aveţi de gând să faceţi ceva ce noi am dezaproba, ceva suspect dacă vreţi, fie că e un vot de neîncredere în noi.

– E o convorbire de afaceri personală şi extrem de importantă. Nu văd de ce să vă băgaţi voi nasul în afacerile mele personale.

Roomer spuse:

– De acord. Dar nouă nu ne vine să credem că e vorba de o convorbire de afaceri, pentru că afacerile sunt ultimul lucru la care v-aţi gândi într-un moment ca ăsta.

Atât Mitchell cât şi Roomer se ridicară în picioare.

– Transmiteţi complimente fetelor - dacă le veţi mai găsi vreodată.

– Şantaj! Şantaj ordinar!

Lordul Worth cântări rapid importanţa convorbirii sale telefonice cu Corral în comparaţie cu faptul de a-i avea pe Mitchell şi Roomer alături de el. Trecură doar două secunde până să se hotărască, iar Corral era evident cel aflat în pierdere. Era sigur că amândoi îi aruncau praf în ochi, dar n-avea cum să verifice despre ce cacialma era vorba, deoarece atunci, într-adevăr, ei l-ar fi lăsat să se descurce singur.

Lordul Worth arboră o mină serioasă., - Presupun că n-am altceva de făcut decât să mă supun ameninţărilor voastre. Vă sugerez să mergeţi să vă faceţi bagajele, iar eu vin să vă iau cu Rolls-ul.

Mitchell spuse:

– Făcutul bagajelor o să dureze numai câteva minute. Cred c-ar fi mult mai politicos dacă noi am aştepta aici până când dumneavoastră o să fiţi gata.

Lordul Worth se holbă la el.

– Credeţi că aş da telefon după ce plecaţi voi? Mitchell zâmbi:

– Nu e ciudat faptul că acelaşi gând ne-a trecut prin minte la toţi trei în acelaşi timp?

CAPITOLUL 7

Comandorul Larsen şi Scoffield observară apropierea elicopterului Worth Hudson cu surprindere, dar nu prea preocupaţi. De obicei, lordul Worth îşi anunţa în prealabil sosirea, dar uneori i se mai întâmpla să şi uite. Oricum, era vorba despre elicopterul său, iar aceasta însemna că venise momentul sosirii sale. Cei doi merseră agale pe platformă şi ajunseră la eliportul nord-estic tocmai când elicopterul ateriză.

În mod surprinzător, nimeni nu coborî imediat din el. Larsen şi Scoffield se uitară unul la altul cu oarecare nedumerire, nedumerire accentuată considerabil când uşa pentru debarcare se deschise şi Durand apăru în cadrul ei cu un pistol-mitralieră în mână! Chiar în spatele lui stătea un ajutor de-al său echipat în mod similar. Din locul întunecat unde se aflau, era imposibil să fie observaţi de vreunul din membrii echipajului de pe platformă.

Durand spuse:

– Larsen şi Scoffield? Dacă aveţi ceva arme, vă rog să nu faceţi prostia de-a încerca să le folosiţi.

Scara mobilă fu coborâtă. Durand continuă:

– Veniţi încoace.

Cei doi n-aveau de ales. O dată ajunşi sus, Durand zise, fără să-i slăbească din ochi:

– Kowenski, Rindler - vedeţi dacă sunt înarmaţi.

Atât Larsen cât şi Scoffield aveau la ei automate, dar nu părură prea afectaţi când fură dezarmaţi: atenţia le era acaparată exclusiv de prezenţa fiicelor lordului Worth.

Marina zâmbi, cu toate că avea un aer trist:

– Ne-am fi putut întâlni în împrejurări mai fericite, domnule comandor.

Larsen dădu din cap în semn afirmativ.

– Răpitorii dumneavoastră pot să primească pentru asta pedeapsa cu moartea.

Apoi se uită la Campbell şi-l întrebă:

– De ce i-ai adus pe criminalii ăştia aici?

– Deoarece devin brusc foarte laş atunci când mi se înfige în ceafă ţeava unui pistol, de la decolare până la aterizare.

Campbell vorbise cu o amărăciune evident justificată. Larsen o privi pe Melinda.

– Aţi fost maltratate în vreun fel?

– Nu.

– Şi nici nu se va întâmpla asta, zise Durand. Bineînţeles, numai dacă nu refuzaţi să faceţi ce vă spunem noi.

– Cum adică?

– Adică să închideţi capetele de erupţie.

Aceasta însemna să fie închise toate supapele de alimentare cu petrol de pe fundul oceanului.

– Să mă ia dracu' dacă o să fac aşa ceva.

Faţa brunetă, de pirat a lui Larsen era inundată de furie. Durand îşi dădu seama că are în faţa lui un bărbat care, chiar şi fără arme, ar putea să fie extrem de periculos. Îi aruncă o privire scurtă lui Rindler, care-l lovi pe Larsen în ceafă cu minerul

pistolului său automat, o mişcare calculată cu subtilitate şi menită să ameţească, nu să scoată din circulaţie. Când Larsen îşi reveni, observă că are cătuşe la mâini şi la picioare. Apoi îşi îndreptă atenţia spre un bisturiu strălucitor, din oţel inoxidabil, de tipul celor folosite de către chirurgi pentru operaţii. Mânerul era ţinut strâns de Durand: capătul se sprijinea pe degetul cel mic de la mâna dreaptă a Melindei.

Durand zise:

– Lordul Worth n-o să te prea aprecieze pentru asta, Larsen.

Larsen părea să fie de aceeaşi părere.

– Scoate-mi dracu' cătuşele astea. O să închid blestematele alea de capete de erupţie.

– Iar eu o să vin cu dumneata ca să mă conving că într-adevăr închizi capetele alea de erupţie. Până şi eu sunt în stare să recunosc asemenea drăcii. O să am la mine un aparat de emisie-recepţie. Aaron are şi el unul. O să ţin în permanenţă legătura cu el. Dacă mi se întâmplă cumva ceva…

Durand se uită gânditor la bisturiu, apoi i-l dădu lui Heffer, cel de-al cincilea membru al bandei sale. Îi spuse lui Campbell să-şi pună mâinile la spate şi-i puse cătuşele.

– Văd că nu prea îţi scapă nimic, zise Larsen pe un ton acru.

– Ştii cum stau lucrurile. Sunt atâţia ticăloşi în ziua de azi. Haide.

Cei doi străbătură platforma în direcţia locului unde se afla instalaţia de foraj. După numai câţiva paşi, Durand se opri şi privi în jur admirativ.

– Măi, să fie. Tunuri de apărare antiaeriană cu ţintă dublă. Grămezi de bombe antisubmarine. Aproape s-ar putea crede că sunteţi pregătiţi să rezistaţi unui asediu. Cum e posibil aşa ceva? Ăsta e delict federal. Lordul Worth, cu toate milioanele lui cu care şi-ar plăti avocaţii, o să stea la răcoare cel puţin zece ani pentru chestia asta.

– La ce anume te referi?

– Echipament standard la bordul unui utilaj petrolier. Pariez că nu era aici cu 24 de ore în urmă. Pariez că era în arsenalul naval din Mississippi, unde s-a dat spargerea noaptea trecută. Guvernul n-are o părere prea bună despre cei care-i fură echipamentul militar. Şi, desigur, cred că aveţi la bord specialişti care se pricep la mânuirea unui astfel de echipament, iar asta nu prea face parte din pregătirea de bază a muncitorilor de pe o platformă petrolieră. Mă întreb dacă nu cumva muncitorii ăştia nu poartă şi ei echipament special - de exemplu, arme care au fost furate din arsenalul din Florida noaptea trecută. Adică faptul că în aceeaşi noapte s-au dat două spargeri la două arsenale diferite fără legătură între unul şi altul nu prea pare să fie o coincidenţă. Iar voi o să înfundaţi puşcăria douăzeci de ani, fără posibilitatea de a vi se reduce pedeapsa, ca de altfel toţi cei care v-au instigat şi v-au ajutat. Şi se mai spune despre *noi* că am fi criminali!

Larsen nu putu să-i dea o replică pe măsură, deoarece nu era îndreptăţit să facă aşa ceva. Nici cea mai tolerantă comisie de cenzori nu i-ar fi dat dreptate.

Capetele de erupţie fură neutralizate la timp. Indicatoarele de presiune arătau cifra zero. Durand îşi îndreptă atenţia către *Roamer,* după care începu să-şi mute oamenii de pe platformă pe uriaşul rezervor plutitor de petrol.

– Ce are de gând să facă prietenul nostru?

– Chiar şi un începător în ale marinei ca dumneata ar putea să-şi dea seama. Inspectează conducta de petrol.

– De ce naiba face asta? Îşi pierde timpul de pomană. E o nebunie.

– Când ai de-a face cu nebuni trebuie să acţionezi ca atare. Inamicii lordului Worth trebuie să fie complet neutralizaţi pentru binele lor. Pentru binele tuturor.

– Banda de ucigaşi a lui Worth aici la bord? Cine-i şeful lor?

– Giuseppe Palermo.

– Gangsterul ăla? Deci nobilul lord, în afara faptului că e un hoţ patentat, se mai şi asociază cu tot soiul de criminali şi de puşcăriaşi notorii.

– Îl cunoşti, nu-i aşa?

– Da, recunoscu Durand, care nu vedea ce rost are să ascundă faptul că el şi Palermo stătuseră împreună în închisoare de două ori. Vreau să stau de vorbă cu el.

Discuţia fu scurtă şi unilaterală. Durand zise:

– Fiicele lordului Worth sunt prizonierele noastre. Voi sunteţi oamenii lordului Worth, prin urmare ştim că n-o să le faceţi vreun rău. O să le aducem aici la nava-bază, dar n-o să le lăsăm să stea de vorbă cu voi - nu vrem să ne luaţi cei doi aşi. Voi o să rămâneţi la locul vostru. Dacă nu procedaţi ca atare, s-ar putea să auziţi multe ţipete şi să vedeţi bucăţele de degete şi de urechi căzând prin faţa ferestrelor voastre. Sper că mă crezi.

Palermo îl credea. Palermo era binecunoscut pentru cruzimea sa care o egala pe cea a lui Durand, dar nu avea acea bucurie nemaipomenită a lui Durand de a se comporta ca un sadic. Durand era întru totul capabil să facă ceea ce ameninţase că va face, iar lucrul ăsta îi procura o satisfacţie imensă.

Palermo se întoarse în cantonamentul său estic. Durand îl contactă pe Rindler cu ajutorul aparatului de emisie-recepţie şi le comunică tuturor să vină acolo, inclusiv Campbell, pilotul: Campbell era dur şi plin de inventivitate, şi era foarte posibil ca, ridicându-se în picioare, să-şi strecoare mâinile încătuşate pe după scaun şi să decoleze. Dacă ar avea suficient combustibil pentru zborul de întoarcere, ar reprezenta într-adevăr o problemă pentru el, cu toate că, mai mult ca sigur, s-ar îndrepta nu spre Florida, ci spre cel mai apropiat petic de pământ, la sud de New Orleans.

Pe când prizonierii şi păzitorii lor coborau din elicopter, Durand întrebă:

– Există condiţii de cazare?

– Din belşug. Sunt camere libere în cantonamentul estic. Şirul de încăperi rezervate lordului Worth.

– Dar încuietori?

– Ce vrei să spui? Asta nu e închisoare.

– Nici magazii? Care să se poată încuia pe dinafară?

– Ba da.

Durand îl privi pe Larsen cu respect.

– Eşti extrem de cooperant, Larsen. Contrar reputaţiei dumitale.

– Dacă dai o raită, vei putea să-ţi dai seama în două minute că nu te-am minţit.

– Ai vrea să mă omori, nu-i aşa, Larsen?

– Da, când va sosi vremea. Dar mai e până atunci.

– Aşa, va să zică! spuse Durand, scoţând un pistol. Fă trei paşi mai încolo. S-ar putea să-ţi treacă prin minte să mă ataci şi să le zici oamenilor mei c-o să mă faci bucăţele dacă nu eliberează fetele. E un gând tentant, nu-i aşa?

Larsen îl privi dispreţuitor şi nu răspunse. Fetele, piloţii şi cei patru oameni de pază sosiră. Durand spuse:

– Ei bine, acum trebuie să vă găsim un adăpost corespunzător pentru la noapte.

Îi conduse până la primul depozit şi deschise uşa care dădu la iveală o cameră înaltă, plină cu conserve. Îl împinse înăuntru pe Campbell, încuie uşa şi băgă cheia în buzunar. Depozitul următor conţinea frânghii şi de acolo emana un miros tare de petrol. La tot pasul se vedeau mişunând acele fiinţe indestructibile şi inevitabile: gândacii negri. Durand le zise fetelor:

– Înăuntru.

Fetele aruncară o privire scurtă şi, îngrozite, se dădură înapoi. Marina spuse:

– Nu vrem să intrăm într-un loc atât de dezgustător. Kowenski zise pe un ton cald care se potrivea ca nuca-n perete cu Coltul pe care-l ţinea în mână:

– Nu ştii ce-i ăsta?

Rindler avea o armă similară îndreptată spre Melinda.

Amândouă fetele îşi aruncară o privire scurtă una alteia, apoi, cu o mişcare evident pregătită şi repetată în prealabil, se îndreptară spre cei doi gangsteri cu pistoalele, apucară ţevile armelor cu mâna dreaptă şi le îndoiră degetul mare de la mână pe după degetul arătător de lângă trăgaci, imobilizându-le practic mişcările.

Marina spuse:

– Eu mă mişc mai repede decât dumneata şi dacă faci vreo boacănă mă împuşc pe loc. Vrej să încercăm?

– Isuse Hristoase! exclamă Durand, căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor; trecuse prin multe situaţii dificile în viaţa lui, dar ceea ce i întâmpla era dincolo de orice închipuire. Vrei să te sinucizi?

Melinda zise, neslăbindu-l din ochi pe Rindler:

– Întocmai. Sunteţi mai josnici decât gândacii ăia negri oribili de-acolo. Sunteţi viermii care încearcă să-l distrugă pe tatăl nostru. Noi moarte, nu-ţi mai rămâne nici o carte cu care să joci.

– Eşti nebună! Pur şi simplu nebună de legat!

– Se prea poate, spuse Marina. Dar logica noastră e destul de bună pentru nişte nebuni. Vă daţi seama cum va reacţiona tatăl nostru - mai ales că va fi convins, ca de altfel toată lumea, că voi ne-aţi omorât. Nu va recurge la lege, desigur - nici măcar nu vă trece prin cap ce înseamnă să ai câteva miliarde de dolari. O să vă distrugă până la unul şi pe voi, şi pe acoliţii voştri criminali.

Se uită la Kowenski compătimitoare şi adăugă:

– De ce nu apeşi pe trăgaci? Nu poţi? Atunci aruncă pistolul.

Kowenski aruncă pistolul, iar Rindler procedă la fel. Melinda spuse:

– Eu şi sora mea mergem să facem o plimbare. Ne vom întoarce când totul va fi pregătit aşa acum se cuvine pentru fiicele lordului Worth.

Faţa lui Durand îşi pierduse orice culoare, iar vocea îi era răguşită şi destul de nesigură în timp ce încerca să-şi recapete autoritatea.

– Plimbaţi-vă dacă vreţi. Heffer, mergi cu ele. Dacă se întâmplă ceva, împuşcă-le în picioare.

Marina se aplecă, luă Coltul lui Kowenski, se îndreptă spre Heffer şi-i vârî ţeava pistolului în ochiul stâng. Heffer urlă de durere. Marina zise:

– S-a făcut. Dumneata mă împuşti în picior - adică acum - şi eu îţi zbor creierii.

– Pentru numele lui Dumnezeu! se auzi vocea aproape plângăreaţă a lui Durand, căruia îi venea să-şi frângă mâinile. Trebuie să meargă cineva cu voi. Dacă ieşiţi singure, o să vă expuneţi, iar oamenii lui Palermo or să ne facă arşice.

– Ce idee splendidă! exclamă Marina, scoţând pistolul din ochiul deja umflat al lui Heffer şi-l privi cu dezgust pe acest individ cu faţa de rozător, de vârstă şi naţionalitate incertă. Am înţeles. Dar ăsta - animalul ăsta să nu se apropie prea mult de noi. Ai înţeles?

– Da, da, desigur.

Dacă i-ar fi cerut luna de pe cer, Durand ar fi plutit prin aer şi le-ar fi adus-o. După ce demonstraseră din belşug ce înseamnă să provii dintr-o familie aristocratică scoţiană, veche de şaisprezece generaţii, cele două fete se îndreptară spre unul dintre perimetrele triunghiulare. După ce merseră douăzeci de yarzi, amândouă începură să tremure vizibil în aceeaşi clipă.

Nu reuşiră cu nici un chip să-şi stăpânească tremuratul şi se rugară că Heffer, care le urmărea, să nu observe.

Marina şopti cu voce nesigură:

– Ai mai face-o o dată?

– Niciodată, niciodată. Mai bine mor.

– Cred c-am fost pe-aproape. Crezi că Michael şi John ar tremura ca noi după o experienţă ca asta?

– Nu. Din câte îl ştiu eu pe tata, cred că ei au deja ceva în plan. Iar Durand şi prietenii lui antipatici n-ar mai tremura nici ei. Morţii nu prea tremură.

Tremuratul Marinei lua proporţii îngrijorătoare.

– Ah, Doamne, de-ar fi ei acum aici!

Se opriră la zece picioare de marginea perimetrului platformei. Nici uneia dintre fete nu-i plăcea înălţimea. Se întoarseră şi priviră spre nord-est când deodată le ajunse la urechi zgomotul îndepărtat şi înăbuşit al unui motor de avion.

Durand şi Larsen îl auziră în acelaşi timp. Nu vedeau nimic deoarece se lăsase deja întunericul, dar nici unul dintre ei nu se îndoia în privinţa identităţii elicopterului care se apropia şi a ocupanţilor săi.

Cu o anumită satisfacţie, Durand zise:

– Avem oaspeţi. Trebuie să fie lordul Worth. Unde vor ateriza?

– Pe eliportul din sud-est.

Durand aruncă o privire de-a curmezişul platformei până la locul unde cele două fete stăteau cu Heffer, acesta ţinând în mâna dreaptă lejer un pistol şi aflându-se la o distanţă de fete mai mică decât cea reglementară de zece yarzi. Satisfăcut, Durand îşi luă pistolul-automat şi spuse:

– Să mergem şi să-l întâmpinăm pe lord aşa cum se cuvine. Aaron, vino cu noi.

Larsen zise:

– Ar fi indicat să speri ca lordul Worth să se dovedească puţin mai maleabil decât fiicele lui.

– Ce vrei să spui?

Larsen zâmbi cu o satisfacţie sardonică.

– Îţi dai seama c-ai apucat de coadă două tigroaice, nu-i aşa?

Durand se încruntă şi plecă, urmat de Larsen şi Aaron, acesta din urmă înarmat la fel ca Durand. Ajunseră la eliportul din sud-est exact când elicopterul Worth Hudson ateriză. Lordul Worth coborî primul. Se opri la baza scărilor şi se uită lung şi neîncrezător la cei doi. I se adresă lui Larsen:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici? Durand zise:

– Bun venit la bordul lui *Seawitch,* lord Worth. Mă puteţi considera pe mine gazda dumneavoastră, iar pe dumneavoastră oaspete - un oaspete de seamă, bineînţeles. S-a produs un mic schimb de proprietate.

– Mă tem că omul ăsta e Durand şi presupun că e unul din locotenenţii lui Cronkite…

– Cronkite! exclamă cu surprindere Durand. Ce ştiţi despre Cronkite?

– Nu prea îl pot felicita pentru modul cum îşi alege locotenenţii.

Atunci când lordul Worth îşi arăta dispreţul, o făcea cum nu se poate mai bine. Apoi continuă:

– Crezi că suntem atât de tâmpiţi încât să nu ştim cine vă plăteşte? Asta nu înseamnă că domnul Cronkite mai are mult de trăit. Şi nici voi, de altfel, din aceleaşi motive.

Durand se foia neliniştit. Lordul Worth vorbea la fel ca fiicele sale şi lucru ăsta îl tulbura. Lordul Worth îşi îndreptă atenţia către Larsen şi i se adresă din nou:

– Presupun că ticălosul ăsta a venit cu şleahta. Câţi sunt?

– Patru.

– Patru! Dar cu Palermo şi oamenii lui voi sunteţi peste douăzeci! Cum e posibil…

Durand îşi recăpătă calmul. Când vorbi, o făcu cu o oarecare aroganţă, de altfel explicabilă.

– Noi avem ceva ce Larsen nu are. Le avem pe fiicele dumneavoastră.

Aparent, şocul îl lăsă pe lordul Worth fără glas pe moment, apoi spuse cu o voce răguşită:

– Doamne Dumnezeule! Fiicele mele!

Lordul Worth ar fi putut câştiga Oscarul numai pentru modul cum puse întrebarea următoare:

– Dumneata - *dumneata* eşti răpitorul?

– Aşa e la război, domnule.

Lordul Worth emana un magnetism aristocratic care-i făcea chiar şi pe cei mai mari bandiţi să i se adreseze până la urmă pe un ton respectuos. Durand continuă:

– Acum am vrea să vedem şi restul pasagerilor.

Mitchell şi Roomer coborâră. Costumele din alpaca, impecabil croite, ochelarii cu rame de baga şi pălăriile discrete de panama le dădeau o înfăţişare total inofensivă. Lordul Worth zise:

– Mitchell şi Roomer. Oameni de ştiinţă - geologi şi seismologi.

Apoi se întoarse către Mitchell şi Roomer şi le spuse înăbuşit:

– Mi-au sechestrat fiicele la bordul lui *Seawitch.*

– Dumnezeule mare! exclamă Mitchell, şocat de-a binelea. Dar bineînţeles că ăsta e ultimul loc...

– Bineînţeles. Tocmai aici e buba. În ce scop aţi venit aici?

– Ca să găsim noi rezerve de petrol. Avem aici un laborator echipat cu tot ce ne trebuie...

– Călătoria voastră n-a fost necesară. Putem scotoci în bagajul dumitale şi în cea a prietenului dumitale?

– Am de ales?

– Nu.

– Daţi-i drumul.

– Aaron.

Aaron examină scurt conţinutul sacului lui Mitchell:

– Haine. Câteva cărţi de ştiinţă şi nişte instrumente. Asta-i tot.

Dr. Greenshaw coborî scara, cu o grămadă de genţi şi cutii. Durand se uită la el şi întrebă:

– Ăsta cine dracu' mai e?

– Dr. Greenshaw, spuse lordul Worth. Medic şi chirurg foarte respectat. Ne-am aşteptat la acte de violenţă şi vărsare de sânge pe *Seawitch.* Am venit pregătiţi. Mai avem o farmacie şi o infirmerie de navă.

– Încă o călătorie inutilă. Noi avem toate atuurile în mână, iar violenţa e ultimul lucru la care ne aşteptăm. Putem să vă examinăm sculele, domnule doctor?

– Cum doriţi. Ca medic, sunt preocupat de viaţă, nu de moarte. Nu port asupra mea nici un fel de armă. Codul medical o interzice.

Greenshaw oftă:

– Vă rog să căutaţi, dar nu să distrugeţi. Durand îşi scoase aparatul de emisie-recepţie.

– Trimite-mi unul dintre oamenii lui Palermo cu un cărucior electric. Trebuie să ia de-aici nişte scule.

După ce puse la loc aparatul de emisie-recepţie, se uită la Mitchell şi continuă:

– Îţi tremură mâinile. De ce?

– Sunt un om paşnic, zise Mitchell, şi îşi încrucişă mâinile la spate ca să mascheze tremurul lor.

Roomer, singurul care ştia semnalul, îşi linse buzele şi-l privi pe Mitchell cu teamă exagerată şi nervozitate. Durand spuse:

– Încă un erou. Nu-mi plac laşii.

Mitchell îşi aduse mâinile în faţă. Tremurul era încă sesizabil. Durand făcu un pas înainte, cu mâna dreaptă ascunsă la spate de parcă ar fi vrut să-l lovească pe Mitchell cu mâna deschisă, apoi îşi lăsă mâna să cadă, dezgustat, ceea ce era, fără vrerea lui, cel mai înţelept lucru pe care-l făcuse vreodată. Durand avea o minte atât de abrutizată încât era incapabil să descifreze nişte semnale psihice: dacă n-ar fi fost într-un asemenea hal de imbecilitate, ar fi auzit aripile negre ale păsării morţii fâlfâindu-i deasupra capului.

Singura persoană care obţinu o oarecare satisfacţie, ascunsă cu grijă, din această situaţie fu Larsen. Cu toate că vorbise la telefon cu Mitchell, nu-l cunoscuse până atunci: dar auzise multe despre el de la lordul Worth, îndeajuns de multe încât să-şi dea seama că Mitchell l-ar fi redus pe Durand la tăcere, cu zâmbetul pe buze, într-o clipită. Lui Mitchell îi fură suficiente doar câteva secunde ca să stabilească rolul pe care voia să-l joace - cel al nulităţii laşe care putea fi ignorată fără riscuri şi cu aroganţă. Larsen, căruia îi plăcea oricând să dea o mână de ajutor, se simţea straniu de liniştit.

Lordul Worth întrebă:

– Pot să-mi văd fiicele? Durand cumpăni, apoi încuviinţă.

– Percheziţionează-l, Aaron.

Aaron evită cu grijă să-l privească pe lordul Worth, scârbit de toate cele întâmplate, şi-l percheziţionă în grabă.

– E curat, domnule Durand.

– Acolo, arătă Durand în întunericul tot mai des. Lângă marginea platformei.

Lordul Worth se duse într-acolo fără să rostească vreun cuvânt. Ceilalţi se îndreptară spre nava-bază. Pe când Lordul Worth se apropia de fiicele sale, Heffer îi bară drumul.

– Încotro, amice?

– Pentru dumneata sunt lordul Worth. Heffer îşi scoase aparatul de emisie-recepţie.

– Domnul Durand? E aici un tip... Vocea lui Durand tună în receptor:

– E lordul Worth. A fost percheziţionat şi are permisiunea mea să stea de vorbă cu fiicele sale.

Lordul Worth luă aparatul de emisie-recepţie de la Heffer.

– Şi te rog să-i dai ordin individului ăsta să nu tragă cu urechea, da?

– Ai auzit, Heffer.

Aparatul de emisie-recepţie amuţi.

Întâlnirea dintre tată şi fiice fu plină de lacrimi, cel puţin din partea fetelor. Lordul Worth era şi el foarte emoţionat, dar reuşi să se stăpânească. Marina observă prima acest lucru.

– Nu te bucuri că ne vezi iar, tăticule?

Lordul Worth le îmbrăţişă cu putere pe amândouă şi zise simplu:

– Voi două sunteţi toată viaţa mea. Dacă n-aţi ştiut asta până acum, atunci n-o s-o ştiţi niciodată.

– Nu ne-ai mai spus-o niciodată.

Chiar şi în întunericul nopţii se vedeau lacrimile strălucind în ochii Melindei.

– Am crezut că nu-i nevoie. Mi-am închipuit că ştiţi. Poate că sunt un părinte neatent, poate că sunt un scoţian mult prea rezervat. Dar toate milioanele mele nu valorează nici măcar cât o şuviţă din părul tău negru, Marina, sau cât o şuviţă din părul tău roşu, Melinda.

– Arămiu, tăticule, arămiu. De câte ori să-ţi spun? Melinda plângea acum în hohote.

Marina, întotdeauna cea mai ageră şi mai subtilă dintre ele două, puse degetul pe rană.

– Nu pari surprins că ne vezi, tăticule, nu-i aşa? *Ştiai* că suntem aici.

– Sigur că ştiam.

– Cum?

– Agenţii mei, zise mândru lordul Worth, nu stau degeaba.

– Şi ce-o să se întâmple acum? Lordul Worth răspunse sincer.

– Să mă ia dracu' dacă ştiu.

– Am văzut trei tipi coborând din elicopter. Nu i-am recunoscut... e prea întuneric.

– Unul dintre ei e dr. Greenshaw. Un chirurg excelent. Melinda zise:

– La ce-ţi trebuie un chirurg?

– Nu fi prostuţă. La ce e bun un chirurg? Crezi c-o să le dăm *Seawitch* aşa pe tavă?

– Şi ceilalţi doi?

– Nu-i cunoaşteţi. N-aţi auzit niciodată de ei. Şi dacă vă întâlniţi cu ei să nu daţi semne că-i recunoaşteţi sau că i-aţi mai văzut.

Marina spuse:

– Michael şi John.

– Da. Nu uitaţi - nu i-aţi mai văzut niciodată.

– N-o să uităm, ziseră fetele aproape în cor. Au feţele transformate.

Marina spuse:

– Dar ei or să fie în mare pericol. De ce au venit aici?

– Înţeleg că e ceva în legătură cu intenţia lor declarată de a vă aduce înapoi acasă.

– Cum or să facă asta? Lordul Worth răspunse iar sincer:

– Nu ştiu. Dacă ştiu ei, n-or să-mi spună. Au devenit autoritari, foarte autoritari. Mă urmăresc ca pe un erete. Nu m-au lăsat singur nici să dau un blestemat de telefon.

Fetele se abţinură să nu zâmbească, mai ales fiindcă lordul Worth nu părea prea deranjat de ceea ce spunea. Apoi el continuă cu o anumită plăcere:

– Mitchell, în special, e în nişte toane... Aproape că l-ar fi omorât pe Durand din prima clipă. Şi ar fi făcut-o dacă voi n-aţi fi fost ţinute prizoniere. Păi, hai să mergem în camerele mele. Am fost până la Washington şi înapoi. Am avut o zi lungă şi obositoare. Trebuie să mă răcoresc.

Durand intră în camera de radioemisie, îi spuse operatorului că nu mai era nevoie de serviciile sale până la noi dispoziţii şi că trebuie să se întoarcă la nava-bază şi să rămână acolo. Operatorul plecă. Durand, el însuşi specialist în radiolocaţie, luă legătura cu *Georgia* într-un minut şi, treizeci de secunde mai târziu, vorbea cu Cronkite.

– Ţinem toate frânele în mână pe *Seawitch.* Le-am adus pe cele două fete şi-l avem şi pe lordul Worth în persoană.

– Excelent.

Cronkite era încântat, iar acest lucru se auzea. Totul mergea de la sine, aşa cum prevăzuse. Apoi continuă:

– Lordul Worth a adus pe cineva cu el?

– În afară de pilot, trei inşi. Un medic - chirurg, parcă - ceea ce şi pare să fie. Lordul Worth credea c-o să se lase cu vărsare de sânge. Şi doi tehnicieni - seismologi, sau cam aşa ceva. Autentici şi inofensivi - chiar şi atunci când văd un amărât de pistol-automat încep să tremure din toate mădularele. Nici unul nu e înarmat.

– Deci nu sunt motive de îngrijorare?

– Ba da. Trei. Lordul Worth are o echipă de vreo douăzeci de oameni la bord. Au nişte figuri de criminali notorii şi sunt destul de sigur că au făcut parte din armată. Aşa cred deoarece al doilea motiv de îngrijorare e faptul că lordul Worth are opt tunuri de apărare antiaeriană, cu ţintă dublă, fixate pe platformă.

– Are pe dracu'!

– Mă tem că da. Are şi grămezi de mine de o parte şi de cealaltă a platformei. Acum ştim cine a intrat prin efracţie în arsenalul naval din Mississippi noaptea trecută. Iar al treilea necaz e că suntem cam puţini. Numai eu şi ceilalţi patru îi urmărim pe toţi ăştia. Trebuie să mai şi dormim din când în când. Avem nevoie de întăriri şi încă foarte repede.

– O să vă mai vină în ajutor peste douăzeci de oameni mâine dimineaţă în zori. Echipajul de pe platformă se schimbă atunci. Un individ pe nume Gregson - o să-l recunoşti după cea mai mare barbă roşie pe care ai văzut-o vreodată - o să fie şeful şi o să se ocupe de treaba asta.

– Nu pot să mai aştept atâta. Am nevoie de întăriri acum. Aveţi elicopterul dumneavoastră de pe *Georgia.*

– Şi dumneata ce crezi că transportă *Georgia* ? O armată de întăriri? se răsti Cronkite, apoi, făcu o scurtă pauză şi continuă în silă: Pot să-ţi trimit opt oameni, nici unul în plus.

– Au radar la bord.

– Nu e ceva nemaiîntâlnit. Şi ce-i cu asta? Dumneata eşti şeful acolo.

– Da, domnule Cronkite. Dar mă gândesc la regula dumneavoastră de o valoare inestimabilă: să nu rişti niciodată.

– Când vei primi de veste că elicopterul nostru a decolat, neutralizează-l.

– Să distrug cabina cu radarul?

– Nu. Aproape sigur c-o să avem nevoie de el când o să punem stăpânire cu totul. Antena rotitoare va fi pe instalaţia de foraj. Da?

– Da.

– E o treabă simplă de mecanică s-o faci să nu se mai învârtă. Ai nevoie doar de cineva dotat cu o cheie de piuliţe şi care să n-aibă rău de înălţime. Acum spune-mi exact unde sunt instalaţi oamenii duri ai lordului Worth. Gregson o să ceară informaţia asta.

Durand îi spuse ce voia să ştie şi puse receptorul în furcă.

Farmacia infirmeriei de navă şi laboratorul erau alături. Mitchell şi Roomer îl ajutau pe dr. Greenshaw să-şi despacheteze cantitatea considerabilă de echipament medical. Evident, nu erau păziţi, dar Aaron şi Schmeisser-ul său stăteau la pândă lângă cele două uşi din faţă. Aaron n-ar fi putut să fie acuzat de prea multă vigilenţă. De fapt, considera că nu avea nici un motiv să se comporte astfel. Fusese prezent

alături de Durand când cei trei coborâseră din elicopter şi îşi formase aceeaşi părere despre ei ca şi şeful său.

În infirmeria de navă, dr. Greenshaw ridică una dintre cutiile sale cu medicamente şi-i desfăcu fundul fals. Cu o teamă nervoasă, dar şi cu o prudenţă evidentă, el scoase două tocuri de armă, de purtat la cingătoare, două Smith & Wesson calibrul 38, două amortizoare şi două încărcătoare de rezervă. Fără să rostească vreun cuvânt, Mitchell şi Roomer îşi fixară armele la brâu cu o cataramă. Dr. Greenshaw, un om într-adevăr devotat cauzei lor, zise:

– Sper din tot sufletul să nu vă descopere cineva că purtaţi pistoalele astea.

Roomer spuse:

– Apreciem îngrijorarea dumneavoastră, domnule doctor. Dar nu vă faceţi probleme în privinţa noastră.

– Nu-mi făceam probleme în privinţa dumneavoastră, zise dr. Greenshaw, încruntându-se la maximum. Un bun creştin se poate ruga şi pentru sufletele necredincioşilor.

La mare distanţă de ei, avu loc din nou întrunirea celor zece, în localitatea Lake Tahoe. La întrunirea precedentă atmosfera fusese promiţătoare, eficace, hotărâtă şi încrezătoare că lucrurile vor merge de la sine, iar intenţia exprimată de participanţi, cum că vor să preîntâmpine izbucnirea unui al treilea război mondial, avea o falsă motivaţie. În seara asta, spiritul - dacă se poate spune aşa - întrunirii se schimbase cu 180°. Toţi erau deprimaţi, şovăielnici, nesiguri şi total neîncrezători - mai ales deoarece încercările lor, chipurile umanitare, de a preveni izbucnirea unui război păreau să aibă exact efectul contrar.

Din nou, întrucât era reşedinţa lui de vacanţă, Benson prezida întrunirea. Dar, de această dată, Benson era fără îndoială cel mai fiert dintre toţi. Deschizând discuţia, el spuse:

– Domnilor, suntem la ananghie. Nu-i vorba de ceva simplu, obişnuit, ci de necazuri mari, care ne-ar putea da gata pe toţi. Problemele decurg din două fapte - am subestimat puterea extraordinară a lordului Worth şi am supraestimat capacitatea lui Cronkite de a rezolva situaţia cu un grad corespunzător de discreţie şi tact. Recunosc că eu vi l-am prezentat pe Cronkite, dar, pe de altă parte, aţi fost de acord cu toţii că numai Cronkite poate duce treaba la bun sfârşit Iar noi nu ne-am dat seama că aversiunea lui Cronkite faţă de lordul Worth va duce la o manifestare de ură virulentă şi iresponsabilă.

Am prieteni la Pentagon, nu sunt importanţi, totuşi au o anumită influenţă. În mod normal, din Pentagon, asemeni oricărui departament de-al statului, transpiră secretele ca printr-o sită. De astă dată a trebuit să plătesc douăzeci de mii de dolari unei stenografe, şi aceeaşi sumă unei tipe de la arhivă ceea ce, pentru două funcţionare prost plătite ale guvernului, reprezintă o sumă frumuşică doar pentru câteva ore de muncă.

În primul rând, se ştie totul în legătură cu întrunirea noastră precedentă, tot ce s-a discutat, toate măsurile care s-au luat şi identităţile noastre, ale tuturor.

Benson se opri şi înconjură camera cu privirea, în parte, ca această informaţie extrem de gravă să-şi croiască drum, în parte, ca să accentueze că aşteaptă să fie recompensat pentru cheltuielile sale considerabile.

Domnul A, unul dintre cei mai mari potentaţi din Golful Arabiei, zise:

– Am crezut că aici suntem în siguranţă în proporţie de sută la sută. Cum s-ar fi putut afla despre prezenţa noastră?

– Nici o agentură externă n-a fost implicată. Am nişte prieteni buni la serviciul de informaţii secrete din California. Nu-i interesăm nici cât o ceapă degerată. Nici FBI-ul nu e implicat. Ca să se fi întâmplat aşa ceva ar fi trebuit să comitem cine ştie ce fărădelegi şi apoi să fi părăsit ţara. Dar noi n-am făcut asta. Iar înainte de întrunirea noastră de data trecută am chemat un expert în electronică să verifice dacă nu sunt microfoane nu numai în camera asta, ci în toată clădirea. N-a găsit nici unul.

Domnul A spuse:

– Poate a pus *el* un microfon.

– Imposibil. Lăsând la o parte faptul că mi-e prieten vechi şi are o reputaţie neştirbită, am stat cu el tot timpul, ceea ce nu m-a împiedicat să mai chem un expert.

Patinos, venezueleanul, zise:

– Îţi dăm nota zece pentru vigilenţă. Rămâne doar o singură posibilitate. Unul dintre noi e trădătorul.

– Da.

– Cine?

– N-am nici o idee. Probabil nu vom şti niciodată. Domnul A îşi mângâie barba.

– Domnul Corral, aici de faţă, locuieşte foarte aproape de lordul Worth, nu-i aşa?

Corral spuse:

– Mulţumesc foarte mult. Benson zise:

– Oamenii inteligenţi nu se grăbesc să facă asemenea legături.

– După cum ai spus la întrunirea noastră precedentă, Eu sunt singura persoană care n-are nici un interes mărturisit să fie aici, zise Borosoff, părând destul de relaxat. Aş putea fi eu omul vostru.

– E un punct de vedere pe care nu-l accept. Nu e obligatoriu ca dumneata să fi venit aici ca să creezi probleme Statelor Unite. Şi din nou trebuie să mă refer la factorul inteligenţă, reluă Benson, dezarmant de sincer. S-ar putea să fii, probabil că şi eşti, agent sovietic Dar agenţii de primă mână nu sunt niciodată surprinşi în rolul de *agent provocateur.* Nu vreau să te felicit pentru inteligenţa dumitale necontestată. Prefer să mă bazez numai pe bunul simţ elementar.

Benson, care se părea că dă dovadă de o nouă maturitate şi autoritate, privi în jur şi continuă:

– Tot ce s-a discutat aici va fi transmis fără îndoială fie lordului Worth, fie Departamentului de Stat. Asta nu mai contează. Ne aflăm aici ca să îndreptăm greşelile pentru care s-ar putea să fi fost responsabili - cu toate că nu ne-a stat în intenţie să procedăm astfel, aş zice eu.

Ştim că un torpilor rusesc şi un submarin cubanez de fabricaţie rusească se îndreaptă cu mare viteză spre *Seawitch.* Ştim, de asemenea, că un distrugător venezuelean face la fel. Ce nu ştiţi e că se iau contramăsuri. Am fost informat - iar sursa e demnă de toată încrederea - că lordul Worth s-a închis azi în birou cu Belton,

Secretarul de Stat, la Washington. Am mai fost informat că Belton a fost numai parţial convins de bănuielile lordului Worth. Din păcate, a fost convins întru totul când a aflat vestea că ambele fiice ale lordului Worth au fost răpite într-un mod iresponsabil de către Cronkite. În consecinţă, un crucişător şi un distrugător american, amândouă dotate cu armamentul cel mai sofisticat, s-au deplasat în Golful Mexic. Iar un submarin nuclear american patrulează deja în zonă. Un alt vas american urmăreşte deja pas cu pas distrugătorul dumitale, domnule Patinos: distrugătorul dumitale, având instalaţia de detectare net inferioară, nu a sesizat că e urmărit. În plus, pe o bază aeriană din Louisiana, un escadron de bombardiere supersonice e în stare de alertă continuă.

Americanii nu mai au nici un chef să se joace cu focul. Am fost informat că sunt pregătiţi să dea o explicaţie şi, de asemenea, mai sunt pregătiţi pentru o confruntare militară de tipul celei pe care a avut-o John Kennedy cu Hruşciov, cu privire la Cuba. Ruşii, cu siguranţă, n-ar risca niciodată o confruntare nucleară locală acolo unde avantajele terenului sunt atât de favorabile americanilor. Nici una din părţi nu s-ar gândi să se bată ca să câştige câţiva bănuţi în plus la barilul de petrol. Dar dacă relaţiile dintre Washington şi Moscova se deteriorează, prestigiul naţional va fi greu de recucerit pentru ambele părţi, ceea ce ar putea să dureze câtva timp şi, mai rău decât atât, ar putea să genereze un mare scandal în lumea largă. Asta ne-ar implica inevitabil şi pe noi. Aşa că v-aş sfătui, domnule Borosoff şi domnule Patinos, să opriţi manevrele înainte de a se întâmpla ceva grav. Astfel, şi numai astfel, ne vom putea salva reputaţia. Nu vă învinovăţesc pe nici unul, domnilor. Poate că i-aţi dat mână liberă lui Cronkite, dar n-aţi ştiut că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură. Vă rog să mă credeţi că americanii nu vor ezita să vă arunce în aer ambarcaţiunile.

Magnaţii petrolului nu ajung magnaţi ai petrolului pentru că sunt înapoiaţi mintal. Patinos zâmbi cu o resemnare prefăcută.

– Nu-mi surâde gândul că m-aş putea ruina. Nu-mi surâde nici gândul c-aş putea deveni un ţap ispăşitor pentru guvernul meu, zise el uitându-se la Borosoff. Oprim manevrele?

Borosoff dădu din cap aprobator.

– Aşa o să facem fără nici un fel de regrete. Vreau să mă întorc în Rusia mea, iar asta îmi dă certitudinea că ne vom păstra reputaţia neştirbită în faţa omenirii.

Domnul A se lăsă pe spate în fotoliu. Era limpede că se simte uşurat.

– Se pare că s-a rezolvat totul.

– S-au rezolvat multe, zise Benson. Dar nu toate. În după-amiaza asta s-a petrecut un alt delict foarte neplăcut şi extrem de grav. Am aflat doar cu o oră în urmă şi diseară o să fie ştirea bombă pentru toată naţiunea. Mă rog însă lui Dumnezeu să nu fim implicaţi în chestia asta, deşi n-avem nici o legătură. Arsenalul Netley Rowan a fost spart prin efracţie azi după-masă. Şi se pare că nu e primul pe ziua de azi. E un arsenal ANT. "ANT" înseamnă "arme nucleare tactice". Au fost furate două arme şi se pare c-au dispărut fără urmă.

– Dumnezeule din ceruri! exclamă cetăţeanul din Honduras, căruia spaima i se citea atât pe faţă cât şi în tonul vocii. El reflecta starea de spirit a tuturor celor aflaţi în jurul mesei. Cronkite?

– Mai mult ca sigur. Sigur, nu există dovezi, dar cine dracu' ar putea să fie?

Corral spuse:

– Nu vreau să-l jignesc pe domnul Borosoff, dar nu e oare posibil ca ruşii să fi căutat, să zicem, un prototip?

Benson părea tot atât de plictisit ca şi vocea sa.

– Ruşii au deja Dumnezeu ştie câte drăcii din astea. E la mintea cocoşului că au cu miile, desfăşurate la graniţa dintre ţările Tratatului de la Varşovia şi ţările NATO, multe dintre ele, pare-se, mai sofisticate decât ale noastre. Ruşii au nevoie de ANT-urile noastre tot aşa cum au nevoie de arcuri şi săgeţi.

Borosoff, în ciuda temerilor pe care le împărtăşea cu toţi ceilalţi, îşi permise un zâmbet de complezenţă abia schiţat. Benson continuă:

– Cronkite. Omul ăsta a înnebunit. Domnul A zise:

– Crezi că e atât de nebun încât să folosească arme nucleare împotriva platformei *Seawitch?*

– Mărturisesc că nu înţeleg mecanismul unei minţi bolnave, replică Benson. Individul ăsta e în stare de orice.

Patinos spuse:

– Cum arată o armă ca asta?

– Nu ştiu. Am telefonat la Pentagon unei persoane importante, dar cu toate că mi-e prieten vechi, a refuzat să dezvăluie informaţii ultrasecrete. Tot ce ştiu e că poate să fie folosită ca bombă cu acţiune întârziată la sol - cred că şi pe mare - sau ca bombă lansată din avion. Să lăsăm baltă a doua folosinţă. Să ne gândim numai că poate să fie folosită de un număr limitat de bombardiere supersonice, fapt care, presupun, va face obiectul unei paze acerbe, ceea ce mi se pare o precauţie inutilă deoarece Cronkite, chiar cu antenele sale întinse peste tot, n-ar avea de unde să ştie cine zboară cu un asemenea avion.

– Şi atunci?

– Cred c-ar fi mai bine să consultăm un astrolog în privinţa asta. Tot ce ştiu e că individul ăsta, Cronkite, a întins coarda prea tare.

Cronkite, la bordul *Georgiei,* ar fi crezut şi el acelaşi lucru despre ei. Avea de îndeplinit o misiune şi acţiona cum credea el că este mai bine, după posibilităţi. Să fi ştiut de posibila retragere a navelor de război care navigaseră din Cuba şi Venezuela, n-ar mai fi fost atât de preocupat. Avusese o idee vagă că acestea s-ar fi putut să-i folosească într-un fel, dar în primă instanţă se gândise să le folosească în chip de acoperire şi perdea de fum. Răzbunarea lui Cronkite pe lordul Worth era o chestiune pur personală şi nu voia ca altcineva decât el să-i dea *le coup de grâce.* Pedeapsa înfăptuită de alte mâini n-ar fi avut acelaşi efect.

Totuşi, el era cât se poate de mulţumit. Era convins că *Seawitch* se află în mâinile sale. În zori, se va simţi în şi mai mare siguranţă. Ştia de liniile lor de apărare şi de radar. *Starlight,* sub comanda lui Easton, stătea în aşteptare până când va fi întuneric de-a binelea că să pornească la atacul iniţial. Cum ploaia cădea neîntrerupt de câtăva vreme, iar pe cer apăruse luna în primul pătrar, se părea că va fi un întuneric pe care să-l tai cu cuţitul - ceea ce se întâmpla mult mai rar pe mare decât pe uscat.

Îi sosi un mesaj radio. Cronkite aruncă o privire scurtă asupra tabloului de comandă, ridică receptorul care făcea legătura cu eliportul şi vorbi cu pilotul de acolo.

– Eşti pregătit, Wilson?

– La dispoziţia dumneavoastră, domnule Cronkite.

– Atunci porneşte.

Cronkite reglă puţin potenţiometrul şi o dâră luminoasă desemnă eliportul, suficient cât să-i permită lui Wilson să decoleze în cele mai bune condiţii. Elicopterul descrise un semicerc, îşi aprinse luminile de aterizare şi se lăsă uşor pe apa liniştită, la mai puţin de o sută de yarzi distanţă de *Georgia.*

Cronkite luă legătura cu staţia de radiolocaţie.

– Îl ai pe ecran?

– Da, domnule. Se apropie de noi.

– Dă-mi de veste când se apropie la trei mile.

După mai puţin de un minut, operatorul îl anunţă. Cronkite reglă potenţiometrul la maximum, iar eliportul fu luminat brusc şi foarte puternic.

Un minut mai târziu, un elicopter cu luminile aprinse apăru la orizont dinspre nord prin ploaia care nu mai înceta. După încă un minut, acesta ateriză la fel de uşor ca o molie, măsură de precauţie normală din partea pilotului, având în vedere încărcătura pe care o transporta. Conductele de alimentare cu combustibil fură imediat conectate. Se deschise uşa şi coborâră trei bărbaţi, aşa-zişii ofiţeri de marină: colonelul Farquharson, locotenent-colonelul Dewings şi maiorul Breckley, care fuseseră responsabilii spargerii de la Arsenalul Netley Rowan. Ajutară la descărcarea a două valize mari, cu două mânere şi evident foarte grele. Cronkite, după ce le atrase atenţia să umble cu delicateţe, le arătă membrilor echipajului unde să pună la adăpost valizele.

Peste zece minute, elicopterul porni înapoi spre ţărm. Cinci minute după aceea, propriul elicopter al *Georgiei* se întoarse, şi toate luminile eliportului fură stinse.

CAPITOLUL 8

Numai datorită celui mai cumplit ghinion, precum şi stării extrem de tensionate în care se afla Durand, John Roomer şi Melinda Worth ajunseră primii pacienţi din infirmeria doctorului Greenshaw.

Durand se afla într-o stare de mare nelinişte, ceea ce se transmise cu uşurinţă şi celor patru subordonaţi ai săi. Deşi *Seawitch* era sub controlul său, el îşi dădea seama că se poate întâmpla orice; nu se aşteptase să-l găsească pe Palermo la bord, ca de altfel nici banda lui de ucigaşi şi cu toate că în buzunar avea cheile principale ale ambelor cantonamente - muncitorii erau într-unul din cantonamente, iar Palermo şi oamenii lui în cel de-al doilea - îşi dădea bine seama că sunt mult prea multe ferestre, iar el n-avea destui oameni care să păzească toate ieşirile posibile. Transmise prin radio un mesaj amplificat de imensul megafon de afară, care spunea că oricine va fi găsit pe platformă va fi împuşcat fără somaţie şi puse doi oameni de-ai lui să patruleze continuu în jurul cantonamentului estic - nu-i era teamă de muncitorii neînarmaţi - şi pe ceilalţi doi să patruleze neîncetat pe platformă. Nu-i era frică de lordul Worth, de seismologi şi de fete - considera că nu sunt surse de pericol demne de luat în seamă. Mai mult decât atât, nu aveau arme. Chiar şi aşa, cei doi care patrulau pe platformă fuseseră instruiţi să facă în aşa fel încât să ţină sub observaţie şi uşile de la camerele lordului Worth, precum şi cele de la laborator şi infirmerie, toate trei comunicând între ele.

În mod tragic, în nici unul din aceste trei locuri nu se auzi anunţul - deoarece, ironia soartei, lordul Worth vroia să aibă tot confortul şi, deci, să nu-l deranjeze nimic. Platformele petroliere erau de obicei locuri foarte zgomotoase, iar el izolase fonic perfect acele zone.

Mitchell stătea în momentul acela, în cămăruţa de lângă laborator, citind planul de proiectare al platformei *Seawitch* iar şi iar, până când se asigură că se descurcă pe *Seawitch* cu ochii legaţi. Aceasta îi luase aproximativ douăzeci de minute. Studia de cinci minute când fură trase împuşcăturile, dar din cauza izolării acustice zgomotul nu ajunse până la el. Abia îşi pusese planurile într-un sertar, când uşa se deschise şi Marina intră. Era albă la faţă, tremura şi plângea în hohote. De îndată ce ajunse lângă el, o cuprinse cu braţele, iar ea îl ţinea strâns de parcă s-ar fi aflat în mijlocul Pacificului, iar el ar fi fost ultima ei scăpare.

– De ce n-ai fost acolo? rosti ea printre suspine. De ce n-ai fost acolo? Ai fi putut să-i opreşti. Ai fi putut să-i salvezi!

Mitchell n-avea timp să cugete la nedreptăţile vieţii. El spuse blând:

– Ce să opresc? Pe cine să salvez?

– Pe Melinda şi pe John. Au fost grav răniţi.

– Cum?

– Împuşcaţi.

– Împuşcaţi? N-am auzit nimic.

– Fireşte că n-ai auzit nimic. Toată zona asta e izolată acustic. De-aia Melinda şi John n-au auzit anunţul la megafon.

– Anunţul la megafon? Povesteşte-mi rar despre ce-i vorba.

Ea îi povesti cât putu de rar şi de coerent. Se dăduse un asemenea anunţ, care n-a fost auzit în camerele lordului Worth. Ploaia se oprise, cel puţin temporar, şi când Mitchell se retrăsese să studieze planurile, Melinda şi Roomer hotărâseră să se plimbe puţin. Când au ajuns lângă instalaţia de foraj, unde majoritatea luminilor erau stinse, întrucât Durand dăduse ordin să înceteze lucrul, au fost împuşcaţi fără somaţie.

– "Grav răniţi", ai spus? Cât de grav?

– Nu sunt sigură. Dr. Greenshaw operează în infirmerie. Nu sunt laşă, tu ştii asta, dar era atât de mult sânge încât nici nu voiam să mă uit.

Ajuns la infirmerie, Mitchell văzu că ea avusese dreptate. Melinda şi Roomer zăceau în două paturi de campanie alăturate şi amândoi erau plini de sânge. Melinda avea deja umărul sting complet bandajat. Roomer avea bandaje înfăşurate în jurul gâtului, iar Dr. Greenshaw se ocupa de pieptul său.

Lordul Worth, pe a cărui faţă se citea furia, stătea pe scaun. Durand, impasibil, stătea în uşă. Mitchell se uită meditativ la amândoi, apoi se adresă doctorului Greenshaw:

– Ce aţi reuşit să aflaţi până acum, domnule doctor?

– Îl auziţi? spuse Roomer cu o şoaptă răguşită, iar pe faţa lui se citea o durere surdă. Nici măcar nu s-a gândit să întrebe cum *ne* simţim.

– O clipă. Ei, domnule doctor?

– Lady Melinda are umărul stâng perforat destul de urât. Am extras glonţul, dar trebuie să fie operată imediat. Eu sunt chirurg, dar nu chirurg ortopedist, iar dumneaei de aşa ceva are nevoie. Roomer n-a fost atât de norocos. A fost împuşcat de două ori. Glonţul care i-a lovit gâtul a trecut cu puţin pe lângă carotidă, dar nu ăsta-i necazul. Rana din piept e serioasă. Nu-i va fi fatală, dar e foarte serioasă. Glonţul i-a pătruns plămânul stâng, nu-i nici o îndoială în privinţa asta, dar rana nu e gravă, cred că e numai o crestătură, nimic mai mult. Necazul e următorul: cred că glonţul a ajuns la şira spinării.

– Îşi poate mişca degetele de la picioare? Roomer gemu.

– Dumnezeule, câtă milă.

– Poate. Dar glonţul trebuie scos cât mai repede cu putinţă. Aş putea s-o fac chiar eu, dar n-am aici un aparat cu raze X. O să le fac imediat la amândoi transfuzii de sânge.

– N-ar trebui să fie transportaţi la spital, imediat, cu avionul?

– Desigur.

Mitchell se uită la Durand.

– Ei bine?

– Nu.

– Dar n-a fost vina lor. N-au auzit anunţul.

– Ghinionul lor. N-am cum să-i duc cu avionul la mal. Crezi că vreau să mă trezesc aici în câteva ore cu un batalion de infanterie marină?

– Dacă vor muri, va fi vina dumitale.

– Mai devreme sau mai târziu vom muri cu toţii, spuse Durand; apoi plecă, trântind uşa în urma lui.

– Of, of, of, zise Roomer, încercând să-şi scuture capul, dar apoi se crispă de durere din cauza gâtului. N-ar fi trebuit să spună asta.

Mitchell se întoarse spre lordul Worth.

– Ne puteţi fi de mare ajutor, Sir. Camera dumneavoastră are cu siguranţă legătură directă cu camera de radioemisie. Puteţi auzi ce se discută în camera de radioemisie?

– Nici o problemă. Două comutatoare îmi sunt suficiente să aud orice conversaţie, indiferent că e la telefon, la cască sau la radio.

– Vă rog să mergeţi să vă ocupaţi de asta şi să nu vă opriţi din ascultat nici măcar o clipă, i se adresă Mitchell, după care privi la cei doi pacienţi de pe paturile de campanie. O să-i ducem la spital cu avionul peste cel mult o jumătate de oră.

– Cum e posibil aşa ceva?

– Nu ştiu, zise pe un ton vag Mitchell. Îndrăznesc să spun că o să găsim noi o modalitate.

Lordul Worth plecă. Mitchell scoase o lanternă subţire, în formă de creion, şi începu s-o aprindă şi s-o stingă aparent fără nici un scop. Se îngălbenise la faţă, iar mâna în care ţinea lanterna tremura uşor. Marina îl privi mai întâi fără să poată înţelege ce se întâmplă, apoi înspăimântată, iar în cele din urmă cu oarecare dispreţ. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, ea spuse:

– Ţi-e frică.

– Unde ţi-e pistolul? îl întrebă Mitchell pe Roomer.

– Când s-au dus după ajutor, am reuşit să mă trag puţin mai aproape de margine. Am desfăcut centura şi am aruncat totul peste punte.

– Bravo! Deci totul este-n regulă.

Mitchell păru să-şi dea seama de tremurul mâinilor, puse lanterna deoparte şi îşi vârî mâinile în buzunare. Apoi o întrebă pe Melinda:

– Cine te-a împuşcat?

– Doi indivizi foarte antipatici pe nume Kowenski şi Rindler. Am avut probleme cu ei înainte.

– Kowenski şi Rindler, repetă Mitchell, după care părăsi infirmeria.

Marina spuse jumătate cu tristeţe, jumătate cu amărăciune:

– Idolul meu cu picioare de lut. Roomer zise răguşit:

– Stinge lumina şi apoi stinge iar lumina.

– Ce-ai spus?

– N-am spus-o eu. Ci un tip pe nume Othello. Ăsta-i necazul cu voi, fiicele milionarilor. Sunteţi inculte. Mai întâi Mitchell stinge lumina. Are ochi de pisică. Vede perfect în întuneric, în timp ce un om obişnuit e orb. Ştiai asta?

– Nu.

– Îi dă un atu uriaş. Iar apoi el stinge lumina şi cealaltă lumină.

– Înţeleg ce vrei să spui, dar nu te cred. L-am văzut tremurând.

– Of, ce prostuţă mică-mică eşti. Nu-l meriţi. Ea se holbă la el neîncrezătoare.

– Ce-ai zis?

– Ce-ai auzit.

Roomer părea obosit, iar doctorul îl privea dezaprobator. Continuă cu o voce sumbră:

– Kowenski şi Rindler sunt morţi. Mai au câteva minute de trăit. O iubeşte pe sora ta aproape tot atât de mult ca şi pe tine, iar eu îi sunt cel mai bun prieten şi

partener, din copilărie. Mitchell are grijă de toate, zâmbi el slab. Mă tem însă că are grijă într-un mod definitiv.

– Dar tremura - numai laşii tremură. Vocea ei era acum lipsită de convingere.

– Nu-i e frică de nimic pe lumea asta. Cât despre tremurat - e o întoarcere înapoi la eroul năzdrăvan din folclorul scandinav. Încearcă numai să-şi stăpânească furia. De obicei, zâmbeşte. Iar în privinţa laşităţii, destui au crezut asta despre el - a fost probabil ultimul lor gând, zâmbi el. Acum tu tremuri.

Ea nu zise nimic.

Roomer spuse:

– În vestibul e un dulap. Adu ce găseşti acolo.

Ea se uită la el nesigură, plecă şi se întoarse peste câteva minute cu o pereche de pantofi în mână. Îi ţinea la distanţă şi după oroarea ce i se citea pe faţă s-ar fi putut spune că ţine în mână o cobră. Roomer zise:

– Sunt ai lui Mitchell?

– Da.

– Ar fi bine să-i duci la loc. O să aibă nevoie de ei foarte curând.

Când ea se întoarse, Melinda o întrebă:

– Crezi cu adevărat că te-ai putea mărita cu un bărbat care ucide oameni?

Marina se cutremură şi nu răspunse. Roomer zise sardonic:

– E mai bine aşa decât să te măriţi cu un laş.

În sala generatoarelor, Mitchell găsi ce voia - un întrerupător pe care scria "Luminator de punte". Trase în jos levierul şi păşi pe platforma acum întunecată. Aşteptă o jumătate de minut până când ochii i se obişnuiră cu întunericul, apoi se îndreptă către macaraua derrick unde auzi doi indivizi înjurând de mama focului. Se apropie de ei în vârful picioarelor până când ajunse la o distanţă mai mică de doi yarzi. Tot în linişte, îşi puse lanterna în formă de creion în capătul ţevii pistolului Smith & Wesson şi o aprinse cu o mişcare scurtă.

Cei doi se întoarseră la unison, fapt remarcabil, iar mâinile lor căutau pistoalele.

Mitchell li se adresă:

– Ştiţi ce-i ăsta, nu-i aşa?

Ştiau. Strălucirea de un albastru intens a unui pistol cu amortizor de calibru 38 nu poate fi confundată cu o puşcă cu aer comprimat. Mâinile lor se opriră din căutat. Era cât se poate de enervant să vezi un pistol cu amortizor iluminat şi în jur nimic altceva decât întuneric.

– Puneţi-vă mâinile la ceafă, întoarceţi-vă şi mergeţi. Merseră până când acest lucru deveni imposibil fiindcă ajunseră la marginea platformei. Dincolo se întindea Golful Mexic, la o distanţă verticală de 200 de picioare în jos de locul unde se aflau ei.

Mitchell zise:

– Împreunaţi-vă mâinile mai strâns şi întoarceţi-vă. Aşa făcură.

– Voi sunteţi Kowenski şi Rindler? Nici un răspuns.

– Voi sunteţi cei care i-au împuşcat pe Lady Melinda şi pe domnul Roomer?

Din nou, nici un răspuns. Coardele vocale pot să paralizeze când mintea e posedată de certitudinea irevocabilă că eşti la un pas, la o secundă de eternitate. Mitchell apăsă de două ori pe trăgaci şi plecă înainte ca trupurile celor doi morţi să

ajungă în apele Golfului. Abia făcuse patru paşi când lumina unei lanterne îl izbi în faţă.

– Ia te uită, mi se pare mie că-l văd pe Mitchell cel deştept, omul de ştiinţă cel fricos.

Mitchell nu-l vedea pe cel care vorbea şi nici puşca din spatele lanternei - dar nu-i fu greu deloc să recunoască vocea lui Heffer, cel cu nasul ascuţit şi dinţii de rozător. Acesta continuă:

– Şi are un pistol cu amortizor. Ce-ai de gând să faci, domnule Mitchell?

Heffer făcu greşeala clasică a criminalilor incompetenţi. Ar fi trebuit să-l împuşte imediat pe Mitchell şi abia după aceea să pună întrebări. Mitchell îşi aprinse lanterna şi o întoarse în sus, împrăştiind lumina ca un licurici dement. Heffer n-ar mai fi fost om dacă n-ar fi avut reacţia automată şi instinctivă să se uite în sus, în timp ce în mintea sau în subconştientul său se gândea ce dracu are de gând să facă Mitchell: oricare i-ar fi fost intenţia, nu apucă să găsească un răspuns. Heffer era mort înainte ca lumina lanternei să cadă iar pe platformă.

Mitchell îi luă de pe jos lanterna, care, surprinzător lucru, funcţiona, îl trase de călcâie pe Heffer şi-l aruncă în apă ca să se alăture prietenilor săi pe fundul Golfului, se întoarse în vestibulul infirmeriei, îşi puse pantofii în picioare şi intră în infirmerie. Dr. Greenshaw le făcea transfuzie de sânge ambilor pacienţi.

Roomer se uita la ceas.

– Şase minute. De ce ţi-a trebuit atâta timp?

Marina, foarte calmă, se uită la Roomer jumătate cu neîncredere, jumătate cu stupefacţie.

– Ei bine, regret, zise Mitchell, încercând să pară că-şi cere scuze. Am avut ghinionul să dau peste Heffer la întoarcere.

– Adică el a avut ghinionul să dea peste tine. Şi unde sunt prietenii noştri?

– Nu sunt chiar atât de sigur.

– Înţeleg, spuse compătimitor Roomer. E greu de estimat adâncimea apei în zona asta.

– Aş putea să aflu. Dar nu prea cred că are importanţă. Domnule doctor Greenshaw, aveţi tărgi? Cu chingi şi tot tacâmul?

Greenshaw încuviinţă din cap. Mitchell continuă:

– Vă rog să le pregătiţi. Iar între timp ei să rămână unde sunt acum. Se pot face transfuzii de sânge în timpul zborului?

– Nu-i nici o problemă. Să înţeleg că vrei să-i însoţesc eu?

– Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră. Ştiu că e o corvoadă pentru dumneavoastră, dar după ce îi daţi pe mâna autorităţilor medicale competente, aş vrea să vă întoarceţi.

– Plăcerea va fi de partea mea. Am intrat în al şaptezecilea an de viaţă şi credeam că nu mi se mai poate întâmpla ceva nou. M-am înşelat.

Marina se holbă la ei neîncrezătoare. Cei trei păreau calmi şi relaxaţi. Melinda părea să fi căzut în comă, dar se afla, de fapt, sub efectul sedativelor puternice. Marina spuse cu convingere:

– Sunteţi nebuni cu toţii. Mitchell zise:

– Asta afirmă un bolnav dintr-un spital de nebuni despre lumea exterioară, şi probabil are dreptate. Totuşi, nu e vorba despre asta acum. Tu, Marina, o să te întorci împreună cu ceilalţi în Florida. Acolo vei fi în siguranţă totală - tatăl tău va avea grijă să fii păzită cât se poate de bine. Nici un preşedinte din istorie nu va fi vreodată atât de bine păzit.

– Splendid. Îmi place să aibă toţi grijă de mine şi să fiu în centrul atenţiei. Totuşi, inteligenţă întruchipată, e o mică fisură în raţionamentul tău. Nu merg. Rămân cu tatăl meu.

– Tocmai despre asta e vorba. Mă duc să discut cu el chiar acum.

– Adică vrei să mai omori pe cineva?

Mitchell îşi întinse mâinile, cu degetele ţepene. Parcă ar fi fost sculptate în marmură.

– Mai târziu, spuse Roomer. Se pare că acum se gândeşte la altceva.

Mitchell plecă. Marina se întoarse furioasă spre Roomer.

– Şi tu eşti tot atât de rău ca şi el.

– Sunt bolnav. Nu trebuie să mă superi.

– Tu şi apucăturile lui. E doar un ucigaş. Faţa lui Roomer rămase imobilă.

– Nu-mi surâde perspectiva să am o cumnată întârziată mintal.

Ea rămase şocată şi aceasta i se citea pe faţă. Apoi spuse în şoaptă:

– Cred că nu vă cunosc prea bine, nu-i aşa?

– Nu. Noi suntem cei care avem grijă de tot felul de oameni. Cineva trebuie să se ocupe şi de ei. Noi o facem. Ştii cât ne-a oferit tatăl vostru ca să vă aducem acasă? zâmbi Roomer. Mă tem că nu prea mă pricep în domeniul ăsta acum, dar o să se ocupe Mike.

– Cât v-a oferit?

– Oricât am dori noi. Un milion de dolari ca să vă aducem acasă? O sută de milioane dacă i-am fi cerut. Oricât.

– Cât aţi cerut? întrebă ea pe un ton inexpresiv. Roomer oftă, ceea ce, dată fiind starea fizică în care se afla, nici nu era prea greu.

– Bietul Mike. Să-ţi închipui despre el că te consideră oala cu aur de la poalele curcubeului. Poate ar fi mai bine să scape de curcubeul ăla - o himeră, în cel mai bun caz. Şi bietul de mine. Va trebui să stau şi eu în preajma ta. Ce să mai batem câmpii. Tatăl vostru vă iubeşte. Noi vă iubim. Ca să folosesc un clişeu, trebuie să spun că sunt lucruri care nu pot fi cumpărate. Voi sunteţi nişte perle nepreţuite. Să nu încerci să te transformi într-o perlă artificială, Marina. Şi să nu ne mai insulţi în halul ăsta. Sigur, trebuie să trăim şi noi din ceva, aşa că o să-i trimitem nota de plată.

– Pentru ce?

– Pentru muniţia folosită.

Ea se apropie de patul lui, îngenunche şi-l sărută. Roomer părea prea slăbit ca să se împotrivească. Dr. Greenshaw zise cu severitate:

– Lady Marina, i se face o transfuzie de sânge, iar sângele lui are presiunea scăzută, aşa că e foarte slăbit.

Roomer spuse:

– Presiunea sângelui meu nu se plânge. Ea îl sărută din nou.

– Crezi că mă poţi ierta?

Roomer zâmbi şi nu răspunse. Ea continuă:

– "Erou năzdrăvan", ai spus. Îl poate opri cineva când e în starea asta? Pot eu?

– Nu. Într-o bună zi, da.

– Singura persoană eşti tu. Da?

– Da.

– Şi n-ai făcut-o.

– Nu.

– De ce?

– Aveau arme.

– Şi voi aveţi arme.

– Da. Dar noi nu suntem oameni răi care avem arme ca să facem lucruri rele.

– Asta-i tot?

– Nu, zise el, uitându-se la Melinda. Înţelegi?

– Te rog.

– Dacă Kowenski şi Rindler n-ar fi fost trăgători proşti, Melinda ar fi moartă.

– Deci i-ai dat mână liberă lui Michael?

– Da.

– Ai de gând să te însori cu ea?

– Da.

– Ai cerut-o de soţie?

– Nu.

– Nici nu trebuie. Surorile discută despre aşa ceva.

– Te măriţi cu Mike?

– Nu ştiu, John. Încep să devin laşă, începe să-mi fie frică.

– De ce?

– Ucide.

– Şi eu am ucis.

– O să mai ucidă?

– Nu ştiu.

– John.

El îşi întinse o mână, apucă o buclă din părul ei negru şi strălucitor şi smulse un singur fir.

– Te superi?

– Vrei cu tot dinadinsul?

– Da.

– Trebuie să mă gândesc, zise ea aruncându-şi din picioare pantofii cu tocuri înalte.

– Mai ai multe de învăţat. Ia loc.

Ea se aşeză pe patul lui. Dr. Greenshaw îşi mută privirea pe cer. Era îmbrăcată cu blugi bleumarin şi cu o bluză albă. Roomer se ridică în capul oaselor şi îi desfăcu nasturele de sus al bluzei. Ea se uită la el şi nu spuse nimic. Roomer zise:

– Restul rămâne să-l faci tu. Pune-ţi o cămaşă de marinar.

Ea se întoarse după treizeci de secunde, îmbrăcată cu cămaşă de marinar. Se uită întrebătoare la Roomer, care dădu din cap aprobator. Apoi părăsi infirmeria.

În salonul lordului Worth, acesta şi Mitchell erau aşezaţi în două fotolii alăturate. Difuzoarele erau în funcţiune. Când Marina intră, Mitchell îi făcu semn cu mâna să nu vorbească.

În difuzoare, vocea inconfundabilă a lui Durand suna iritată:

– Tot ce ştiu eu e că luminatoarele de punte s-au stins cu câteva minute în urmă şi s-au aprins cu un minut în urmă.

Marina îi aruncă o privire lui Mitchell, care încuviinţă din cap. Vocea continuă:

– Dar aveţi suficientă lumină ca să aterizaţi.

– Aţi neutralizat antena rotitoare radar?

Marina nu mai auzise vocea până atunci, dar faptul că lordul Worth strângea din buze demonstra că vocea lui Cronkite nu-i era străină.

– Nu cred că mai e nevoie acum.

– A fost ideea dumitale. Fă-o. Vom pleca cu toţii peste zece minute, iar timpul de zbor va dura cincisprezece minute.

– "Vom pleca?" Asta înseamnă că veniţi şi dumneavoastră?

– Nu. Am lucruri mai importante de făcut.

Se auzi un ţăcănit: Cronkite întrerupsese convorbirea. Lordul Worth zise neliniştit:

– Mă întreb ce-o fi vrând să spună dracul ăsta împieliţat?

– O să aflăm noi, chiar dacă n-o să ne fie uşor, spuse Mitchell, întorcându-se apoi spre Marina. Unde îţi sunt pantofii?

Ea zâmbi dulce.

– Sunt o elevă silitoare. Pantofii fac prea mult zgomot pe platformă.

– N-o să ieşi pe nici o platformă.

– Ba da. Am goluri în educaţie. Vreau să văd cum operează ucigaşii.

Mitchell spuse iritat:

– N-am de gând să omor pe nimeni. Fă-ţi bagajele. O să pleci în curând.

– Nu plec.

– De ce?

– Pentru că vreau să stau cu tata - şi cu tine. Nu ţi se pare firesc?

– O să pleci chiar dacă o să fiu nevoit să te leg.

– Limba n-o să mi-o legi. Crezi că autorităţilor nu le-ar plăcea să ştie unde sunt armele furate de la arsenalul din Mississippi?

Lordul Worth păru uşor descumpănit.

– Mi-ai face una ca asta? Tatălui tău?

– Tu m-ai lega şi m-ai îmbarca aşa cu forţa la bordul elicopterului ăluia - pe mine, fiica ta?

– Ce mai logică, scutură din cap Mitchell. Să nu vă fie cu supărare, lord Worth, dar se pare că aţi crescut o încăpăţânată. Dacă dumneavoastră credeţi că...

Difuzoarele din perete cârâiră din nou. Se auzi vocea lui Cronkite.

– Hai, nu mai pierdeţi vremea. Opriţi radarul ăla.

– Cum? întrebă neliniştit Aaron. Credeţi c-o să mă caţăr pe blestemata aia de instalaţie de foraj?

– Nu fă pe prostul. Mergi la staţia de radiolocaţie. O să găseşti un levier roşu chiar deasupra consolei. Trage-l în jos.

– Asta pot s-o fac, spuse uşurat Aaron.

Auziră zgomotul unei uşi închizându-se. Mitchell îşi scoase pantofii din picioare, stinse lumina din salon şi întredeschise puţin uşa. Aaron, stând cu spatele la ei, se îndrepta către staţia de radiolocaţie. Ajunse în faţa uşii, o deschise şi intră. Mitchell o porni după el, îşi scoase pistolul cu amortizor şi-l prinse cu mâna stângă. În spatele lui se auzi o voce slabă:

– Am crezut că lucrezi cu mâna dreaptă.

Mitchell nici măcar nu-şi dădu osteneala să înjure. Şopti resemnat:

– Aşa e.

Aaron tocmai trăgea de levier când Mitchell intră fără zgomot. El spuse:

– Nu te întoarce. Aaron nu se întoarse.

– Pune-ţi mâinile la ceafă, întoarce-te şi vino aici Aaron se întoarse cu faţa la el şi exclamă:

– Mitchell!

– Te rog nu încerca să faci pe deşteptul. Am fost obligat să-ţi omor trei prieteni în noaptea asta. N-o să-mi dea mie insomnii tocmai al patrulea. Stai unde eşti şi Întoarce-te încă odată.

Aaron făcu aşa cum i se spusese. Mitchell îşi scoase mâna dreaptă din buzunarul hainei. Cureaua de piele împletită care-i atârna de încheietură nu era mai lungă de cinci ţoli, dar când îl lovi pe Aaron cu o forţă şi o precizie considerabilă deasupra şi în spatele urechii drepte era evident că lungimea curelei fusese suficientă pentru ce avusese de făcut. Mitchell îl prinse în timp ce cădea şi îl trase uşor pe punte.

– Trebuia să faci asta? întrebă Marina.

După aceea se auzi un sunet înăbuşit şi ea nu mai adăugă nimic deoarece mâna lui Mitchell îi astupă gura fără prea mare delicateţe. Ea se înfioră deoarece el îi flutură cureaua prin faţa ochilor.

– Vorbeşte încet, şopti el furios.

Apoi îngenunche peste Aaron, îl întoarse, îi luă pistolul şi-l vârî în buzunar.

– Trebuia să faci asta? întrebă ea încet. Ai fi putut numai să-l legi şi să-i pui căluşul.

– Când o să am nevoie de sfatul unui amator ignorant, atunci o să apelez imediat la tine. N-am timp de glume. O să se odihnească o jumătate de oră, iar apoi o să aibă nevoie de o aspirină, asta-i tot.

– Şi acum?

– Durand.

– De ce?

– Prostuţo.

– M-am săturat să mi se tot spună "prostuţo". John mi-a spus aşa adineauri. Mi-a mai spus că sunt întârziată mintal şi perlă artificială.

– Nu există individ mai perspicace în judecarea oamenilor decât John al nostru, zise aprobator Mitchell. Dacă Aaron nu se va întoarce, Durand va începe să-l caute. Apoi, cu ajutorul radiotelefonului, va anula cursa elicopterului.

– Păi, asta vrei, nu-i aşa?

– Nu.

El stinse lumina şi plecă, însoţit de Marina. Mitchell se opri în faţă intrării camerei de zi a lordului Worth.

– Intră. Eşti iritată şi îmi stai în cale. Nu mă pot desfăşura cum trebuie dacă-mi stai în coastă. Mă descurc mai bine fără eroine.

– Îţi promit că n-o să mai scot o vorbă. Îţi promit.

El o apucă de braţ şi o împinse înăuntru cu forţă. Lordul Worth îşi ridică privirea uşor surprins. Mitchell spuse:

– Lord Worth, dacă o să-i mai daţi voie afurisitei ăsteia de fiice a dumneavoastră să iasă de-aici, atunci o să vă consider pe dumneavoastră răspunzător pentru ce-o să se întâmple. Mai mult decât atât, o să micşorez luminile de pe punte. Orice persoană văzută plimbându-se pe platformă va fi împuşcată fără somaţie. Vă promit solemn şi asta ar fi bine s-o credeţi. Ăsta nu e un loc de joacă pentru copii.

Uşa se închise după el.

– Ia te uită! exclamă Marina aşezându-se şi împreunându-şi mâinile. Ce fel de soţ crezi c-o să fie "dumnealui"?

– Unul perfect, îmi imaginez. Ascultă, draga mea, una dintre calităţile cele mai mari ale lui Mitchell e rapiditatea de reacţie. Tu i-ai diminuat-o. Şi ştii al naibii de bine cât de mult ţine la tine - numai că prezenţa ta aici constituie un motiv în plus de îngrijorare într-un moment în care nu-şi poate permite una ca asta. Soţia nu-şi urmează soţul într-o mină de cărbuni sau într-o misiune de bombardament în timp de război. Iar Mitchell e mult mai independent decât alţii.

Ea încearcă mai întâi să se încrunte, dar faţa ei frumoasă nu era făcută pentru aşa ceva, aşa că zâmbi cu tristeţe, se ridică şi îi umplu tatălui ei paharul cu whisky.

Mitchell scoase pistolul şi două chei mari din buzunarele lui Durand, aflat în stare de inconştienţă, se îndreptă către intrarea principală a cantonamentului de răsărit, deschise uşa şi aprinse luminile de pe coridor.

– Domnule comandor Larsen, strigă el. Palermo! Uşile se deschiseră şi cei doi ajunseră la el în câteva secunde. Larsen spuse:

– Mitchell! Ce dracu' cauţi aici?

– Sunt doar un seismolog inofensiv care-şi făcea plimbarea obişnuită.

– Dar n-ai auzit anunţul de la megafon - cine va fi văzut pe platformă va fi împuşcat fără somaţie?

– Asta a fost înainte. O veste rea şi două bune. Vestea rea mai întâi. Roomer şi domnişoara Melinda n-au auzit anunţul - camerele lor sunt izolate acustic. Aşa că au plecat la plimbare. Amândoi au fost răniţi destul de grav. Melinda are umărul stâng zdrobit, iar Roomer a fost împuşcat în gât şi-n piept. Doctorul crede că glonţul i-a ajuns la coloană. Trebuie să-i ducem la spital cât mai repede. Cine-i pilotul personal al lordului Worth?

– Chambers, zise Larsen.

– Trimite pe unul din oamenii dumitale să-i facă plinul. Veştile bune: Durand e în camera de radioemisie, iar aghiotantul său, un individ pe nume Aaron, e tot în camera de radioemisie. Amândoi zac în stare de inconştienţă.

Apoi se uită la Palermo şi continuă:

– După ce or să-şi revină - o să mai dureze puţin - aţi putea avea grijă de ei cu dragoste şi atenţie?

– O să fie plăcerea noastră. Larsen spuse:

– Durand mai avea trei oameni.

– Sunt morţi.

– Dumneata?

– Da.

– Noi n-am auzit nici o împuşcătură.

Mitchell le arătă în grabă pistolul său cu amortizor, de calibrul 38. Larsen părea preocupat.

– Lordul Worth mi-a vorbit mult despre dumneata. Credeam că exagerează.

– Cealaltă veste bună. Cronkite trimite nişte întăriri cu elicopterul - n-or să fie mulţi, cred, opt sau nouă - şi cred că decolează cam pe la ora asta. Am aflat că sunt la o distanţă de zbor de cincisprezece minute, deci presupun că nava lui Cronkite e undeva mai jos de linia orizontului, iar radarul nostru nu bate până acolo.

Palermo se lumină la faţă.

– Distrugem elicopterul ăsta în zbor?

– Aşa m-am gândit şi eu în prima fază, trebuie s-o recunosc Dar hai să încercăm să procedăm inteligent şi să-l atragem într-o cursă. Le spunem să aterizeze, iar apoi punem mâna pe ei. Iar şefului lor o să-i ordonăm să-i comunice lui Cronkite că totul e-n regulă.

– Şi dacă o să refuze? Sau o să încerce să cheme în ajutor?

– O să-i scriem noi scenariul. Dacă o să devieze cu un singur cuvânt, eu o să-l împuşc. Cu amortizorul. Cronkite n-o să audă nimic.

– S-ar putea să-l audă pe individ gemând.

– Când un glonţ de calibrul 38 îţi intră în ţeastă şi străbate capul într-un unghi de 45 ° nu prea mai ai timp să gemi.

– Vrei să spui că l-ai omorî?

Deşi nu era total neîncrezător, Larsen fu evident luat prin surprindere.

– Da. Apoi ne ocupăm şi de ceilalţi. N-or să ne dea prea mult de furcă.

Larsen zise cu simţire:

– Când lordul Worth mi-a vorbit despre dumneata, nu mi-a povestit nici măcar jumătate din câte eşti în stare.

– Încă un lucru. Vreau elicopterul ăla. O să încropim o poveste cum că maşinăria s-a lovit de eliport, s-a zdrobit şi o să dureze câteva ore până o reparăm. E întotdeauna util să mai ai la îndemână un elicopter, dar, şi mai important, vreau să-l privez pe Cronkite de ăsta.

Apoi el se uită la Palermo.

– Cred că o să le faceţi musafirilor o primire pe cinste.

– Sigur că da. Ai vreo propunere?

– Păi, nu prea îmi place să dau lecţii unui expert ca dumneata.

– Mă cunoşti?

– Am fost poliţist. *Seawitch* e încărcat cu proiectoare portabile. Ei se vor îndrepta spre clădirea administraţiei. O să-i derutez stingând luminile de pe punte şi

aprinzând proiectoarele când or să ajungă la, să zicem, o distanţă de treizeci de yarzi. Atunci or să fie orbiţi şi n-o să vă vadă.

– Sunt sigur c-ai să reuşeşti.

– Şi eu sunt sigur de *voi*, îi zâmbi scurt Mitchell, ca de la poliţist la delincvent, iar apoi îi spuse lui Larsen: Am sentimentul că lordul Worth ar vrea să stea de vorbă cu şeful platformei sale.

– Bine.

Se îndepărtară în timp ce Palermo le dădea deja instrucţiuni rapide oamenilor săi. Larsen îl întrebă:

– Lordul Worth ştie ce ai de gând să faci?

– N-am avut timp să-i comunic. Oricum, nu i-aş spune lordului Worth cum să câştige un miliard din petrol.

– În regulă.

Se opriră în treacăt la camera de radioemisie. Larsen se uită lung la Durand, chircit pe jos, nu numai cu satisfacţie dar şi cu regret.

– Ce privelişte frumoasă. Totuşi, regret că nu m-am ocupat eu de el.

– Sunt sigur că Durand, când o să se trezească, n-o să regrete. Operaţiile estetice costă scump.

Apoi se opriră la infirmerie. El se uită la Melinda, încă inconştientă, şi la Roomer, treaz de-a binelea, iar pumnii săi uriaşi se încleştară. Roomer zâmbi.

– Ştiu. Dar ai venit prea târziu. Cât de adâncă e apa aici?

– Nouă sute de picioare.

– Atunci ţi-ar trebui un costum de scafandru ca să-i strângi de gât pe făptaşi. Ce mai faci, domnule comandor Larsen? Cât despre noi, vezi dumneata singur.

– Mă odihnesc. Mitchell e mult mai activ. În afară de cei trei care zac pe fundul Golfului, m-a lipsit de plăcerea de a-l bate zdravăn pe Durand. Nici Aaron nu se simte prea bine.

Roomer spuse în chip de scuză:

– Tactul nu e punctul lui forte. Deci *Seawitch* e în mâinile noastre?

– Momentan.

– Momentan?

– Crezi că un individ precum Cronkite se dă bătut cu una cu două? Deci şi-a pierdut cinci oameni şi o să mai piardă probabil încă opt sau nouă. Ce înseamnă asta pentru unul care încasează zece milioane? Şi nu uita că mârşavul vrea să se răzbune pe lordul Worth. Dacă pentru a-şi atinge scopul trebuie să distrugă într-un fel sau altul *Seawitch,* inclusiv pe toţi cei aflaţi la bord - ei bine, Cronkite se va lăsa pradă impulsurilor sale şi va duce totul la bun sfârşit.

Apoi el se întoarse către dr. Greenshaw şi continuă.

– Cred că e timpul să aduceţi tărgile. Dumneata, domnule comandor, ai putea să chemi patru muncitori să vină să-i mute pe tărgi şi apoi să-i ducă până la elicopter? Mă tem, John, că n-o să călătoreşti într-o companie prea plăcută. Mă refer la Durand şi Aaron. Legaţi fedeleş, bineînţeles.

– Păi, mulţumesc foarte mult.

– Uneori pot să fiu tot atât de şmecher ca tine. N-aş vrea să-i dau ocazia lui Cronkite să pună mâna pe *Seawitch.* N-am nici cea mai mică idee ce-o fi vrând să facă,

dar un individ foarte motivat şi cu o minte vicleană poate să facă aproape orice şi-a pus în cap. Dacă reuşeşte cumva să-şi ducă acţiunea la bun sfârşit, nu vreau ca Durand şi Aaron să mă arate cu degetul cum că eu aş fi de vină. Ar trebui să rămân un seismolog discret şi inofensiv.

Larsen dădu câteva ordine la telefon, apoi merse împreună cu Mitchell în camera unde se afla lordul Worth. Acesta era la telefon ascultând cu o figură încruntată. Marina se uită la Mitchell cu o expresie tot atât de ameninţătoare ca a tatălui ei.

– Îmi închipui c-ai mai împrăştiat pe platformă câţiva morţi, nu-i aşa?

– Îmi faci o gravă nedreptate. Nu mai am pe cine să omor.

Ea tresări puţin şi îşi mută privirea de la el. Larsen zise:

– Nava e în mâinile noastre, lady Marina. Ne aşteptăm la necazuri un pic mai mari peste vreo zece minute, dar o să ne descurcăm.

Lordul Worth puse receptorul în furcă.

– Ce vrei să spui?

– Cronkite trimite nişte întăriri cu elicopterul. Nu mulţi - opt sau nouă. Nu vor avea nici o şansă. El are impresia că tot Durand e şef aici.

– Eu nu cred.

– E în stare de inconştienţă şi legat fedeleş. Iar Aaron, de asemenea.

Nerăbdarea se citea pe faţa lordului Worth.

– Vine şi Cronkite cu ei?

– Nu.

– Mare păcat. Am mai primit o veste proastă. *Torbello* e avariat.

– Sabotaj?

– Nu. Principala conductă care furniza combustibil motorului s-a fisurat E doar o chestie temporară, deşi, s-ar putea ca reparaţia ei să dureze câteva ore. Dar nu sunt motive de îngrijorare, iar din jumătate în jumătate de oră vor sosi rapoarte referitoare la stadiul în care se găseşte lucrarea.

Din păcate, se mai ivise şi o altă problemă. Nici una din marile companii maritime de asigurare din Londra nu auzise de existenţa navei *Questar.* Mai mult decât atât, Corporaţia Maritimă a Golfului raportase dispariţia vasului său de supraveghere seismologică din Freeport. Era vorba despre *Hammond.*

Marina SUA avea şi ea două motive de nelinişte. Guvernul american Se că distrugea submarinele uzate, fie că le vindea în străinătate; dar niciodată nici unul nu ajunsese în mâna companiilor comerciale sau a persoanelor particulare. Pe de altă parte, de-a lungul coastei Golfului nu existau submersibile de tip Cousteau.

Soneria telefonului ţârâi. Lordul Worth conectă legătura la difuzoarele din perete. Radiotelegrafistul comunică scurt:

– Elicopter, zburând la joasă înălţime, direcţia nord-vest, la cinci mile distanţă.

– Ei, asta acum! exclamă Larsen. Trebuie să fie o diversiune. Vii, Mitchell?

– Imediat. Trebuie să scriu un bileţel. Îţi aduci aminte?

– Desigur, bileţelul.

Larsen plecă. Mitchell scrise cu creionul un bileţel al cărui text, cât se poate de clar, nu putea să dea naştere vreunei interpretări greşite. Apoi îl împături, îl vârî în buzunar şi se îndreptă spre uşă. Lordul Worth zise:

– Te superi dacă vin şi eu?

– Păi, n-ar fi nici un pericol, dar cred c-ar fi mai bine să staţi aici şi să ascultaţi mesajele radar, radio şi să controlaţi toate celelalte aparate de supraveghere senzorială ataşate la masivele cabluri de ancorare.

– În regulă. Şi o să-i telefonez Secretarului de Stat să văd dacă a reuşit să mă scape de blestematele alea de nave de război.

Marina spuse cu blândeţe:

– Dacă nu e nici un pericol, vin şi eu cu voi.

– Nu.

– Ai un vocabular foarte limitat, domnule Mitchell.

– Decât să faci pe eroina, mai bine ai fi o nouă Florence Nightingale[8] - sunt aici doi răniţi grav care au nevoie de ajutor.

– Eşti mult prea autoritar, Mitchell.

– Cu alte cuvinte, sunt un porc de câine.

– Cum ţi-ai putea imagina că m-aş mărita cu unul ca tine?

– Nu mă interesează ce-ţi imaginezi tu. De fapt, nici nu te-am cerut de soţie.

Apoi plecă.

– Asta-i bună! exclamă ea, uitându-se neîncrezătoare la tatăl ei, dar lordul Worth îşi stăpânea râsul cum nu se putea mai bine. După aceea ridică receptorul şi ceru să fie deschise capetele de erupţie şi să înceapă din nou forarea.

Elicopterul tocmai se pregătea să aterizeze când Mitchell îi găsi pe Larsen, Palermo şi oamenii acestuia în obscuritatea navei-bază. Luminile platformei fuseseră micşorate, dar eliportul era iluminat la maximum. Palermo avea la dispoziţie şase proiectoare portabile. Îi făcu semn din cap lui Mitchell, apoi se îndreptă agale către eliport. În mână ducea un plic.

După ce elicopterul ateriză, uşa se deschise şi nişte indivizi cu arme automate în mâini, îngrijorător de multe, începură să coboare. Palermo spuse:

– Eu sunt Marino. Cine-i şeful vostru?

– Eu. Mortensen, replică un tânăr corpolent cam nevrozat ce părea mai degrabă un locotenent tânăr şi isteţ decât asasinul care era cu siguranţă. Am crezut că Durand e şeful aici.

– Aşa e. Dar acum poartă o discuţie scurtă şi importantă cu lordul Worth. Te aşteaptă în camera lordului.

– De ce reflectoarele de punte sunt aşa de slabe?

– O cădere de tensiune. Se rezolvă. Eliportul are generator propriu, spuse Palermo, după care arătă cu degetul într-acolo.

Mortensen încuviinţă şi porni în acea direcţie însoţit de cei opt oameni ai săi. Palermo zise:

– Vă ajung şi eu din urmă imediat Am un mesaj personal pentru pilot, de la Cronkite.

Palermo se urcă în elicopter. Îl salută pe pilot şi zise:

– Am aici un mesaj pentru dumneata de la Cronkite.

[8] Infirmieră engleză (1820-1910), prima femeie care a îngrijit de bolnavi în epoca modernă (n.tr.).

Pilotul păru surprins de-a binelea.

– Mi s-a dat ordin să mă întorc imediat.

– N-o să dureze mult. Se pare că Cronkite vrea să stea de vorbă cu lordul Worth şi fiicele sale.

Pilotul rânji şi luă plicul de la Palermo. Îl deschise, examină ambele feţe ale unei foi albe de hârtie şi spuse:

– Ce înseamnă asta?

– Priveşte! i se adresă Palermo, arătându-i un pistol cam de mărimea unui mic tun.

– Nu pot să sufăr eroii morţi.

Luminile platformei se stinseră şi cele şase proiectoare se aprinseră. Vocea tunătoare a lui Larsen se făcu auzită cât se poate de clar:

– Aruncaţi armele. N-aveţi nici o şansă.

Unul dintre oamenii lui Mortensen, spre ghinionul său, gândi altfel. Se năpusti pe puntea platformei, trase o rafală de gloanţe cu puşca mitralieră şi reuşi să distrugă un proiector. Dar plăcerea lui fu de scurtă durată, deoarece căzu mort înainte ca proiectorul spart să înceteze a mai lumina. Ceilalţi opt aruncară armele.

– Vezi? Eroii morţi nu mai sunt de folos nimănui. Vino. Opt din cei nouă, împreună cu pilotul, au fost duşi într-o magazie fără geamuri, şi încuiaţi. Cel de-al nouălea, Mortensen, a fost dus în camera de radioemisie, unde, peste puţin timp, apăru şi Mitchell. Pentru această ocazie, Mitchell se îmbrăcase cu un costum de cazangiu şi îşi pusese o glugă, ceea ce nu numai că-i masca faţa, dar îi schimba şi vocea. Nu voia să fie identificat.

Apoi scoase hârtia pe care făcuse însemnările, propti ţeava pistolului în gâtul lui Mortensen, îi spuse să-l contacteze pe Cronkite şi să-i citească răspicat mesajul. După aceea îi atrase atenţia că la cea mai mică nerespectare a scenariului îi va zbura creierii. Mortensen nu era nebun, iar de-a lungul activităţii sale bogate înfruntase moartea de mai multe ori. Făcu legătura, raportă că totul este în ordine, că el şi cu Durand controlau pe deplin situaţia pe *Seawitch,* dar că s-ar putea să dureze câteva ore până să se întoarcă elicopterul, deoarece, în ultimul moment, o pană de motor defectase trenul de aterizare.

Cronkite păru foarte satisfăcut şi închise.

Când Larsen şi Mitchell se întoarseră în cabina lordului Worth, acesta părea mai vesel decât până atunci. Pentagonul îi comunicase că ambele vase din Cuba, precum şi cel din Venezuela fuseseră oprite în larg şi se părea că aşteaptă noi instrucţiuni. *Torbello* pornise iar ia drum şi era aşteptat să sosească la Galveston peste nouăzeci de minute. Lordul Worth s-ar fi simţit mai puţin satisfăcut dacă ar fi ştiut că *Torbello,* tremurând din toate încheieturile, se afla la câteva sute de mile distanţă de Galveston, navigând spre sud-vest pe marea liniştită. Mulhooney n-avea nici un chef să mai zăbovească.

Marina spuse pe un ton acuzator:

– Am auzit că s-au tras focuri de armă.

– Doar focuri de avertizare în aer, zise Mitchell. Ca să bage frica-n ei.

– I-aţi făcut pe toţi prizonieri. Lordul Worth zise iritat:

– Nu vorbi prostii. Te rog să te potoleşti. Eu şi comandorul avem de discutat treburi mult mai importante.

– Noi plecăm, spuse Mitchell. Apoi se uită la Marina şi continuă:

– Hai să-i conducem pe pacienţi.

Merseră în urma tărgilor până la elicopter, însoţiţi de Durand şi Aaron - amândoi cu mâinile strâns legate la spate -, dr. Greenshaw şi unul dintre oamenii lui Palermo, un individ ameninţător înarmat cu o puşcă de vânătoare, care urma să-i păzească pe prizonieri până ce vor ajunge pe uscat.

Mitchell se adresă Marinei:

– Ultima şansă.

– Nu.

– O să facem un cuplu formidabil, zise trist Mitchell. Adică monosilabic.

Îşi luară rămas bun, priviră elicopterul înălţându-se şi se întoarseră în cabina lordului Worth. El şi Larsen nu aveau o mină prea veselă. Fiecare la câte un telefon, se străduiau, fără nici un efect, să mai obţină câteva vase petroliere. De fapt, mai erau câteva vase goale, cu o capacitate brută de încărcare de 50 tdw, pe coasta sudică şi estică, dar toate aparţineau celor mai mari companii petroliere, care mai degrabă ar fi dat faliment decât să-şi închirieze vreun vas Companiei Petroliere Worth Hudson. Cele mai apropiate petroliere de un asemenea tonaj erau fie în Marea Britanie sau Norvegia, fie în Mediterana, iar aducerea lor ar fi însemnat o pierdere de timp inadmisibilă, ca să nu mai vorbim despre bani, care sunt foarte aproape de inima lordului Worth. El şi Larsen se gândiseră chiar să aducă unul dintre superpetrolierele lor, dar până la urmă se răzgândiseră. Datorită uriaşei capacităţi de încărcare a acestor vase, pierderile ar fi fost extrem de mari. Iar ceea ce se întâmplase cu *Crusader* ar putea să se întâmple chiar şi cu un supertanc. Este adevărat, ele erau asigurate la Lloyd, dar reprezentanţii acestei auguste firme, care cercetau accidentele maritime, erau cât se poate de evazivi, prudenţi şi circumspecţi. Cu toate că întotdeauna luau decizia cea mai bună, acest lucru dura foarte mult timp.

Un alt apel sosi de pe *Torbello.* Urmându-şi cursul firesc, se estima că va sosi la Galveston după o oră. Lordul Worth spuse cu tristeţe că nu mai aveau decât două petroliere în funcţiune: prin urmare, vor trebui să-şi încarce programul şi mai mult.

După o jumătate de oră, un alt mesaj sosi de pe vas.

O jumătate de oră până la Galveston. Lordul Worth ar fi trebuit să se simtă mai puţin liniştit dacă ar fi ştiut că acum, după lăsarea întunericului, *Starlight,* lăsând *Georgia* acolo unde era, se îndrepta deja spre *Seawitch,* cu motoarele funcţionând cu baterii electrice. Şansele ca radiolocatorul subacvatic al platformei *Seawitch* să-l detecteze erau extrem de mici. *Starlight* transporta tot felul de mine, care de care mai sofisticate, toate putând fi teleghidate.

Mai trecu încă o jumătate de oră înainte de a sosi vestea că *Torbello* a fost ancorat în deplină siguranţă la Galveston. Lordul Worth îi zise lui Larsen că avea de gând să ia legătura imediat cu autorităţile portuare din Galveston ca să-l asigure cât mai repede, indiferent de câţi bani ar fi costat.

Obţinu legătura în numai un minut - oameni ca lordul Worth nu sunt lăsaţi niciodată să aştepte. Când îşi formulă pretenţiile pe un ton autoritar, căpitanul portului rămase mut de uimire. Apoi spuse:

– Nu-mi pot da seama despre ce vorbiţi, Sir.

– La dracu', eu ştiu întotdeauna despre ce vorbesc.

– Nu şi-n cazul ăsta, lord Worth. Mă tem c-aţi fost informat greşit sau vi s-a făcut o farsă. *Torbello* n-a sosit.

– Dar ce dracu', tocmai am aflat.

– O secundă, vă rog.

Secunda se transformă în treizeci de secunde, timp în care Mitchell îi aduse prevenitor lordului Worth un pahar cu whisky, din care lordul sorbi jumătate. Apoi vocea de la celălalt capăt se auzi din nou.

– Veşti proaste. Nu numai că nu e nici urmă de petrolierul dumneavoastră, dar antenele noastre radar n-au detectat nici un vas de asemenea dimensiuni pe o rază de patruzeci de mile.

– Atunci ce dracu' i s-ar fi putut întâmpla? Am vorbit acolo acum două trei minute.

– Aţi primit indicatorul de apel de acolo?

– Da, la dracu'.

– Atunci înseamnă că nu i s-a întâmplat nici un rău.

Lordul Worth închise, fără să mulţumească măcar pentru amabilitate. Se încruntă la Larsen şi la Mitchell de parcă ei ar fi fost de vină pentru ce se întâmplase.

În cele din urmă spuse:

– Căpitanul de pe *Torbello* s-a smintit de-a binelea, altceva nu-mi pot imagina.

Mitchell zise:

– Iar eu cred că e închis la loc sigur, în propria navă. Lordul Worth replică foarte ironic:

– Pe lingă alte calităţi pe care le ai, acum eşti şi mediu.

– *Torbello* al dumneavoastră a fost atacat de bandiţi.

– Atacat de bandiţi! Atacat de bandiţi? Acum tu te-ai smintit de-a binelea. Cine a mai auzit ca un vas petrolier să fie atacat de bandiţi?

– Cine a mai auzit ca un avion cu reacţie să fie atacat de bandiţi până când s-a produs una ca asta? După ce s-a întâmplat cu *Crusader* la Galveston, căpitanul de pe *Torbello* ar fi trebuit să fie mult mai precaut atunci când e abordat de persoane de pe un alt vas, cu excepţia cazului că e vorba de o ambarcaţiune cât se poate de respectabilă. Există două feluri de ambarcaţiuni de genul ăsta: ale marinei şi ale pazei de coastă. Am aflat că s-a furat de la Corporaţia Maritimă a Golfului un vas de supraveghere. Multe vase de felul ăsta sunt foste ambarcaţiuni de pază dotate cu eliport, astfel încât un elicopter să-l poată folosi pentru bombardarea cu grenade. Nava se numea *Hammond.* Cu legăturile pe care le aveţi, aţi putea afla în câteva minute.

Lordul Worth află într-adevăr în câteva minute. El spuse:

– Deci, ai avut dreptate.

Era atât de uimit încât nici măcar nu-şi ceru scuze. Apoi zise:

– Iar ăsta, bineînţeles, era *Questar* cu care Cronkite a navigat din Galveston. Numai Dumnezeu ştie sub ce nume circulă acum. Ce mai urmează, mă întreb?

Mitchell spuse:

– Un telefon de la Cronkite, cred.

– De ce să-mi telefoneze?

– Cine ştie ce grozăvii i-or mai fi trecând prin minte, bănuiesc. Nu ştiu.

Lordul Worth nu se dădea bătut cu una cu două. Avea prieteni puternici şi influenţi. Telefonă unui prieten amiral de la comandamentul marinei din Washington şi-i ceru să-l ajute cu un vas de salvare. Acesta se scuză, spunând că pentru aşa ceva are nevoie de permisiunea comandantului suprem - de fapt, a preşedintelui. Se părea că preşedintele manifestă o atitudine de dezinteres în această privinţă. Nici el, nici Congresul nu agreau prea mult companiile petroliere care şi-au bătut joc de atâtea ori de ei, ceea ce era cât se poate de nedrept pentru lordul Worth, care nu-şi bătuse joc niciodată de nimeni de la Washington. Mai mult decât atât, căutarea s-ar întinde aproape sigur dincolo de jurisdicţia apelor teritoriale. Pe de altă parte, ploua cu găleata în regiunea Golfului şi cu toate că radarul lor putea să identifice o sută de nave în zonă, observarea lor era imposibilă.

Încercă la CIA Lipsa lor de interes era şi mai mare. Cu câţiva ani în urmă se cam făcuseră de râs în public, iar acum în tot timpul liber îşi lingeau rănile.

Cei de la FBI îi reamintiră scurt că activitatea lor se rezumă la treburile interne şi că, oricum, suferă de rău de mare ori de câte ori se aventurează pe apă.

Lordul Worth se gândi să facă apel la ONU, dar Larsen şi Mitchell îl convinseră să nu întreprindă o asemenea acţiune. Nu numai statele din Golf s-ar opune propunerii sale, dar şi Venezuela, Nigeria, toate statele comuniste şi toate ţările lumii a treia ar spune un nu hotărât oricărei intervenţii: iar ONU nu avea puterea legală să iniţieze o asemenea acţiune. Pe de altă parte, probabil că reprezentanţii ONU dormeau la ora aceea.

Pentru prima dată în viaţă, se părea că lordul Worth este în încurcătură. Şansa părea să nu mai ţină cu el. Dar lordul Worth descoperea că, într-o asemenea ocazie, era tot atât de supus greşelii ca oricare alt muritor: în câteva secunde putea să piardă totul.

O voce răsună în difuzor. Era, aşa cum prevăzuse, vocea lui Cronkite. Se bucura să-l informeze pe lordul Worth că nu erau motive de îngrijorare cu privire la *Torbello,* deoarece acesta se afla în mâini sigure.

– Unde? întrebă lordul Worth.

Dacă fiica lui n-ar fi fost de faţă, cu siguranţă că lordul ar fi însoţit întrebarea cu câteva epitete.

– Prefer să nu spun deocamdată. Voi menţiona totuşi că e ancorat în siguranţă în apele teritoriale ale unei ţări din America Centrală. Intenţia mea e să aduc petrol în ţara asta săracă şi lipsită de resurse naturale - el nu menţionă că avea intenţia să-l vândă la jumătate de preţ, ceea ce i-ar fi adus un venit de sute de mii de dolari - iar apoi o să duc petrolierul ăla de-acolo şi o să-l scufund la o adâncime de o sută de stânjeni. Desigur, numai dacă nu…

– Dacă nu ce? întrebă lordul Worth cu o voce iritată într-un mod specific.

– Numai dacă nu vrei să închizi capetele de erupţie de pe *Seawitch* şi nu vrei să opreşti pomparea şi forarea.

– Eşti nebun.

– Ce-ai spus?

– Criminalii tăi au făcut-o deja. Nu ţi-au povestit?

– Vreau o dovadă. Îl vreau pe Mortensen. Lordul Worth zise plictisit:

– Aşteaptă. Ţi-l aducem îndată.

Mitchell se duse după el. Pe drum, Mitchell îl informă din nou în amănunţime pe Mortensen cu privire la ce trebuie să spună. Îi confirmă lui Cronkite că pomparea şi forarea fuseseră oprite. Cronkite îşi exprimă satisfacţia, iar legătura radio se întrerupse. Mitchell îndepărtă pistolul din ceafa lui Mortensen şi doi dintre oamenii lui Palermo îl luară din cameră. Mitchell îşi scoase gluga, iar Marina îl privi cu un amestec de oroare şi de neîncredere.

Ea şopti:

– Era gata să-l omori.

– Deloc. Aveam de gând să-l mângâi pe creştet şi să-i spun ce băiat bun e. Te-am rugat să pleci de pe platforma asta.

CAPITOLUL 9

Abia începuse lordul Worth să se gândească la ceea ce are de făcut că se şi pomeni în cameră cu doi indivizi. Unul era Palermo, iar celălalt Simpson, unul din membrii echipajului. Datoria acestuia din urmă era să supravegheze sistemele de interceptare senzorială ataşate de picioarele platformei şi elasticitatea cablurilor de ancorare. Se vedea limpede că este într-o stare de agitaţie teribilă.

Lordul Worth întrebă:

– Ce grozăvie ne mai rezervă soarta acum?

– E ceva în neregulă la utilaj. Instrumentele mele nu mai funcţionează aşa cum trebuie. Un obiect, ceva metalic, după toate aparenţele, Sir, e în contact intermitent cu piciorul vestic.

– Nu poate fi nici o îndoială? întrebă iar lordul Worth, iar Simpson scutură din cap. Pare foarte ciudat că Cronkite încearcă să distrugă *Seawitch,* la bord aflându-se oamenii lui.

Mitchell zise:

– Poate că nu vrea să-l distrugă complet, ci numai să facă inutilizabil piciorul ăla care, pierzându-şi flotabilitatea, va determina o balansare a platformei *Seawitch,* astfel încât mecanismele de forare şi pompare să nu mai funcţioneze. Orice e posibil. Sau poate că e dispus să-şi sacrifice oamenii ca să pună mâna pe dumneavoastră.

Apoi se întoarse către Palermo şi i se adresă:

– Ştiu că ai la bord un aparat special cu care se poate respira sub apă. Arată-mi-l.

După aceea plecară. Marina spuse:

– Presupun că s-a dus să mai omoare pe careva. Nu e prea omenos, nu-i aşa?

Lordul Worth o privi fără entuziasm.

– Dacă tu spui că nu e omenos pentru că nu vrea să mori, atunci e într-adevăr neomenos. Există o singură persoană de care îi pasă la bordul platformei ăsteia şi tu ştii asta al naibii de bine. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea să-mi fie ruşine de fiică-mea.

Palermo avea, de fapt, două aparate speciale pentru scufundare, dar Mitchell alese doar unul. Palermo nu era un om care să se lase impresionat cu una cu două, dar îl văzuse la treabă pe Mitchell în destule rânduri şi nu-i punea la îndoială judecata. În foarte scurt timp, Mitchell şi celălalt individ, pe nume Sawyers, se îmbrăcară în costume de scafandru şi se echipară cu puşti-harpon cu aer comprimat, ce se puteau reîncărca, şi cuţite suedeze. Fură coborâţi în apă în singurul mod cu putinţă de care dispunea o asemenea gigantică PPE - într-o cuşcă cu ochiuri de sârmă prinsă de braţul macaralei. O dată ajunşi la nivelul apei, deschiseră uşa, se scufundară şi înotară până la uriaşul picior vestic.

Simpson nu greşise. Doi indivizi trudeau din greu acolo. Lucrau amândoi legaţi, cu ajutorul unor conducte de aer şi cabluri, de puntea unui vas, la o înălţime de circa douăzeci de picioare deasupra. Ambii purtau pe căşti lămpi de mină puternice. Erau foarte ocupaţi să ataşeze mine obişnuite şi mine magnetice convenţionale, pe care le lipeau de piciorul enorm. Mitchell consideră că aveau la dispoziţie suficiente explozive

să arunce în aer Turnul Eiffel. Poate Cronkite avea de gând să distrugă piciorul. Era mai mult decât probabil că individul îşi ieşise din minţi.

Cei doi sabotori erau nu numai foarte angrenaţi în ceea ce făceau, dar se dovedeau şi preocupaţi exclusiv de munca lor, astfel încât nu observară că Mitchell şi Sawyers se apropiaseră pe furiş de ei. Cei doi scafandri îşi ajustară măştile, se priviră în ochi - era suficientă lumină reflectată de ceilalţi scafandri şi reuşiră să facă acest lucru - şi încuviinţară din cap simultan.

Fără să-şi facă prea multe probleme, asemeni unor ucigaşi de profesie, îi străpunseră cu harponul în spate pe cei doi sabotori. În ambele cazuri, moartea trebuie să fi survenit instantaneu. Mitchell şi Sawyers îşi reîncărcară puştile cu aer comprimat, apoi, ca măsură de precauţie, tăiară în bucăţi cele două tuburi cu oxigen ale victimelor, care, după cum era şi normal, conţineau de asemenea fire de legătură.

Pe *Starlight,* Easton şi echipajul său îşi dădură imediat seama că se întâmplase ceva foarte grav. Morţii fură scoşi, cu harpoanele înfipte în spate, şi în timp ce erau traşi peste rampa punţii, apărură doi membri ai echipajului, răniţi, care strigară în culmea deznădejdii că Mitchell şi Sawyers îşi atinseseră scopul. Dacă respectivii fuseseră răniţi mai mult sau mai puţin grav, era imposibil de precizat, dar toate cele întâmplate îl determinară pe Easton să pornească în cea mai mare grabă şi, de data aceasta, cu viteză maximă: motoarele făceau într-adevăr prea mult zgomot, dar întunericul era atât de dens încât doar o minune ar fi făcut ca puşcaşii alertaţi de pe platformă să-i dibuiască la fix.

Cei doi scafandri, cu propriile lor felinare aprinse acum, înotară până la locul unde minele şi explozivele fuseseră ataşate de picioare. Atât de mine cât şi de explozive erau ataşate siguranţe cu întârziere. Ei le detaşară şi le aruncară pe fundul oceanului. Apoi, ca măsură de precauţie, dezamorsară de asemenea detonatoarele. Explozivele, acum inofensive, fură desfăcute şi ele, iar după aceea avură aceeaşi destinaţie ca şi siguranţele cu întârziere. În schimb, lăsară cu prudenţă minele la locul lor. Amândoi erau experţi în explozive, dar nu în explozive de mare adâncime. Minele, după cum pot confirma mulţi, sunt foarte înşelătoare şi imprevizibile. Se compun mai ales din încărcătură de TNT, amatol sau alt fel de exploziv convenţional. În tubul lor central au un fir conductor, care este format dintr-un fel de exploziv cu combustie lentă, iar la capătul firului conductor se află un detonator mobil, activat de presiunea mării, care are de obicei în componenţă şaptezeci şi şapte de granule de fulminat de mercur. Chiar dacă acest detonator este dezamorsat, firul conductor poate totuşi să explodeze sub presiune puternică. Nici unul dintre scafandri nu dorea să arunce în aer ancorele acţionate de electricitate sau cablurile de elasticitate ataşate de ancore. Cu ajutorul macaralei, ei se întoarseră la platformă şi intrară în camera de radioemisie. Trebuiră să mai aştepte câtva timp până să raporteze ceea ce făcuseră, deoarece lordul Worth purta o convorbire telefonică deloc amicală cu Cronkite. Marina şedea deoparte cu mâinile încleştate, iar faţa ei, în mod normal bronzată, pălise. Se uită la Mitchell, iar apoi îşi întoarse privirea de la el ca şi cum n-ar mai fi vrut să-l vadă în ochi, ceea ce, în acel moment, probabil nici nu voia.

Cronkite era furios, nedându-şi, evident, seama că vorbeşte în prezenţa unei femei.

– Eşti un criminal ticălos, Worth. Mi-ai omorât trei dintre cei mai buni oameni, toţi străpunşi cu harponul în spate.

Involuntar, Marina se uită din nou la Mitchell. Acesta avu impresia că e un monstru fie din spaţiul cosmic, fie din adâncul mării: în orice caz, un monstru.

Lordul Worth nu se lăsă nici el mai prejos.

– Ar fi o mare plăcere să repetăm operaţiunea - de astă dată cu tine în rolul principal.

Cronkite se sufocă de furie, apoi spuse ceva ce ar fi putut să fie adevărat:

– Intenţia mea era doar să scot temporar din uz *Seawitch,* fără să fac vreun rău celor aflaţi la bord. Dar dacă vrei să faci pe durul, va trebui să-ţi găseşti o altă *Seawitch* în douăzeci şi patru de ore. Dacă, bineînţeles, vei avea destul noroc să supravieţuieşti pierderii actualei *Seawitch.* O să vă arunc în aer pe toţi.

Lordul Worth era mai calm acum.

– Ar fi interesant de ştiut cum o să faci asta. Am fost informat că preţioaselor tale nave de război li s-a dat ordin să se întoarcă la bază.

– Există mai mult de o modalitate de a vă arunca în aer pe toţi, zise Cronkite, foarte plin de sine. Între timp, o să descarc petrolul de pe *Torbello,* iar după aia o să-l scufund.

De fapt, Cronkite n-avea deloc intenţia să scufunde vasul: *Torbello* era un petrolier înregistrat în Panama, iar Cronkite nu ducea lipsă de prieteni panamezi: într-adevăr, poţi dispune de un tanc pentru o sumă foarte mare de bani. Conversaţia, dacă un schimb de cuvinte atât de violent se poate numi astfel, se termină brusc.

Mitchell spuse:

– Un lucru e sigur. Cronkite minte de îngheaţă apele. Nu e în zona Americii Centrale. Legăturile radio nu s-ar fi făcut atât de bine. Şi l-am auzit discutând cu prietenul său Durand. S-a hotărât să nu vină cu elicopterul - ceea ce ar fi durat numai cincisprezece minute. Stă ascuns pe undeva, dincolo de linia orizontului.

Lordul Worth întrebă:

– Cum au mers lucrurile acolo?

– Aţi aflat de la Cronkite. N-am avut probleme.

– Te aştepţi la mai mult?

– Da. După părerea mea, Cronkite pare mult prea sigur de el.

– Cum crezi că va proceda?

– Nu ştiu precis. S-ar putea să repete figura. Lordul Worth părea neîncrezător.

– După tot ce i s-a întâmplat?

– S-ar putea să apeleze la ceva neaşteptat. De un lucru sunt sigur. Dacă va încerca să repete figura, atunci va schimba tactica. Sunt sigur că nu va încerca un atac aerian sau submarin pentru simplul motiv că nu are - nu mai are - personal calificat pentru aşa ceva. Deci, eu zic să nu mai ţineţi în funcţiune radarul şi sonorul subacvatic în noaptea asta. Dacă tot a venit vorba, radiooperatorul dumneavoastră are şi el nevoie de odihnă - la urma urmelor, a avut mult de furcă în ultima vreme. Totuşi, am să-l ţin pe Simpson de pază. Numai pentru eventualitatea în care prietenii noştri vor mai da târcoale pe la vreunul din picioarele de sprijin.

Palermo zise:

– Dar de astă dată s-ar putea să aştepte. S-ar putea să opereze aproape de suprafaţă. Au cu siguranţă indivizi înarmaţi, gata să-i apere pe scafandri, poate chiar şi proiectoare cu infraroşii pe care s-ar putea să nu le detectăm de pe platformă. Dumneata şi Sawyers aţi avut noroc prima dată, iar norocul depinde foarte mult de elementul surpriză: dar de astă dată n-o să mai fie nevoie de noroc pentru că n-o să fie nici o surpriză.

– N-avem nevoie de noroc. Lordul Worth n-ar fi furat toate bombele astea de adâncime şi nu le-ar fi adus la bord dacă n-ar fi ştiut că unul din oamenii dumitale este expert în bombele de adâncime. Ai un asemenea expert, nu-i aşa?

– Bineînţeles, răspunse Palermo, privindu-l cu îndrăzneală. Cronin. Fost subofiţer. De ce?

– Ar putea aranja detonatorul astfel încât bomba de adâncime să explodeze imediat după ce loveşti sau la scurtă vreme după asta?

– Cred că da. De ce?

– O să rostogolim pe platformă trei bombe de adâncime până la o distanţă de, să zicem, douăzeci şi cinci de yarzi de fiecare picior. Prietenul dumitale Cronin o să ne sfătuiască cum să procedăm. S-ar putea să nu fi calculat eu bine distanţa. Dacă Simpson detectează ceva cu senzorii lui, atunci n-avem altceva de făcut decât să aruncăm peste bord una din bombele de adâncime. Explozia ar putea sau ar trebui să n-aibă nici un efect asupra piciorului în cauză. Nu cred că nava împreună cu scafandrii ar suferi altceva decât o zdruncinătură puternică. Dar pentru scafandrii din apă, efectele şocului s-ar putea să fie fatale.

Palermo se uită la el cu o privire rece, expertă.

– Pentru unul care ar trebui să fie de partea legii, dumneata, Mitchell, eşti cel mai mare ticălos pe care l-am întâlnit.

– Dacă vrei să mori, poţi s-o mai spui o dată. Dar cred că n-o să beneficiezi de prea mult confort la nouă sute de picioare adâncime pe fundul Golfului. Ţi-aş propune să te duci cu Cronin şi alţi doi din oamenii dumitale şi să aranjaţi bombele aşa cum trebuie.

Mitchell merse să-i vadă la lucru pe Palermo, Cronin şi ceilalţi doi. Cronin fusese de acord cu estimarea lui Mitchell de a pune bombele de adâncime la douăzeci şi cinci de yarzi distanţă de picioare. În timp ce stătea acolo, Marina se duse la el.

Ea spuse:

– Or să mai moară şi alţii, nu-i aşa, Michael?

– Sper că nu.

– Dar te pregăteşti să ucizi, nu-i aşa?

– Mă pregătesc să supravieţuiesc. Mă pregătesc să supravieţuim cu toţii.

Ea îl luă de braţ.

– Îţi place să ucizi?

– Nu.

– Atunci cum se întâmplă că te pricepi atât de bine?

– Trebuie s-o facă şi pe asta cineva.

– Pentru binele umanităţii, nu?

– Nu trebuie să-mi vorbeşti aşa, zise el; făcu o pauză şi apoi continuă. Poliţiştii ucid. Soldaţii ucid. Aviatorii ucid. Nu trebuie să le placă asta. În primul război mondial,

un individ pe nume mareşalul Foch a devenit cel mai decorat soldat pentru că a fost responsabil de moartea unui milion de oameni. Faptul că majoritatea fuseseră oamenii lui n-a avut nici o importanţă. Nu vânez, nu trag cu puşca, nici măcar nu pescuiesc. Vreau să spun că-mi place carnea de miel, ca oricărui alt om de pe stradă, dar nu i-aş pune cârligul în beregată ca să-l târăsc pe câmp timp de o jumătate de oră ca apoi să moară de durere şi oboseală. Tot ce fac eu e să extermin viermii. Pentru mine, toţi bandiţii, înarmaţi sau nu, sunt nişte viermi.

– De-aia tu şi John aţi fost daţi afară din poliţie?

– Trebuie să-ţi spun ţie de ce?

– Ai ucis vreodată ceea ce tu şi eu numim un om bun?

– Nu. Dar dacă nu taci…

– În ciuda celor întâmplate, cred că s-ar putea să mă mărit cu tine.

– Eu nu te-am cerut de nevastă.

– Ei bine, ce mai aştepţi? Mitchell oftă, apoi zâmbi.

– Lady Marina Worth, ai vrea să-mi faci onoarea…

În spatele lor, lordul Worth tuşi. Marina se întoarse, iar expresia feţei sale arăta că numai educaţia ei aristocratică o împiedica să bată din picior.

– Tăticule, ai un dar nemaipomenit să apari la momentul cel mai nepotrivit.

Lordul Worth spuse cu blândeţe:

– Momentul potrivit, mai degrabă. Sincere felicitări. Se uită la Mitchell şi continuă:

– Ei bine, ţi-a cam luat timp, nu glumă. Totul e-n regulă? Ai luat toate măsurile de precauţie?

– În măsura în care pot să intuiesc ceea ce trece prin mintea şireată a lui Cronkite.

– Încrederea mea în tine, băiete, e totală. Păi, ar cam trebui să mă duc la culcare - mă simt, poate nu fără motiv, extrem de obosit.

Marina zise:

– Şi eu. Ei bine, noapte bună, logodnicul meu. Apoi îl sărută uşor şi plecă împreună cu tatăl ei.

De această dată, încrederea acordată de lordul Worth lui Mitchell era puţin nemeritată. Acesta din urmă făcuse o greşeală, deşi fără nici o intenţie, renunţând la serviciile radiooperatorului. Dacă ar fi rămas pe poziţie, ar fi interceptat cu siguranţă ştirea referitoare la furtul de arme nucleare din Arsenalul Netley Rowan, iar Mitchell ar fi făcut fără îndoială legătura.

În timp ce lordul Worth dormea de trei ore cu conştiinţa împăcată, Mulhooney fusese extrem de activ. Îşi descărcase cele 50 000 de tone de petrol şi dusese *Torbello* hăt, departe, pe mare, dincolo de orizont. Se întoarse după o oră împreună cu doi complici şi numai cu barca de salvare motorizată a navei, aducând vestea tristă că în timpul scufundării petrolierului avusese loc o explozie teribilă care-i decimase echipajul. Ei trei erau singurii supravieţuitori. În acel moment, "echipajul decimat", ducea *Torbello* spre sud, în Panama. Nenumăratele condoleanţe oficiale, părând sincere, erau de fapt, pune de ipocrizie: când un petrolier explodează, barca lui de salvare motorizată nu rămâne intactă. Republica nu avea relaţii diplomatice cu Statele

Unite, iar singurele lucruri pe care le-ar fi extrădat cu bucurie în acea ţară erau holera şi ciuma. Un avion particular îi aşteptă pe cei trei la un aeroport mic. O dată ce paşapoartele fură verificate, Mulhooney şi prietenii lui plecară cu avionul, chipurile spre Guatemala.

După câteva ore, ei sosiră pe aeroportul internaţional din Houston. Rămânându-i o mare parte din cele zece milioane de dolari, Cronkite nu era omul care să-şi facă griji în eventualitatea că vor apărea cheltuieli neprevăzute. Mulhooney şi prietenii lui închiriară imediat un elicopter cu rază mare de acţiune şi porniră în direcţia Golfului.

După încă o oră de somn, nederanjat de zgomotul unei explozii submarine puternice, lordul Worth fu trezit în mod neplăcut de apelul telefonic al lui Cronkite, furios la culme, care-l acuză de moartea celorlalţi doi oameni ai săi şi-i aduse la cunoştinţă că el, Cronkite, o să se răzbune crunt. Lordul Worth puse receptorul în furcă fără să se mai deranjeze să răspundă, trimise după Mitchell şi află că, într-adevăr, Cronkite încercase încă o dată să saboteze piciorul vestic. Se părea că bomba de adâncime îşi făcuse cu prisosinţă datoria, întrucât la lumina proiectoarelor fuseseră culese cadavrele celor doi scafandri, plutind pe apă. Ambarcaţiunea care-i adusese nu putea să fie serios avariată, deoarece se auzise zgomotul motorului pornind. În loc să plece fără întârziere, ea dispăruse sub utilaj şi, până când cei de pe platformă ajunseră în partea cealaltă, aceasta dispăruse în întuneric şi ploaie, încât le-ar fi fost imposibil s-o prindă din urmă. Lordul Worth zâmbi satisfăcut şi se culcă iar.

Mai trecu o oră, şi lordul Worth n-ar mai fi zâmbit atât de satisfăcut dacă ar fi luat la cunoştinţă anumite acţiuni stranii care aveau loc într-un motel îndepărtat din Louisiana, aflat în proprietatea sa, pe care-l şi administra. Acolo îşi petrecea vacanţa săptămânală echipajul de pe *Seawitch*, în cea mai strictă izolare. În afară de mâncare, băutură, filme, televiziune şi un bordel de clasă, care ar fi putut fi patronat de Sally Stanford însăşi în zilele ei de glorie, totul din abundenţă, acesta oferea toate plăcerile pe care şi le-ar fi putut dori un echipaj de muncitori petrolişti aflaţi în timpul liber. Nici unul dintre ei n-ar fi dorit să păşească în afara porţilor complexului: când nouă din zece erau căutaţi de reprezentanţii legii, discreţia totală reprezenta o cerinţă de cea mai mare importanţă.

Intruşii, în număr de aproximativ douăzeci, sosiră la miezul nopţii. Erau conduşi de un bărbat - un humanoid ar fi fost cuvântul cel mai potrivit - pe nume Gregson: dintre toţi asociaţii lui Cronkite, el era de departe cel mai periculos şi cel mai neîndurător, având moralitatea şi instinctele unui şarpe cuprins de migrenă din Indiile Occidentale. Cei din personalul de serviciu dormeau duşi, aşa că fură anesteziaţi fără să-şi dea seama.

Membrii echipajului dormeau şi ei, dar într-un alt mod şi din motive diferite. Întrucât consumul de băuturi alcoolice este interzis la bordul utilajelor petroliere, iar echipajul petrecea ultima noapte înainte de intrarea în schimb, muncitorii trăseseră tare pe ultima sută de metri. Unii erau chercheliţi, alţii pulbere. Imobilizarea lor nu dură mai mult de cinci minute, unii dintre ei dormind chiar şi puşi în picioare. Cei doi membri ai echipajului care erau relativ treji încercaseră să opună rezistenţă. Gregson, cu o Beretta dotată cu amortizor, îi culcă la pământ ca pe nişte câini vagabonzi. Captivii fură împinşi într-un camion de mobilă tip, temporar sustras de undeva, şi

transportaţi într-o magazie abandonată şi foarte izolată de la marginea oraşului. Era o clădire cam insalubră, dar corespundea perfect intenţiilor lui Gregson. Prizonierii nu fură legaţi şi nici nu li se puse căluşul în gură, ceea ce ar fi fost inutil în prezenţa a doi paznici înarmaţi cu obişnuitele carabine, care erau de natură să intimideze. De fapt, nici de carabine nu era nevoie: captivii ameţiţi căzuseră într-un somn greu.

Lordul Worth dormea liniştit de şase ore când Gregson şi oamenii lui îşi luară zborul cu unul din elicopterele sale. Cei doi piloţi se opuseră mai întâi, nedorind să-i accepte ca pasageri, dar puştile Schmeisser sunt foarte convingătoare întotdeauna.

După ce mai trecu o oră, Mulhooney si cei doi colegi ai săi aterizară pe eliportul liber al *Georgiei.* Întrucât elicopterul lui Cronkite era temporar părăsit pe *Seawitch,* el n-avu nici o remuşcare să pună mâna atât pe elicopter cât şi pe pilotul său ghinionist.

Aproape în aceeaşi clipă, un alt elicopter ateriză pe *Seawitch* şi din el coborâră un pasager solitar şi un pilot. Pasagerul era dr. Greenshaw şi părea, ceea ce şi era de fapt, un bătrânel foarte obosit. Se duse la infirmerie şi, fără să-şi mai scoată hainele, se întinse pe unul din paturile de campanie, încercând să doarmă. Se gândi că, poate, ar fi trebuit să-l înştiinţeze pe lordul Worth că fiica lui Melinda şi John Roomer se află în mâini bune şi se simt bine: dar veştile bune pot să aştepte.

După încă o oră de somn, a opta, la revărsatul zorilor, lordul Worth, care dormise bine, se trezi, îşi întinse oasele cu voluptate, îşi îmbrăcă splendidul halat înflorat şi ieşi la plimbare pe platformă. Ploaia se oprise, soarele se arăta la orizont şi, după toate probabilităţile, se părea că va fi o zi frumoasă. Felicitându-se în sinea lui de premoniţia pe care o avusese că nu se va întâmpla nici un necaz în timpul nopţii, se întoarse în apartamentul său ca să se spele, aşa cum făcea tacticos în fiecare dimineaţă.

Felicitările adresate de lordul Worth premoniţiei sale erau cu totul premature. Cu cincisprezece minute în urmă, radiooperatorul, revenit în post, prinse o informaţie care nu-i plăcu deloc şi se duse direct în camera lui Mitchell. Asemenea celorlalţi de la bord, inclusiv Larsen şi Palermo, el ştia că omul care trebuia contactat în caz de urgenţă era Mitchell: gândul de a-l alarma pe lordul Worth nu-i trecuse prin cap.

Îl găsi pe Mitchell bărbierindu-se. Mitchell părea obosit, ceea ce nu era deloc surprinzător deoarece stătuse treaz aproape toată noaptea. Mitchell spuse:

– S-a mai întâmplat ceva?

– Nu ştiu, zise radiooperatorul, înmânându-i lui Mitchell textul transmis prin intermediul teleimprimatorului.

Mitchell citi:

– "Două arme nucleare tactice furate din Arsenalul Netley Rowan ieri după-amiază. Se presupune că au fost transportate cu avionul sau cu elicopterul în sud, spre Golful Mexic, către o destinaţie necunoscută. Lumea întreagă este în stare de alertă. Oricine poate da informaţii să"... Iisuse! Să dai o asemenea lovitură. Fă uz de numele lordului Worth. Vin cu dumneata într-un minut.

Mitchell fu gata în treizeci de secunde. Operatorul spuse:

– Am trecut deja prin multe. Dar acum nu ştiu cine poate să ne ajute.

– Dă-mi telefonul ăla. Alo? Mă numesc Mitchell. Cu cine vorbesc, vă rog?

– Colonelul Pryce.

Tonul nu era chiar distant, ci doar ca al unui ofiţer superior care vorbeşte cu un civil.

– Lucrez pentru lordul Worth. Puteţi verifica asta la poliţia din Lauderdale, la Pentagon sau la Departamentul de Stat, zise Mitchell, după care se adresă operatorului, dar suficient de tare cât să audă Pryce: Adu-i aici pe lordul Worth. Nu-mi pasă dacă face baie, adu-l aici acum. Domnule colonel Pryce, un ofiţer de rangul dumneavoastră ar trebui să ştie că fiicele lordului Worth au fost răpite. Am fost angajat să le găsesc şi asta am şi făcut. Mai important e faptul că utilajul ăsta petrolier, *Seawitch,* e ameninţat cu distrugerea. S-a încercat până acum de două ori. Au dat greş. Apoi dacă veţi întreba Pentagonul, vi se va confirma că ei au oprit trei nave de război străine care se îndreptau încoace cu scopul de a distruge *Seawitch.* Cred că armele astea nucleare se îndreaptă tot către noi. Vreau informaţii despre aceste arme tactice şi trebuie să vă avertizez că lordul Worth va interpreta orice eschivare de a-i furniza informaţia asta ca o gravă neglijare a datoriei dumneavoastră. Şi ştiţi ce putere nemăsurată are lordul Worth.

Tonul vocii colonelului Pryce suferi o schimbare mai mult decât subtilă.

– Nu e nevoie să mă ameninţaţi.

– O clipă. Tocmai a sosit lordul Worth.

Mitchell îl înştiinţă pe scurt cu privire la ceea ce spusese, luându-şi toate măsurile de precauţie ca Pryce să audă tot ce vorbea:

– Afurisitele astea de bombe nucleare! De-aia a zis Cronkite c-o să ne arunce în aer! exclamă lordul Worth, smulgând telefonul din mâna lui Mitchell. Aici lordul Worth. Am o legătură telefonică directă cu Secretarul de Stat, dl. Belton. Aş putea să-l contactez în cincisprezece secunde. Vrei să fac asta?

– Nu e nevoie, lord Worth.

– Atunci fă-ne o descriere detaliată a blestematelor de drăcii şi spune-ne cum funcţionează.

Pryce, aproape zelos, le făcu descrierea. Era aproximativ aceeaşi cu cea pe care căpitanul Martin o făcuse falsului colonel Farquharson.

– Dar Martin e un ofiţer nou în meserie şi nu ştie toate detaliile. Armele astea nucleare - mai mult decât nişte simple bombe - sunt probabil de două ori mai eficiente decât a spus el. N-au luat tipul de care aveau nevoie, armele astea n-au nici un buton negru care să le oprească în caz de forţă majoră. Şi pot fi programate pentru nouăzeci de minute, nu pentru şaizeci. *Şi* pot fi activate prin radio.

– Ceva complicat? Adică, vreun număr VHF[9] sau altceva de genul ăsta?

– Ceva foarte simplu. Nu vă puteţi aştepta ca în febra unei bătălii soldatul să-şi amintească numere încurcate. E pur şi simplu un dispozitiv în formă de pară cu un sigiliu de plastic. Îl rupeţi şi întoarceţi comutatorul negru la trei sute şaizeci de grade! E important să reţineţi că întoarcerea comutatorului va dezamorsa mecanismul detonator din dispozitivul nuclear. Poate fi întors la loc oricând.

– Dacă va fi folosit împotriva noastră? Avem un rezervor de depozitare imens în apropiere. Asta n-ar cauza o scurgere masivă de petrol?

– Dragă prietene, petrolul este în esenţă un combustibil şi se evaporă mult mai uşor decât oţelul.

[9] Very high frequency - frecvenţă foarte înaltă (n. tr.).

– Mulţumesc.

– Mi se pare că vreţi un escadron de bombardiere supersonice. Dar va trebui mai întâi să obţin permisiunea Pentagonului.

– Mulţumesc încă o dată.

Lordul Worth şi Mitchell se îndreptară spre apartamentul celui dintâi. Lordul Worth spuse:

– Două lucruri. Putem doar să presupunem, deşi ar fi periculos să nu presupunem, că drăciile alea blestemate ne sunt destinate nouă. Pe de altă parte, dacă ţinem sub control radarul, sonorul subacvatic şi posturile de observaţie, nu văd cum ar reuşi Cronkite să se apropie şi să lanseze blestemăţiile alea.

– E greu de închipuit cum ar face-o. Dar atunci e greu de imaginat şi ce-i trece prin minte nebunului ăstuia.

Din elicopterul lordului Worth, Gregson luă legătura cu *Georgia.*

– Suntem la cincisprezece mile. Cronkite replică:

– Vom ajunge şi noi pe calea aerului peste zece minute.

Un difuzor hârâi în camera lordului Worth.

– Un elicopter se apropie dinspre nord-est.

– Nici o problemă. Echipajul de serviciu vine la post.

Lordul Worth se întorsese să-şi continue duşul când elicopterul cu echipajul de serviciu ateriză. Mitchell se afla în laboratorul său, semănând leit cu un om de ştiinţă în halatul său alb şi cu ochelari. Dr. Greenshaw dormea încă.

Cu excepţia piloţilor cu cătuşe la mâini şi cu căluşul în gură, pasagerii elicopterului nu prezentau nici un senin de violenţă. Coborâră unul după altul în linişte şi în ordine. Membrii echipajului de serviciu îi observară la sosire fără prea mare interes. Fuseseră educaţi să-şi vadă de treabă şi aveau motive personale bine întemeiate să nu intre în contact cu necunoscuţi. De-a lungul coastei, lordul Worth poseda nu mai puţin de nouă utilaje petroliere - toate închiriate şi plătite în mod egal - şi, din motive cunoscute cel mai bine de firea lui vicleană, obişnuia să-şi rotească regulat echipele de foraj. Noilor sosiţi le atârnau de umăr obişnuiţii saci cu haine. Acei saci aveau prea puţine haine şi nu era vorba despre haine de purtare: hainele de acolo nu făceau altceva decât să ascundă conturul pistoalelor automate şi al altor arme mult mai periculoase din interiorul sacilor.

Datorită instrucţiunilor pe care le primise de la Cronkite prin intermediul lui Durand, Gregson ştia exact unde să meargă. Observă prezenţa a doi paznici care trândăveau şi îi trimise pe lumea cealaltă.

Îşi duse oamenii în comandamentul de răsărit unde ei îşi puseră sacii pe platformă şi îi desfăcură. Geamurile se făcură ţăndări, iar ceea ce urmă fu un masacru de o sălbăticie nemaiîntâlnită. În câteva secunde, mitralierele, aruncătoarele cu reacţie şi devastatoarele aruncătoare de flăcări, precedate de o rafală de grenade cu gaze lacrimogene distruseră totul înăuntru. Cei doi paznici din apropiere fură seceraţi chiar în momentul când îşi scoteau armele. Unicul supravieţuitor fu Larsen, care stătea în camera lui din spate: Palermo şi toţi oamenii lui erau morţi.

Patru indivizi apărură aproape simultan din spatele platformei. Deşi acele încăperi erau izolate fonic, zgomotul de afară fusese prea pătrunzător ca să nu fie

auzit. Dintre aceştia patru, doi indivizi purtau halate albe, unul avea un kimono japonez, iar al patrulea, un paznic cu părul negru, era îmbrăcat cu o manta. Unul dintre oamenii lui Gregson trase două focuri în direcţia celui mai apropiat individ, cel îmbrăcat cu halat alb, iar Mitchell se clătină şi căzu pe spate. Gregson îl lovi brutal în încheietura mâinii pe cel care trăsese, acesta gemu de durere, iar arma îi căzu din mâna tremurândă.

– Idiotule! tună Gregson, a cărui voce era la fel de răutăcioasă ca şi înfăţişarea. Numai cei periculoşi, a zis domnul Cronkite.

Gregson era un bun organizator. Aşa că trimise în misiune specială cinci grupuri de câte doi oameni. Primul grup mână echipa de muncitori în cantonamentul de apus. Al doilea, al treilea şi, respectiv, al patrulea se duseră în postul de observaţie, în camera sonarului subacvatic şi în camera radar. Acolo îi legară pe operatori, fără să le facă nici un rău, după care ciuruiră tot echipamentul cu o rafală de gloanţe trase de mitralierele lor. Până una alta, *Seawitch* era acum oarbă, surdă şi amorţită. Al cincilea grup merse în camera de radioemisie, unde operatorul fu legat, dar echipamentul său, lăsat intact.

Dr. Greenshaw se apropie de Gregson.

– Dumneata eşti şeful?

– Da.

– Sunt medic, spuse el, făcând semn cu capul spre Mitchell, al cărui halat alb avea o pată mare de sânge.

Marina îngenunche lângă el şi lacrimi mari îi curgeau pe obraz. Dr. Greenshaw continuă:

– E grav rănit. Pot să-l duc la infirmerie ca să-l bandajez?

– N-avem nimic cu dumneata, zise Gregson, ceea ce era, fără să ştie, cea mai stupidă remarcă pe care o făcuse vreodată.

Dr. Greenshaw îl ajută pe Mitchell, care era slăbit şi se clătina pe picioare, să ajungă până la infirmerie unde, după ce uşa se închise în urma lui, îşi reveni imediat, într-un mod remarcabil. Marina se holbă la el mirată, iar apoi deveni furioasă.

– Eşti un mincinos şi un prefăcut.

– Nu aşa se vorbeşte cu un bolnav, spuse el, scoţându-şi halatul, haina şi cămaşa. Nu te-am mai văzut plângând. Asta te face şi mai frumoasă. Să ştii că e sânge adevărat, rosti el, după care se întoarse către dr. Greenshaw. Rană superficială la umărul stâng, o zgârietură pe antebraţul drept. Ce m-am potcovit! Acum fă-ţi datoria, doctore. Bandajează-mi antebraţul drept de la cot la încheietură. Iar braţul stâng bandajează-mi-l de la umăr până deasupra cotului cu o bucată mare de tifon. Marina, chiar frumuseţile răpitoare ca tine au pudră de talc. Sper că nu faci excepţie.

Ea zise băţoasă, încă netrecându-i supărarea:

– Am puţină. Pudră pentru copii, adăugă ea pe un ton dezagreabil.

– Adu-mi-o, te rog.

Cinci minute mai târziu, Mitchell arăta aproape ca o mumie. Braţul drept era bandajat foarte bine, iar stângul, înfăşat în alb de la umăr la încheietura mâinii. Bandajul de tifon era voluminos. Mitchell se făcuse într-adevăr palid la faţă. Apoi se îndreptă spre camera lui şi se întoarse peste câteva secunde.

– Unde ai fost? îl întrebă suspicioasă Marina.

El căută în tifon şi scoase pistolul său de calibrul 38, cu amortizor.

– E încărcat, spuse Mitchell, după ce îl ascunse la locul lui, de unde într-adevăr nu se vedea.

– Niciodată nu renunţi, nu-i aşa?

Vocea ei era un curios amestec de teamă respectuoasă şi de amărăciune.

– Nu atunci când sunt pe punctul de a fi pulverizat. Dr. Greenshaw se uită fix la el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui?

– Bunul nostru prieten Cronkite a şterpelit două arme nucleare tactice. Urmăreşte să termine *Seawitch* aşa cum îi şade lui bine, în toată splendoarea. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Ascultă, doctore, aş vrea să-mi faci un serviciu. Ia-ţi cea mai mare trusă pe care o ai la dispoziţie şi spune-i lui Gregson că e de datoria dumitale să intri în acel teatru de măcel care a fost cantonamentul de apus ca să-i ajuţi pe cei ce trag să moară sau, dacă e nevoie, să le opreşti agonia. Ştiu că au acolo o mulţime de grenade de mână. Aş vrea câteva.

– Zis şi făcut. Dumnezeule, arăţi groaznic. Încep să nu mai am încredere în mine ca doctor.

Ieşiră. Într-adevăr, elicopterul lui Cronkite tocmai ateriza. Cronkite însuşi coborî primul, urmat de Mulhooney, de cei trei falşi ofiţeri care furaseră armele nucleare, de pilotul pe care puseseră mâna şi, în cele din urmă, de Easton. Easton era necunoscuta. Mitchell nu apreciase pe moment, dar *Starlight*-ul lui Easton fusese atât de avariat de bomba de adâncime încât nu mai era utilizabil. La mai puţin de patru mile distanţă de locul acela, ceea ce părea să fie un cuter al pazei de coastă se îndrepta spre *Seawitch.* Evident, era vorba despre dispărutul *Hammond,* infamul *Questar,* actuala *Georgia.*

Dr. Greenshaw se apropie de Gregson.

– Te superi dacă dau o raită prin ceea ce a mai rămas din camerele alea? Poate o mai fi cineva în viaţă: mai mult ca sigur că unii dintre ei au nevoie de o moarte uşoară.

Gregson arătă cu degetul spre o uşă de fier.

– Mă interesează mai mult cine-i acolo. Spicer - se adresă el unuia dintre oamenii săi - aruncă o grenadă în lacătul ăla.

– Nu e nevoie, zise blajin Greenshaw. Nu trebuie decât să bat o dată în uşă. Acolo e comandorul Larsen, şeful echipei de foraj. Nu e duşmanul vostru. Doarme acolo pentru că nu-i place să fie deranjat.

Dr. Greenshaw ciocăni în uşă şi zise:

– Domnule comandor Larsen, e totul în ordine. Eu sunt, Greenshaw. Te rog să ieşi afară. Dacă nu vrei, sunt aici câţiva oameni care or să arunce în aer uşa. La fel o să păţeşti şi dumneata. Haide odată, omule. Nu vreau să te constrâng.

Se auzi zgomotul unei chei grele şi apăru Larsen. Părea uimit, aproape şocat, după toate aparenţele. El întrebă:

– Ce dracu' se întâmplă?

– Ai fost luat prizonier, prietene, spuse Gregson. Greenshaw fu încântat să observe că Larsen era îmbrăcat cu o bluză mare de vânt, încheiată în jurul taliei. Gregson zise:

– Percheziţionează-l.

Îl percheziţionară şi nu găsiră nimic.

– Unde-i Scoffield? întrebă Larsen. Greenshaw răspunse:

– În partea cealaltă. Cred că e bine.

– Palermo?

– Mort. Şi toţi oamenii lui. Cel puţin aşa cred. Mă duc să văd.

Lăsându-şi umerii ca să pară mai aproape de optzeci de ani, nu de şaptezeci câţi avea, dr. Greenshaw îşi târî picioarele de-a lungul coridorului distrus, dar ar fi putut să-şi cruţe eforturile. Gregson tocmai se întâlnise cu Cronkite în faţa uşii şi stăteau de vorbă cu însufleţire, felicitându-se evident unul pe altul.

După primii paşi, Greenshaw îşi dădu seama că nu mai putea să fi rămas cineva în viaţă în cripta aceea. Într-adevăr, toţi muriseră, cei mai mulţi dintre ei fiind de nerecunoscut, fie seceraţi de rafalele mitralierelor, fie zdrobiţi de aruncătoarele cu reacţie AT, fie arşi de aruncătoarele de flăcări. Dar reuşi să găsească principalul motiv al vizitei sale acolo - o cutie de grenade de mână în stare excelentă şi două semiautomate Schmeisser, încărcate la maximum. Îndesă câteva grenade în fundul dublu al trusei sale. Iscodi printr-unul din geamurile sparte din spate şi observă că totul zăcea în întuneric. Se aplecă grijuliu ca să mai ia câteva grenade de pe platformă şi le puse în trusă lângă cele două Schmeisser. Apoi se îndreptă spre ieşire.

Se părea că lordul Worth se întâlnise deja cu Cronkite, dar întâlnirea n-ar fi putut să fie una normală. Lordul Worth zăcea întins pe spate, aparent fără simţire, iar sângele îi curgea din buzele lovite şi din nasul ce părea rupt, iar ambii obraji erau plini de vânătăi. Marina era aplecată peste el, tamponându-i uşor rănile cu o batistă subţire. Cronkite, fără lovituri la faţă, dar cu articulaţiile degetelor sângerânde, părea, cel puţin pentru moment, să nu se intereseze de lordul Worth, aşteptând fără îndoială ca acesta să-şi recapete cunoştinţa şi să-l ia din nou în primire.

Lordul Worth şopti printre buzele lovite:

– Îmi pare rău, draga mea, regret, iubita mea. E vina mea, numai a mea. E capătul drumului.

– Da, zise ea cu o voce tot atât de înceată ca şi a lui, dar, ciudat, nu avea lacrimi în ochi. Dar nu pentru noi. Nu atâta vreme cât Michael e în viaţă.

Lordul Worth îi aruncă o privire lui Michael, după care închise ochii.

– Ce poate să facă un beteag ca el?

Ea spuse tot cu voce înceată, dar convingătoare:

– O să-l omoare pe Cronkite şi pe toţi prietenii lui cei răi. El încercă să zâmbească, dar buzele lovite nu-i dădură voie:

– Credeam că deteşti să ucidă.

– Nu când e vorba de nişte viermi. Nişte indivizi care i-au făcut tatălui meu una ca asta.

Mitchell vorbi liniştit cu dr. Greenshaw, apoi amândoi se apropiară de Cronkite şi Gregson, deranjându-i din ceea ce părea să fie o discuţie sau o ceartă. Dr. Greenshaw zise:

– Mă tem că ţi-ai dus acţiunea criminală la bun sfârşit, Gregson. Nici unul din cei pe care i-ai omorât atât de bestial nu mai seamănă măcar a om.

Cronkite întrebă:

– Cine-i ăsta?

– Un doctor.

Cronkite se uită apoi la Mitchell, care arăta şi mai rău:

– Şi ăsta?

– Un om de ştiinţă. Împuşcat din greşeală.

– Suferă groaznic, zise Greenshaw. N-am aparat de radiografie, dar cred că braţul i-e rupt chiar sub umăr.

Cronkite era aproape jovial, ca un om acum detaşat de realitate.

– Peste o oră n-o să mai simtă nimic. Greenshaw spuse cu un aer obosit:

– Nu înţeleg ce vrei să spui. Vreau numai să-l duc la infirmerie şi să-i dau un analgezic.

– Desigur. Vreau să fiţi pregătiţi cu toţii pentru ce-o să se întâmple.

– Ce înseamnă asta?

– Mai târziu, mai târziu.

Greenshaw şi Mitchell, care abia se mai ţinea pe picioare, plecară. Ajunseră la infirmerie, intrară, o luară pe partea opusă şi se îndreptară neobservaţi spre camera de radioemisie. Greenshaw stătu de pază în faţa uşii în timp ce Mitchell, nebăgându-l în seamă pe operatorul legat, se duse direct la aparatul de emisie-recepţie. Luă legătura cu *Roamer* în douăzeci de secunde.

– Cu căpitanul Conde, vă rog.

– La aparat.

– Daţi repede o tură în jurul rezervorului de petrol şi apoi porniţi spre sud cu viteză maximă. *Seawitch* a fost capturată şi sunt sigur că nimeni de-aici nu e în stare să manevreze tunurile de apărare antiaeriană. Opriţi-vă la douăzeci de mile distanţă şi avertizaţi toate vasele şi aparatele de zbor să nu se apropie la mai puţin de douăzeci de mile de *Seawitch.* Îi ştii coordonatele?

– Da. Dar de ce…

– Pentru că o să fie o bubuitură straşnică. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pune întrebări.

– În legătură cu ce să nu mai pună întrebări? întrebă o voce din spatele lui Mitchell.

Mitchell se întoarse încet. Individul cu pistolul în mână zâmbea cam forţat. Greenshaw fusese împins la o parte, iar arma era aţintită asupra amândurora. El continuă:

– Am o presimţire că Gregson vrea să vă vadă pe amândoi.

Mitchell se ridică, se întoarse poticnindu-se şi îşi apucă antebraţul stâng în interiorul bandajului. Greenshaw spuse cu asprime:

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu vezi că e bolnav?

Individul se uită la Greenshaw preţ de o secundă, dar Mitchell nici că avu nevoie de mai mult. Glonţul din pistolul său cu amortizor îi străpunse inima. Mitchell privi spre uşă. Era întuneric, nu se vedea nimeni, iar până la marginea platformei nu erau mai mult de douăzeci de picioare. Câteva secunde mai târziu, mortul dispăru peste bord. Mitchell şi Greenshaw se întoarseră la musafirii lor după ce trecură pe la infirmerie. Cronkite şi Gregson discutau încă. Larsen stătea deoparte, la o oarecare distanţă, aparent într-o stare de proastă dispoziţie. Greenshaw se apropie de el şi-l întrebă liniştit:

– Cum te simţi?

– Cum te-ai simţi dacă ai şti că vor să ne omoare pe toţi?

– În curând o să te simţi bine. În spatele clădirii, când o să ai ocazia, o să găseşti câteva grenade de mână pe care o să le pui frumuşel în bluza dumitale de vânt. O să găseşti şi două Schmeisser încărcate. Eu am câteva grenade aici în trusă. Iar Mitchell are pistolul lui cu amortizor în bandaj.

Larsen avu grijă să nu-şi exteriorizeze sentimentele. Părea la fel de prost dispus ca şi înainte. Tot ce zise fu:

– Of, of, of.

Lordul Worth era acum în picioare, sprijinit de fiica lui. Mitchell se duse la ei:

– Cum vă simţiţi, Sir?

Lordul Worth vorbi, sau mai curând se strâmbă, cu o amărăciune de înţeles:

– Mă simt cum nu se poate mai bine.

– În curând o să vă simţiţi mai bine. Apoi, cu o voce joasă, zise Marinei:

– Când o să-ţi fac eu semn, le spui că vrei să mergi la toaletă. Dar nu te duci acolo. Te duci în sala generatoarelor. O să vezi acolo un levier roşu pe care scrie: "Reflectoare pe punte". Îl tragi în jos. După ce numeri până la douăzeci, îl ridici la loc.

Cronkite şi Gregson păreau să fi terminat discuţia. După zâmbetul lui Cronkite, se părea că punctul său de vedere obţinuse câştig de cauză. Lordul Worth, Marina, Larsen, Greenshaw şi Mitchell stăteau stingheri, ghemuiţi unul în altul. În faţa lor, în rânduri strânse Cronkite, Mulhooney, Easton, falşii ofiţeri: colonelul Farquharson, locotenent-colonelul Dewings si maiorul Breckley, Gregson şi toţi ucigaşii lui, deci un grup formidabil care îi înfrunta. Toţi erau înarmaţi până-n dinţi.

Cronkite i se adresă celui de alături:

– Verifică.

Individul ridică un aparat de emisie-recepţie, vorbi şi încuviinţă din cap. Apoi îi zise lui Cronkite:

– Băieţii sunt gata.

– Excelent. Spune-le să navigheze rapid douăzeci de mile spre nord şi să rămână acolo.

Aşa se şi întâmplă. Din nefericire pentru Cronkite, vizibilitatea spre vest îi era blocată de clădirea ciuruită din spatele lui şi nu vedea că *Roamer* navighează deja spre sud. Chiar dacă ar fi văzut, n-ar fi avut importanţă: Conde stinsese prudent toate luminile de pe *Roamer.*

Cronkite zâmbi:

– Ei bine, lord Worth, e capătul drumului atât pentru tine cât şi pentru *Seawitch.* Chiar şi un miliardar poate să moară ca un câine. Am două dispozitive nucleare ataşate de piciorul vestic al lui *Seawitch.*

Îşi înfundă mâna în buzunar şi scoase un obiect negru de metal, în formă de pară. Apoi continuă:

– Detonatorul radioactiv. Probabil observaţi butonul ăsta mic de-aici. Trebuie să funcţioneze timp de nouăzeci de minute, dar eu l-am pus în mişcare acum patruzeci de minute. Peste cincizeci de minute... bum! *Seawitch,* tu, lord Worth şi toţi de pe platformă veţi sări în aer. Nimeni n-o să simtă nimic, vă asigur.

– Adică ai de gând să-mi ucizi toţi angajaţii ăştia nevinovaţi de-aici? Ai înnebunit de-a binelea, Cronkite. Asta e curată prostie.

– Nicicând n-am fost cu mintea mai întreagă. Nu pot să las martori care ar putea să ne identifice. Atunci distrugem două elicoptere, imobilizăm instalaţia de foraj, distrugem camera de radioemisie şi decolăm cu celelalte două elicoptere. Desigur, poţi să te gândeşti şi la o săritură în apele Golfului, dar şansele tale de supravieţuire sunt cam tot atât de mari cât ale unui sinucigaş care sare de pe podul Golden Gate[10].

Mitchell îi făcu semn Marinei. Ea spuse cu o voce slabă:

– Pot să merg la toaletă? Cronkite era jovialitatea întruchipată:

– Desigur. Dar mişcă-te repede.

Cincisprezece secunde mai târziu, reflectoarele de pe punte se stinseră.

Mitchell, cu capacitatea lui unică de a vedea în întuneric, alergă după colţul clădirii ciuruite, găsi cele două Schmeisser - nu luă în seamă grenadele - se întoarse şi-i aruncă una lui Larsen. Trecuseră douăsprezece secunde, dar în opt secunde doi oameni cu puşti mitraliere pot să facă un măcel extraordinar. Larsen trăgea aiurea, dar Mitchell vedea şi trăgea la fix. Ei fură ajutaţi, într-un mod curios, de către dr. Greenshaw, care azvârlea grenade la întâmplare, cauzând şi mai multe stricăciuni clădirii deja distruse, dar nefăcând nimănui nici un rău.

Luminile se aprinseră din nou.

Şapte dintre ei rămăseseră în viaţă - Cronkite, Mulhooney, Easton, Gregson şi trei dintre oamenii lui. Acestora şapte Mitchell le spuse:

– Aruncaţi armele.

Deşi uimiţi că se mai aflau în viaţă, se supuseră imediat. Marina se întoarse şi când văzu privelişte din jur i se făcu greaţă.

Mitchell lăsă puşca jos şi se apropie de Cronkite.

– Dă-mi dispozitivul ăla detonant.

Cronkite îl scoase binişor din buzunar, întoarse brusc butonul şi cu o mişcare se pregăti să-l arunce peste bord. Ceea ce ar fi însemnat distrugerea lui *Seawitch.* Cronkite urlă de durere când glonţul plecat din pistolul cu amortizor îi zdrobi cotul drept. Mitchell apucă dispozitivul detonant înainte ca acesta să atingă puntea.

El îi zise lui Larsen:

– Există pe-aici două locuri cât se poate de sigure, cu uşi de fier şi fără ferestre, care să poată fi încuiate pe dinafară şi să nu poată fi descuiate pe dinăuntru?

– Sunt două. Tot atât de sigure ca şi magazia din Fort Knox[11]. Pe aici.

– Percheziţionează-i. Cu cea mai mare atenţie. Să nu le rămână nici măcar un briceag.

Larsen îi percheziţionă.

– Nici măcar un briceag.

Apoi îi duse într-o încăpere blindată tip celulă, cu gratii de oţel şi împreună cu Mitchell îi vârî înăuntru. În ciuda durerii, Cronkite spuse:

– Doar n-o să ne lăsaţi aici, pentru numele lui Dumnezeu!

– Şi tu ai vrut să ne faci la fel, replică Mitchell. Acesta făcu o scurtă pauză şi apoi adăugă liniştitor:

---

[10] Strâmtoare care leagă Golful San Francisco de Oceanul Pacific, la San Francisco (n. tr.).

[11] Magazie militară din nordul statului Kentucky, depozitul rezervei de aur a S.U.A. (n. tr.).

– După cum ai spus şi tu, n-o să simţiţi nimic.

El închise uşa, o încuie de două ori şi puse cheia în buzunar. După aceea, i se adresă lui Larsen:

– Şi celula cealaltă?

– Pe aici.

– Asta e o nebunie! aproape că strigă lordul Worth. *Seawitch* e-n siguranţă acum. De ce s-o distrugeţi, pentru numele lui Dumnezeu?

Mitchell nu-l băgă în seamă. Se uită pe cadranul detonatorului la timpul scurs.

– Mai sunt douăzeci şi nouă de minute. Ar trebui să ne mişcăm.

Puse dispozitivul pe podeaua celulei, încuie uşa şi aruncă cheia departe în apele Golfului Apoi îi zise lui Larsen:

– Scoate-ţi oamenii din cantonamentul de apus, eliberează-i pe cei din postul de observaţie, camerele radar, de sonor submarin şi de radioemisie şi vezi dacă toţi piloţii elicopterelor sunt în siguranţă.

Se uită la ceas şi adăugă:

– Douăzeci şi cinci de minute.

Toţi se puseră în mişcare cu o vioiciune extraordinară, cu excepţia lordului Worth, care se uita la ei cu uimire. Larsen spuse:

– Chiar trebuie să ne grăbim atât de tare? Mitchell zise blând:

– De unde ştim noi că detonatorul a fost programat corect?

Îi cuprinse o grabă nebună. Cu treisprezece minute înaintea momentului fatidic, ultimul elicopter decolă şi se îndreptă spre sud. Primul care ateriză pe eliportul de pe *Roamer* îi avea la bord pe Mitchell, Larsen, lordul Worth şi fiica lui, împreună cu doctorul şi câţiva muncitori, în timp ce elicopterele celelalte planau sus pe cer. Erau încă numai la o distanţă de paisprezece mile sud de *Seawitch,* acolo unde reuşise să ajungă şi *Roamer* în acel moment, dar Mitchell consideră că marja de siguranţă este mai mult decât suficientă. Vorbi cu Conde, care-l asigură că toate aparatele de zbor fuseseră avertizate să stea cât mai departe de zona periculoasă.

Când *Seawitch* explodă, exact la momentul programat, efectul fu atât de spectaculos încât i-ar fi satisfăcut chiar şi pe cei mai exigenţi amatori de senzaţii tari. Apăru până şi un nor de fum miniatural în formă de ciupercă, aşa cum văzuse toată lumea în fotografiile exploziilor produse de obişnuitele bombe atomice. Şaptesprezece secunde mai târziu, cei de pe *Roamer* auziră ca o bubuitură de tunet şi, la scurtă vreme după aceea, un şir de valuri mici, inofensive, se loviră de bord, fără să-i provoace daune. După ce Mitchell îi spuse lui Conde să transmită prin radio anunţul către toate aparatele de zbor şi ambarcaţiunile maritime, se întoarse şi o văzu pe Marina, împietrită, privindu-l drept în ochi.

– Ei bine, l-ai făcut pe tăticu să-şi piardă *Seawitch.* Sper că eşti satisfăcut.

– Of, of, ce severă suntem. Da, e o treabă satisfăcătoare, chiar dacă trebuie să mi-o spun mie însumi, deoarece e clar că nimeni altul n-o s-o facă.

– Cum poţi fi atât de ticălos?

– Toţi cei care au murit acolo au fost nişte criminali, nişte criminali ordinari. Ar fi putut să scape în ţări cu care S.U.A. nu au semnat tratate de extrădare. Chiar dacă ar fi fost prinşi, judecarea lor ar fi durat poate ani de zile. Ar fi fost foarte dificil să se

găsească dovezi. Şi, fireşte, peste câţiva ani ar fi fost lăsaţi în libertate pe cuvânt de onoare. Aşa, ştim că nu vor mai ucide de acum înainte.

– Şi asta a meritat ca tăticul meu să-şi piardă mândria şi bucuria?

– Ascultă, prostuţo. Viitorul meu tată-socru e…

– N-o să fie niciodată asta.

– Bine, atunci. Bătrânelul ăsta e aproape tot atât de pungaş ca oricare dintre ei. S-a înhăitat cu puşcăriaşi de drept comun şi i-a angajat să facă lucruri grave. A jefuit două arsenale federale şi a încărcat prada pe *Seawitch.* Dacă *Seawitch* ar fi supravieţuit, anchetatorii federali ar fi sosit la faţa locului în mai puţin de o oră. Tăticu' ar fi luat pentru asta cel puţin cincisprezece-douăzeci de ani de închisoare.

Ea îl privi cu ochii mari, atât de teamă cât şi de înţelegere. El continuă:

– Dar acum, ultimul firicel de dovadă zace pe fundul Golfului Mexic. Poate puţin şi în norii de radiaţii, dar asta nu contează. Nimic nu i se va putea pune vreodată în cârcă.

– Chiar ăsta e motivul pentru care ai aruncat în aer *Seawitch* ?

– De ce aş recunoaşte ceva în faţa unei foste logodnice?

– Doamna Michael Mitchell, cugetă ea. Cred c-aş putea să trec prin viaţă cu un nume şi mai rău decât ăsta.

This file was created with BookDesigner program
bookdesigner@the-ebook.org
25.06.2010